

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley -  
Chytremu napovez.pdb

**PDB Name:** Chase, James Hadley - Chytre...

**Creator ID:** REAd

**PDB Type:** TEXT

**Version:** 0

**Unique ID Seed:** 0

**Creation Date:** 13.10.1937

**Modification Date:** 13.10.1937

**Last Backup Date:** 1.1.1970

**Modification Number:** 0

## 1. Nechtěný případ

V přátelském usmíření se světem a v domnění, že svět je pro změnu v míru se mnou; seděl jsem jednou za parného červnového odpoledne ve své kanceláři, když Paula nastrčila do dveří líbeznou hlavu, aby mi to sladké mudrování přetrhla.

"Musíš udělat tu fušku pro Wingrova." pravila.

Jsou chvíle, kdy lituju, že jsem si "Služby všeho druhu" vymyslel. Ne že by mi vadila zabíračka, tu zvládnem. Na peníze to byl zlatý důl a jako nápad báječná trefa, ale jakmile jsem uvízl v něčem, jako byl ten Wingrovův případ, vždycky mě posedly úvahy, jestli bych si neměl dát vyšetřit hlavu, že jsem ji do takové šlamastiky strkal.

Wingrovův případ byla práce, na kterou bych nesáhl ani třicetimetrovou holí, kdyby se mě někdo zeptal, ale to se mi vplížila do kanceláře s honorářem pěti set dolarů zrovna ve chvíli, kdy mě sklátila na lůžko nekřesťanská kocovina - a Paula přijala peníze a odeslala stvrzenku.

Dcera Martina Wingrova, jednoho z nejzazobanějších občanů Orchid City, vzala draka a otec si přál, abych ji přemluvil, ať se vrátí domů.

Neměl jsem jí věru dvakrát co nabídnout. Wingrove byl tlustý a nesnesitelný dědek. Vydržoval si jednu z tanečnic Alpha Banistera, co působily v pavilónu ve Felmanově ulici: byla to mohutná nestydatá blondýna, jejíž způsob života

by poděsil i krále podsvětí. Wingrove byl chamtivý, panovačný a nafoukaný. Žena mu utekla s jeho vlastním řidičem, který byl o polovinu mladší, ale žádostivý peněz, a syn si zrovna odbýval léčebnou kúru v soukromém sanatoriu pro narkomany: Ohánět se domovem, když měl člověk donutit dívku, aby se vrátila do zmíněného prostředí, bylo dost ošemetné. Ale tenkrát jsem ji ještě neznal. Jediné co jsem věděl totiž bylo, že jablko nepadlo daleko od stromu. V tom případě bych měl aspoň usnadněnu práci. Podle Pauliných poznámek žila Wingrovova dcera s Jeffem Barrattem, což byl neřestmi skrz naskrz prolezlý krasavec, ničemný jako je tahle odrůda vůbec.

Dostal jsem volnou ruku. Děvče bylo nezletilé a Wingrove měl právo přivést ji domů třeba i násilím. Že by se s ní Barratt jen tak snadno rozloučil, to jsem si iluze nedělal, a její odpor byl téměř zaručený. Krátce a jasně levou zadní to nevyřídím.

Byla to očividně práce pro policii, ale Wingrovovi vstávaly před tímhle věhlasem všechny vlasy na hlavě. Věděl, že jestli ji došupačí domů policie, octne se celá historie rázem na titulních stránkách, a proto učinil totéž, co spousta lidí před ním, když šlo o nějakou špinavou práci - hodil ji na krk mně.

Už tři dny jsem se tomuhle úkolu obloukem vyhýbal a potají jsem začal spřádat naděje, že na něj Paula zapomene. Měl jsem být moudřejší.

"Co?" Otevřel jsem jedno oko a vyčítavě na ni zamžoural.

"Wingrove," řekla bezcitně a vstoupila do kanceláře.

Posadil jsem se.

"Kolikrát ti mám vykládat, že o tenhle podnik nestojím. Vrat' peníze a řekni, že nemám čas."

"Chceš tím snad říci, že bychom měli odmítnout pět set dolarů?"

"Já tu práci nechci."

"Co ti na ní vadí?" zeptala se trpělivě. "Nezabere ti víc než hodinu. Propána, tohle nevzít, to by bylo zrovna jako pokoušet Prozřetelnost."

"Jestli se dá Prozřetelnost pokoušet tak snadno, budu ji pokoušet. A dej mi už pokoj. Jdi k Wingrovovi a řekni mu, že nevíme, kde nám hlava stojí, a že to vzít nemůžeme."

"Občas mi napadá, proč my vlastně vůbec něco děláme," řekla Paula kysele. "Doufám, že zařídíš, aby účty byly do konce měsíce zaplacené. Doufám, že se ti nevykouřilo z hlavy, že tenhle stůl, cos tak mocí mermo chtěl, není ještě zaplacený."

Věděl jsem, že jestli ji nezarazím, pojede takhle celé odpoledne.

"Dobrá, dobrá. Pošli tam Kermana. Proč by si taky jednou nemohl trochu máknout? Copak jsem tu na každou nádeničinu jenom já? Podle toho, jak se tu se mnou zachází, by člověka ve snu nenapadlo, že v tomhle podniku dělám šéfa. Jen tam pěkně pošli Kermana."

"Učí slečnu Ritterovou řídit."

"Co, už zas! V jednom kuse učí slečnu Ritterovou řídit. Co je s ní? Nikdo se přece nemůže plně dva měsíce šest hodin denně učit řídit auto. Takového pitomce tenhle svět nenosí."

"Podle ní je Kerman roztomilý," svěřila mi Paula s potlačeným úsměvem. „Já myslím, že je to otázka vkusu, ale ona mi vyprávěla, že sedět ve voze vedle Kermana je zážitek, jaký by měly jednou v životě poznat všechny ženy. Nejsem si jistá, jestli jsem ji plně pochopila. Ne snad, že bych chtěla být jedovatá, ale podle mě je slečna Ritterová mírně vyšinutá. Ale koneckonců, co na tom? Platí výborně."

"Peníze - na nic jiného nemyslíš! Tak protože je slečna Ritterová vyšinutá a Kerman roztomilý, já musím odříct pokaždé tu největší rasovinu, je to tak?"

"Máš vždycky možnost najmout si pomocníka," upozornila Paula.

"Takže kdo vlastně vyhazuje peníze oknem? Dobrá, ale aby bylo jasno, od zítřka si Kerman zase zkusí, co je to práce, a já budu, učit slečnu Ritterovou řídit. Jestli si myslí, že jezdit s Kermanem je zážitek, teď teprve něco uvidí."

"Ta adresa je Jeffersonova třída 247 . . ." začala Paula.

"Já vím! Nemusíš mi to říkat znovu. Když mě rozkucháš, až umřu, zjistíš, že to mám vyryté na slezině. Posledních pět dnů neposlouchám nic jiného."

Popadl jsem klobouk a vyrazil ke dveřím.

## 2. Divoká návštěva

Číslo 247 na Jeffersonové třídě byl noblesní činžák hned vedle Belvederu: obrovská betonová krychle se zelenými okenicemi a ozdobným přístřeškem u hlavního vchodu.

Ve vstupní hale vládlo šero a příjemný poklid. Žádné fresky, sochy ani bláznivé barvy, které by děsily osoby, navracející se domů v podroušeném stavu. Koberec byl položen na pryžových deskách, a jak jsem přecházel k

automatickému výtahu, měkce se mi poddával pod nohama.

Stěna z tropických palem v mosazných kořenáčích zakrývala stůl a rozvodnou desku. Dívka u telefonu s aparátem div ne zapíchnutým do žeber, četla humory. Buď byla moc unuděná, než aby si se mnou lámala hlavu, anebo mě neslyšela vejít, protože ani nezvedla hlavu, a to se v takovémhle baráku nestává. Pravidelně vás od výtahu zaženou zpátky a musíte počkat, než se telefonicky ověří, že ten, koho jdete navštívit, o vaši návštěvu stojí.

Jenže sotva jsem strčil do výtahových dveří, objevil se za sloupem ošuntělý chlap v tmavých šatech s buřinkou na šošoli a šoural se ke mně.

"Pán někam jde, nebo si chce jenom povozit zadek?" zavrčel.

Obličej měl kulatý a ducaté tváře protkané sítí jemných žilek. Hluboko posazené oči se dívaly studeně. Ústa mu zakrýval knír a nic bych nedal za to, že to byla ústa nepěkná, se rty jako čárečka. Vypadal na to co byl, vysloužilý policajt, který si nadlepšuje penzi vyhazováním nežádoucích hostů.

"Jdu na návštěvu," řekl jsem a vystřelil po něm úsměv; ale nezdálo se, že bych mu zrovna učaroval.

"Potrpíme si, že se hosté vždycky u stolu zapíší. Za kým jdete?! Nevypadal na většího zabijáka, nežli jsou ostatní policajti v Orchid City, ale chlupatá prsa měl určitě.

Nechtěl jsem, aby se Barratt dozvěděl, že za ním jdu. Zapotím se dost, i když ho zaskočím bez výstrahy. Vytáhl jsem z náprsní tašky papírek v ceně pět dolarů. Oči nařvaného vyhazováka se na něj přilepily a jazyk jako špička staré škorně pátral v pralese vousů. Nastrčil jsem mu bankovku blíž.

Tlusté prsty zažloutlé od nikotinu ji schlamstly jako chapadla; reflexní pohyb vypěstovaný letitou zkušeností.

"Jenom se svezu," prohlásil jsem a předvedl mu všechny zuby i se zlatými korunkami.

"Moc dlouho se tam neometejte," zavrčel, "a nepočítejte, že jste si něco koupil. Já vás ani nezahlid."

Rozjel se zase jako rosomák ke svému sloupu; jen u stolu na chvíli přibrzdil a zašklebil se na dívku, která se odtrhla od humorů a zvedla k němu pozorně, s naučeným úsměvem svůj liščí obličejík. Když jsem za sebou zavíral dveře výtahu, mřil k ní zpátky, snad aby se podělili o kořist.

Vyjel jsem do třetího patra a procházel dlouhou chodbou plnou dveří. Barratt bydlel v čísle 4815, což bylo za rohem, jak jsem zjistil: dveře odříznuté od ostatních na konci tmavého slepého ramene.

Slyšel jsem vřestět rádio, a když jsem zvedal ruku, že zazvoním, křápl to, jako když se roztříská sklo.

Přitlačil jsem palec na tlačítko zvonku a čekal. Pronikavé skučení džezu pronikalo přes výplň dveří až ke mně, ale otevřít mi neráčil nikdo. Nasadil jsem znovu palec na tlačítko a opřel se vši silou. Až ven bylo slyšet, jak zvonek přehlušuje vřiskání klarinetu. Pak najednou někdo rádio zhasl a vyrazil ke dveřím.

V předsíni stál vysoký blondák v červeném županu a usmíval se na mě. Hubený bílý obličej byl hezký, pokud si někdo potrpí spíš na profily. Horní ret zdobil knírek o velikosti vypasené housenky. Oči měl žluté, jak ambra a panenky v nich veliké jako ciferníky.

"Brejden," protáhl zastřeně, "to vy jste zvonil?"

"Jestli jsem to nebyl já, tak vám tu straší," řekl jsem a hlídal ho. Podle těch očí bylo jasné, že má šišku plnou marihuany a usoudil jsem, že si tu trošku pozornosti zaslouhuje.

"Já můžu taky žertovat," řekl mírně. Ruka mu vylítl a rozbitá láhev, kterou až dosud skrýval za zády, mi hvízdla do obličeje.

Že jsem stačil uhnout, to byla víc otázka štěstí než rozumu. Prudkost, s kterou podnikl svůj výpad, mi ho velkolepě přihrála na pravý hák. Když narazila kost na kost, křupla mu čelist a cvakly zuby, ocenil můj sluch oba zvuky jako uspokojivě. Rozplácl se na zemi s láhví ještě stále v pěstí. Zdržel jsem se jenom natolik, abych mu tu láhev uzmul, a pak jsem se vetřel do pokoje. Vzduch tu čpěl whisky a kouřem z marihuany: žádný ozón se v díře, kde bydlí Barratt, ani čekat nedá. Na hromadě u krbu se válelo několik rozbitých lahví od whisky. Kovový nábytek byl vzhůru nohama, jako kdyby se tu porvali dva vazouni z doků. Pod oknem ležel překocení stůl o deseti nohách, okno mělo rozbitou tabuli.

Kromě zápachu a nábytku však v pokoji nebylo nic. Po krvavě rudém koberci jsem jako myš přešel k pootevřeným dveřím a nahlédl do pokoje, kde byly zatažené záclony a rozsvíceno.

Na posteli ležela dívka s popelavými vlasy. Na sobě měla korálky ze slonoviny a na levém kotníku tenký zlatý řetízek, jinak nic. Bylo to žábě obdařené vším, co je třeba, ale jak si teď ležela na zchumlaném prostěradle, nebyl to roztomilý obrázek. Rty měla napuchlé, jako by ji někdo před chvílí uhodil, a na pažích a na prsou několik šeredně zelených a fialových modřin.

Podívali jsme se na sebe. Zůstala bez pohnutí a podle všeho ji ani nepřekvapilo, že mě vidí. Obdařila mě tím přiblblým, prázdným úsměvem, jaký vyrábějí narkomani, když mají dojem, že je čas chovat se společensky, a přitom jim na zmíněnou práci nestačí dech.

Na nějakou věcně obchodní rozprávku jsem s ní vůbec nemohl počítat. Bylo na mě, jestli ji tu nechám, nebo jestli ji vezmu domů. I když její táta je všechno jiné nežli výlupek ctností, těžko ji bude krmit hašíšem. Rozhodl jsem se dopravit ji domů.

„Haló, slečno Wingrovová. Co kdybychom se spolu vydali domů?"

Neodpověděla. Jasně rudé rty se strnule usmívaly jako předtím. Kdoví, jestli mě vůbec slyšela, natož aby kapírovala, o co běží.

Neměl jsem moc chuti dotýkat se jí, ale bylo nad slunce jasné, že po svých z tohoto bytu neodejde. Budu ji muset odnést. Uvažoval jsem, co tomu asi řekne ten vyhazovák v tvrdáku, až uvidí, jak ji vleču chodbou jako pytel brambor.

U okna byla další postel. Stáhl jsem z ní přikrývku a hodil ji přes to zneuctěné tělíčko.

"Kdybyste chtěla radši jít, řekněte mi: Jestli to nezvládnete, ponesu vás."

Upírala na mne prázdný pohled; úsměv zmizel a bylo jasné, že se usilovně snaží znovu si jej nasadit. Jinak zřejmě neměla co připodotknout.

Sklonil jsem se k ní a podebral ji rukama pod kolena a v podpaží. Sotva jsem ji nadzvedl, jako když ji pokropí živou vodou. Popadla mě kolem krku, švihla sebou na postel a vyšinula mě z rovnováhy takže jsem padl na ni. Stalo se z ní klubko paží a nohou a já ne a ne se vyprostit.

Nechtěl jsem být surový, jenže v tom, jak mě držela, bylo cosi děsivého, a z duše se mi protivil ten dotyk rozpáleného poddajného těla. Chichotala se jako posedlá a věšela se na mě, nohama se mi zaklesla na zádech a nehty mi drásala krk.

Chytil jsem ji za zápěstí a pokoušel se roztrhnout ty kleště, kterými mě svírala, ale měla neuvěřitelnou sílu - přes všechno úsilí se mi nepodařilo ji setřepat. Skutáleli jsme se z postele na zem a ona do mě mydlila hlavou a snažila se kousnout mě do tváře.

Zmítali jsme se na podlaze, poráželi nábytek, a když jsem jich nakoupil do obličeje pár, že jsem slyšel andělíčky zpívat, strefil jsem se jí do bránice a vyrazil jí dech. Odkutálela se ode mne, lapala po vzduchu, a já vstal. Přišel jsem o límec, na kabátě byl urvaný kus klopky a z dlouhatánského škrábance na tváři mi tekla krev.

Jenomže bojechtivost z ní ještě zdaleka nevypřichala. Svíjela se na zemi, snažila se chytit dech a znovu se mi dostat na kůži, když do pokoje vstoupil Barratt.

Vplížil se sem tiše a obezřetně, v křídovém obličejí stopy strnulého úsměvu. V pravačce třímal nůž; podle dlouhé čepele nejspíš košerák.

Rozšířené panenky dělaly dojem, že mám před sebou slepce, ale viděl mě moc dobře, sledoval mě a blížil se.

Z pohledu na ty nevidomé oči, strnulý úsměv a dlouhý nůž mi vyrazil na těle studený pot.

"Zahod' tu kudlu, Barratte!" zařval jsem a trochu couvl, abych si také popadl nějakou zbraň.

Pomalu, skoro jako náměsíčník postupoval dál a já věděl, že ho musím zastavit dřív, než mě zažene do úzkých. Bleskurychle jsem popadl z postele polštář a praštil jím po Barrattovi. Přistál mu rovnou mezi očima, takže zavravoral; skokem jsem byl u židle, a když Barratt zaútočil, zvedl jsem ji.

Vletěl přímo do nastraženého ježka. Oba jsme zakolísali, a jak jsem hledal ztracenou rovnováhu a nadzdvíhoval židli, že ho vezmu přes hlavu, skočila mi zas ta holka na záda, ruce mi zaklesla pod krkem a dusila mě.

Začínal jsem vidět rudě. Přimáčkl jsem ji ke zdi, ale vtom se Barratt rozmáchl. Spatřil jsem záblesk nože, zařval jsem a hodil sebou na stranu.

Žuchli jsme s holkou oba na zem. Visela na mne jak pijavice a škrtila mě tak, že mi už v hlavě začínala divoce bubnovat krev.

Když jsem ji konečně odtrhl ruce, byl Barratt nade mnou. Teď jsi nebožtík, pomyslel jsem si. Zuřivě jsem vykopl, minul, spatřil záblesk čepele. Pokusil jsem se odkulit, ale věděl jsem, že nevyvážnu. Holka mě zespodu držela. Nemohl jsem si uvolnit ruce; nemohl jsem se hnout. Čepel jen-jen mi dopadnout na břicho, když se ozvaly rychlé kroky. Barratt se pootočil a nůž se zabodl do podlahy na prst, od mého těla. Malý podsaditý chlápek, který sem spadl snad z nebe, se divoce rozmáchl a vzal Barratta zabijákem přes hlavu.

Barratt se prohnul jako luk, odprejkl ode mě a dopadl na všechny čtyři. Roztažený jako žába se pokoušel vstát, až nakonec napůl seděl, když po něm ten pořez skočil a praštil ho nanovo.

Pět vteřin, víc to netrvalo. Dívka se stále ještě pokoušela mě uškrtit a teď navíc začala ječet. Překulil jsem se na břicho a vyhodil ji nahoru. Cítil jsem, jak mě od ní nějaká síla osvobozuje a vyškrábal jsem se na nohy zrovna ve chvíli, kdy se s jekotem vrhla na ramenáče a zařala mu nehty do tváře.

Ani to s ním nehnulo; srazil ji ruce a zabijákem jí ušil hezky tvrdou přes temeno. Sesula se mu k nohám jako podřátá.

Sklonil se k ní, nadzvedl jí víčko, narovnal se a zašklebil se na mě.

"Těbůh. Vidím, že si tu užíváš. Slyšel jsem jak řveš. Chtěl tě rozpárat, nebo jste i tu na něco hráli?"

Otřel jsem si napřed tvář a zátylek kapesníkem, a teprve pak jsem řekl: "Zřejmě se trochu přestosoval. Myslím si, že ani nevěděl, co dělá. Měl toho dost." Trochu vyděšeně jsem pohlédl na nahatou hromádku paží a nohou na podlaze: "Vzals ji pěkně. Doufám, žeš ji nepošramotil. Patří jednomu pánovi, co mi platí."

Bezstarostně mávl rukou.

"Žádné strachy. Na tuhle pakáž musíš jedinež zostra. Kromě toho mi už poslední tři dni lezli krkem. Rvali se tu v jednom kuse a ječeli, že jsem ani oka nezamhouřil."

Nadále jsem si utíral obličej i krk. Teklo ze mě jako v sauně. Dlouhý košerák na koberci mi ještě teď naháněl hrůzu.

"Ty tu bydlíš?" zeptal jsem se.

"Odpykávám si tu očistec. Hned naproti. Jmenuju se Nick Perelli, jestli máš zájem."

Prozradil jsem mu, kdo jsem já.

„Jsem ti vděčný. Kdybys byl toho hošíka nepraštil, lovil jsem jeho kudlu v žaludku."

Perelli se usmál. V úzkém snědém obličejí mu svítl potůuchlý, pobavený výraz. Nebyl to ošklivý chlap; když se tak člověk na něj podíval líp, připomínal George Rafta. Měl pěkné šaty a slušely mu.

"Tak tys ten frajer, co kočíruje Služby všeho druhu, jo? Príma důlek. Dal bych si říct, aby mi říkal pane."

"Taky má svůj rub. Ten dnešek k němu zrovna patří. Ale čestné slovo, jestli pro tebe můžu teď nebo v budoucnosti něco udělat, stačí, když mi dáš vědět. Výlohy nese firma a obsluha bude prvotřídní."

"Zapamatuju si to," usmál se. "Teď zrovna si nemůžu stěžovat, ale člověk nikdy neví."

Špičkou střívice lehce nabral děvče do boku. "Tohle je taky obsluha?"

"Tyhle miluju nejvíc. Hned po bolení zubů. Mám ji dopravit domů k tatínkovi."

"Myslíš, že se tatínek zaraduje, až se mu tam objeví? Být moje, moc bych nejásal. Nechtěl bych ji zpátky, ani kdyby mi k ní přidali jachtu."

Přinesl jsem příkrývku a hodil ji děvčeti přes tělo.

"On táta není o moc lepší. Co bude kvákat tenhle buldok dole v chodbě až uvidí, že ji nesu ven?"

"Maxie?" Perelli se zachechtal. "Vyvěsí fánge. Ten už má dávno chuť ji vyrazit, ale bojí se Barratta. Chystám se

zrovna na schůzku. Můžeme jít dolů společně. Dohlídnu, aby tě neotravoval."

"Výborně," řekl jsem. "Po tomhle kolotoči bych dost nerad, aby mě někdo začal honit pro únos."

"Tady vzadu je koupelna, jestli se chceš zušlechtit," ukázat mi směr. "Vypadáš kapku pocuchaně. Dám na ni pozor, než se vrátíš."

Šel jsem do koupelny a napravoval škody, jak nejlíp to šlo. Ale i když jsem se umyl a přišpendlil si utrženou klopou, pořád jsem vyhlížel jako po boji s divokou kočkou.

Vrátil jsem se, zvedl bezvládnou dívku a jako ranec si ji i s dekou přehodil přes rameno.

"To bude krása, jestli se v autěku probere."

"Žádný strach," ubezpečil mě Perelli. "Když já dám někomu narkózu, tak je v narkóze."

K výtahu jsme se dostali beze svědků.

Když s námi kabina klesala, zeptal jsem se:

"Máš ve zvyku chodit na rande s klackem?" čímž jsem mínil ten zabiják.

Zašklebil se.

"Bez klacku ani ránu. Vydělávám si v kartách, a tohle je nejlepší způsob, jak nastolit klid bez ohledávání mrtvol. Jinak se u mě najde ledacos."

„S tímhle ti to jde jedna radost."

"Není to žádná věda. Hlavní je praštit tvrdě. Když je jen pošimráš, začnou střečkovat."

Výtah tiše zastavil a my vykročili do chodby.

Dívka u stolu vyskočila ze židle a civěla na nás. Šmátrala rukou po stole, až se prstem otřela o zvonek. Buldok v tvrdě vyjel ze svého úkrytu jako čert ze škatulky. Jediným pohledem sežehl mne i slečnu v dece, co jsem měl na rameni, temně zamručel a sypal si to na mě.

"V pořádku, Maxie; dej si pohov," oslovil ho Perelli. "Vynášíme jen drobet smetí. Všecko je v klidu."

Maxie vypustil páru. Nahrbil se, nahlédl děvčeti do tváře a v tu chvíli jako když si umyje válečné barvy.

"Hele, slečinka! Kampak ji stěhujete?"

"Proč tě to zajímá, dokavad ji stěhujem?" přeptal se Perelli.

Maxiemu chvíli trvalo, než si to přebíral.

"Bodejť, taky pravda. Barratt neměl žádné připodotky, že odchází?"

"Zrovna spí," vysvětlil jsem. "Mysleli jsme, že by bylo hanba ho budit."

Maxie zhodnotil očima moje škrábance na tváři tiše hvízdal.

"Jo. Myslím, že jsem vás tu hoši ani nezahlídl." Otočil se k děvčeti za stolem. "Slyšíš, Grace? Nikoho jsme neviděli."

Dívka přikývla a vrátila se ke svým humorům. Maxie nás popoháněl ke dveřím.

"Bacha, aby se tu nemotali policajti."

Sestoupili jsme po schodech do sluneční záře. Policajti se tu nemotali.

Omráčenou dívku jsem v buicku položil na zadní sedadlo a zavřel dveře.

"Že tedy ještě jednou nechám děkovat. Nebude to přehnané, když řeknu, žeš mi zachránil život."

Dal jsem Perellimu vizitku. "Nezapomeň: kdykoliv a kdekoliv rád tenhle dluh vyrovnám."

Řekne se to snadno, ale když jsem měl za tři týdny svůj slib splnit, dopadlo to tak, že jsem poletoval jako opice, které uvázali na ocas plechovku.

### 3. Telefonát

Celou mou pohovku zabíral John Kerman. Štíhlý a obratný dlouhán v lahvově zeleném flanelovém obleku s krémovou hedvábnou košilí a v jelenicových botách vypadal, jako když vypadne ze žurnálu. Rozjařeně si taktovoval do rytmu hudby, kterou vysílal rozhlas, takže vysoká sklenička whisky se sodou na jeho prsou zaujímal poněkud riskantní postavení.

V ušáku naproti němu jsem odpočíval já. Otevřeným oknem jsem pozoroval měsícem ozářený Pacifik a pokoušel se o rozhodnutí, co je lepší: jít si zaplavat, či namíchat si novou skleničku.

Na dceru pana Wingrova už jsem ani nevzdychl;

Perelli nebylo víc než jméno. Omráčenou berušku jsem navrátil do lůna rodiny před deseti dny, a co se mě týkalo, byl to uzavřený případ.

"Nejvyšší čas trochu vysadit," prohlásil zničehonic Kerman. "Už jsem z toho žentouru samá nemoc. Měli bychom na pár měsíců zhasnout kráma vyrazit na Bermudy nebo do Honolulu. Tohle město i s jeho osvícenými občany mě už nudí. Potřebuju trochu vznětu; sukně z trávy místo ucouraných pyžámek; něco, co by mělo trochu šmrnc. Co ty na to Vicu? Pojď, pojedeme. Peněz máme dost, ne?"

"Ty můžeš kam chceš, ale já nemůžu nikam, to je jasné. Co bychom provedli s Paulou?"

Kerman se zhluboka napil, vzdychl si a natáhl se pro cigaretu.

"Ta ženská je tvůj pohřeb. Ztělesněná hrozba. Jediné, nač myslí, jsou peníze a práce. Mohl bys jí říct, aby mě vynechala. Tak dlouho tě bude očkovat, až si usmyslíš, že se ti nevyplatím."

"A vyplatíš?" zeptal jsem se s přimhouřenýma očima. "Vyplatí se vůbec někdo z nás? Ty prázdniny rozhodně pust' z hlavy, Jacku. Dostáváme se nahoru a taky se nahoře musíme udržet. Když zavřem krám, za týden po nás neštěkne pes. V takovémhle řemesle nemůžeš na čas vysadit."

Kerman zavrčel.

"Asi máš pravdu. Ta zrzeka, co s ní chodím, mě stojí majlant, člověku nad ní zůstává rozum stát. Podle ní si snad ty peníze tisknu. Teda pozor, ne že by to byl králíček k zahoezení. Dá si říct, a to se mi u děvčete líbí. Jenomže malér ..."

Zazvonil telefon.

Kerman zvedl hlavu a zamračil se na aparát.

"Nezvedej to," radil. "Může to být zákazník."

"Skoro ve čtvrt na jedenáct těžko," usoudil jsem a hrabal se křesla. "Nejspíš mě tu dohonila má vlastní minulost."

"Ukaž, vyřídím to radši za tebe. Po drátě to se ženskými umím jedna báseň."

Mrskl jsem po něm polštář a zvedl sluchátko.

"Haló?"

"Je tam pan Malloy?" otázal se hluboký mužský hlas, při kterém většina žen pocítí slastné mrazení v zádech. Hlas, který vyvolává představu vysokého ramenatého muže, nejspíš opáleného krasavce, co radši zajde na šálek čaje odpoledne, kdy je manžel v úřadě, než aby přišel na návštěvu večer, kdy manžel sedí doma.

Třeba to bylo ode mne nespravedlivé, ale chvějivý baryton na druhém konci drátu mi tuhle představu zrovna vnucoval.

"U telefonu," pravil jsem. "Kdo volá?"

"Jmenuju se Lee Dedrick. Snažil jsem se vás sehnat v kanceláři. Ale nikdo tam zřejmě není."

"Bohužel. V šest nám končí úřední hodiny."

"A galeje," zamumlal Kerman a cpal si polštářek pod hlavu. "Řekni mu, že jsme v posteli a máme záskrt."

Hlas ostře pronesl: "Ale máte přece noční službu?"

"Právě s ní hovoříte, pane Dedricku."

"Ach tak." Odmlčel se. "Byl bych rád, kdybyste ke mně, mohl ihned přijít. Je to naléhavé," dodal.

Poslouchal jsem ten velitelský tón a najednou mě přepadl pocit, že se ten člověk bojí. Hlas se mu podivně chvěl a znělo v něm napětí.

"Můžete mi alespoň naznačit, co byste si přál, pane Dedricku?" Přehlédl jsem Kermanova zběsilá znamení, abych zavěsil.

"Před chvílí mi volal nějaký muž a upozornil mne, že dnes večer mám být unesen. Podle všeho hloupý žert, ale přece jen jsem si myslel, že bude moudřejší, když učiním nějaká opatření. Jsem tu náhodou úplně sám, jenom s řidičem, a ten je Filipíнец, kdyby k něčemu došlo, nebude mi nic platný."

Pěkně trhlá historie, pomyslel jsem si.

"Máte ponětí, proč by vás chtěl někdo unést?"

Ticho. Ve sluchátku šelestil jen zrychlený dech. Byl v něm strach - věřil jsem to tak jasně, jako kdybych mu to četl z tváře.

"Jsem manžel Sereny Marshlandové," pravil úsečně. "Uvítal bych, kdybyste nemařil čas zbytečným vyptáváním. Vaši zvědavost uspokojíme, až se sejdeme. Pak budeme mít času nazbyt."

Nezamlouvalo se mi, jak se mnou mluví, ale bylo mi jasné, že je vystrašený. Ani za mák se mi nechtělo tu práci přijmout. Od rána jsem měl napilno a daleko radši bych se pro zbytek večera věnoval dílem Kermanovi a dílem pití, jenže touhle cestou se obchod k rozkvětu nepřivede. Mimoto byla Serena Marshlandová čtvrtá nejbohatší žena světa.

"Kde jste, pane Dedricku?"

"Jmenuje se to tu Ocean End. Asi ten dům znáte. Stojí zvlášť a trochu stranou. Budu rád, když si pospíšíte."

"Vím, kde to je. Za slabých deset minut jsem u vás."

"Od Vyhličky vede soukromá cesta. Bránu nechám otevřenou. Vlastně jsem se teprve nastěhoval a ..." Znenadání zmlkl.

Čekal jsem, a když se nic nedělo, ozval jsem se:

"Haló?"

Slyšel jsem stále, jak rychle, trhaně dýchá, ale neodpověděl mi.

"Haló? Pane Dedricku?"

Dech se z linky ztratil. Dlouho bylo ticho - pak ve sluchátku cvaklo a spojení se přerušilo.

#### 4. Vražda a únos

Ocean End je sídlo v písečných dunách asi tři míle od místa, kde mám chatu. Bylo postaveno koncem dvacátých let pro milionáře, který sem nikdy nevstročil. Ještě nežli se mohl ujmout vlastnictví, zkrachoval a zastřelil se. Několik let zela budova prázdnotou, potom ji odkoupil syndikát a udělal z ní zlatý důl tím, že ji pronajímal návštěvníkům a cizí šlechtě, kteří byli příliš povzneseni na to, aby bydleli v městském hotelu.

Sídlo je ukázkový kousek a ne náhodou je inzerováno jako pohádkový domov pro milionáře. Patří k němu sto akrů terasovitých zahrad a napůl otevřený, napůl krytý bazén, vestavěný dovnitř. Vlastní stavba odpovídá italskému baroku a je postavena z betonu a korálového kamene. Interiér proslavilo několik čarovných fresek a umělecká díla.

Když jsem hnal buicku poslední dvě míle po soukromé silnici, nádherné široké aleji lemované palmami královskými, Kerman si vzdychl: "Odkakživa jsem si přál prohlédnout si tenhle barák." Naklonil se, aby viděl do světelných kuželů, které před námi rozkrajovaly tmu. "Dělal jsem si psinu, že si ho jednou na týden pronajmu. Co myslíš, že by mě to stálo?"

"Deset let bys musel dávat do punčochy každý žold."

"Hm, asi máš pravdu. Nojo, nejspíš bude lepší brát to dál jako vtip. Ale je to škoda. V takovémhle prostředí by mi ta moje zrzka zobala z ruky. - Ten chlapík mi leží v hlavě, Jacku. Proč zavěsil v půli věty?"

"Znáš tyhle panáky. Jsou tak líní, že je obtěžuje i dýchat."

"Napadlo mi, že třeba někdo vešel a on nechtěl, aby slyšel, co povídá."

"Ty musíš mít záhadu, kdyby na sůl nebylo. Dám krk, že už tě měl dost; a tak prostě zavěsil. Všichni pracháči jsou stejní. Kdepak by se namáhali dbát na slušné způsoby jako my."

Vpředu se objevil hlavní vjezd. Vrata byla dokořán. Nepřibrzdl jsem. Prolítl jsem bránou a řítily se k domu po široké cestě, sevřené z obou stran řadou rododendronů.

"Musíš to kalit, jako když jedeme k ohni?" naříkal si Kerman.

"Mluvil vyděšeně a mám mírnou tuchu, že už ho mohlo něco zmáčknout."

Stočil jsem vůz do dlouhé zatáčky. Ve světlech reflektorů jako když na nás dům vyskočí. Kerman leknutím hekl, jak jsem prošlápl brzdy. Smykem jsem potáhl buicku kolem balustrády, až mu bačkory zakvičely, a zastavil těsně u nádvoří.

"Proč zastavuješ?" zeptal se Kerman kysele. "Mohls to probourat až do domu. Víš, jak nerad chodím pěšky."

"Jsi nervózní jak stará čubka," já na to, i když jsem měl taky oči na čele. "Malér je, že moc piješ."

Vystoupil jsem a Kerman jakbysmet.

Nalevo od vchodu parkoval obrovský bourák.

Kromě světla, které prolínalo na odlehlý konec terasy křídlovými dveřmi, byla v domě tma tmoucí.

"Zazvoníme nebo ráčíme vstoupit tamtudy?" zeptal se Kerman a ukázal, palcem k osvětlenému oknu.

"Napřed se tam kouknem. A jestli je kolem čistý vzduch, zazvoníme. Máš po ruce bambitku?"

"Tady. Vem si ji," pravil Kerman šlechtěně a vtiskl mi pětáctýřičítku do ruky. "Ruší můj elegantní vzhled."

"Jinými slovy tumáš pistolku a běž pěkně první."

"Ty máš líbezná makovičko andělská. Já vážně nevím, proč pro tebe pracuju."

"Asi pro peníze, ale kdo tomu kromě tebe ještě říká práce?"

Vyměňovali jsme si šepem roztomilosti a tiše se kradli po terase. Když jsme se přiblížili k osvětlenému oknu, kývl jsem na něj, ať je zticha. Menším rýpancem mě popostrčil a posunkoval na mě, abych šel dál.

Šel jsem, zatímco Kerman mne sledoval. Když jsem se dostal k otevřeným křídlovým dveřím, uviděl jsem dlouhý obdélníkový pokoj, zařízený v mexickém stylu, s vysokými koberci na zemi, ozdobnými sedly a uzdami po stěnách a s obrovskými lenoškami u oken a před ohromným krbem.

Na stole byl telefon a netknutá sklenice snad zředěné whisky. Se skleněného popelníku přepadl zbytek cigarety a vypálil na leštěné stolní desce cejch.

Pokoj byl prázdný.

Zakýval jsem na Kermana.

"Prima bejvák," ocenil, co mi viděl přes rameno. "V takovémhle wigvamu tak bydlet. Co podniknem teď?"

Vstoupil jsem do pokoje. Vyhořelá cigareta mi dělala starosti a nedotčená whisky jakbysmet.

Kerman se obtěžoval za mnou a ochomýtal se kolem jedné lenošky u krbu, aby si prohlédl mexické sedlo na zdi. Udělal dva kroky blíž, a v tu chvíli se zarazil tak prudce, že mu přepadly vlasy do očí.

"No těbůh!"

Rázem jsem byl u lenošky i já.

Muž v černém stejnokroji, jaký nosí řidiči, ležel naznak. Stačil mi pohled, abych poznal, že je mrtvý. Vprostřed čela měl rudou ránu a mexický koberec, na němž ležel, byl napitý krví. Žlutohnědé ruce strnuly s prsty zakřivenými jako spár a drobný hnědý obličej byl stažený hrůzou.

"Fujtajks!" vystřízlivěl Kerman. "Ten mi ale dal."

Sklonil jsem se a dotkl se té spárovité ruky. Nebyla ještě studená. Když jsem nadzvedl paži mrtvého a pak ji uvolnil, padla na koberec.

Nemohl umřít moc dávno:

"To vypadá pro Dedricka bledě," řekl jsem. "Museli dorazit, když se mnou mluvil."

"Myslíš, že ho unesli?"

"Zdá se. Jdi a zavolej policii, Jacku. Tady nejsme nic platní. Víš; jak nás Brandon miluje. Když si usmyslí, že jsme tu

zapláněli a mařili čas, spustí kravál."

Cestou k telefonu se Kerman zastavil, naklonil hlavu a poslouchal.

"Jako když přijíždí aut'ák."

Vyšel jsem na terasu.

Auto přijíždělo, a přijíždělo rychle. Slyšel jsem vrčení silného motoru a svištění pneumatik, jak se vůz smýkal kolem záhonů na hlavní cestě.

"Vydrž chvíli," řekl jsem.

Mezi stromy jsem zahlédl světla. Chvíli nato vůz vybral zatáčku a zakotvil pár metrů od buicka.

Přešel jsem terasu, a když jsem dorazil k vrcholu schodiště, vedoucího na zahradu, vystoupila z auta dívka.

V bledém, třaslavém svitu měsíce a parkovacích světel tří aut jsem rozpoznal jen tolik, že je vysoká, štíhlá a prostovlasá.

"Lee ..."

Zarazila se a zvedla ke mně hlavu.

"Jsi to ty, Lee?"

"Pan Dedrick tu podle všeho není," naznačil jsem a šel jí po schodech naproti.

Slyšel jsem, jak zprudka dýchá, napůl se otočila, jako by se chtěla dát na útěk, ale ovládla se a pohlédla mi do tváře.

"Kdo - kdo jste?"

"Jmenuju se Vic Malloy. Pan Dedrick mi asi před čtvrthodinou telefonoval. Žádal, abych sem přišel."

"Tak." Znělo to překvapeně a zděšeně zároveň. "A říkáte, že tu není?"

"Podle všeho ne. Svítí jenom to světlo, co vidíte. A tam není. Jinak je v celém domě tma."

Byl jsem teď natolik blízko, že jsem si mohl učinit mlhavou představu, jak vypadá. Viděl jsem, že je tmavovlasá, mladší a má na sobě večerní róbu. Měl jsem dojem, že je hezká.

"Ale on tu musí být," řekla ostře.

"Smím se zeptat, kdo jste?"

Na zlomek vteřiny zaváhala, pak odpověděla:

"Mary Jeromová, sekretářka paní Dedrickové."

"Bojím se, že mám pro vás dost nepříjemnou zprávu. Je tam řidič pana Dedricka," máchl jsem rukou k osvětlenému oknu. "Mrtvý."

"Mrtvý?"

"Prostřelili mu hlavu."

Zapotácela se a já už myslel, že omdlí. Zachytil jsem ji za paži a podepřel ji.

"Nechcete si na chvíli sednout do vozu?"

Prudce se ode mne odtáhla.

"Ne, už je to dobré. Chcete říct, že byl zavražděn?"

"Vypadá to tak. Sebevražda to určitě není."

"A co Lee - co pan Dedrick?"

"Nevím. Jak mi řekl do telefonu, někdo ho zavolal, že má být unesen.. Přijel jsem a našel tu jen mrtvého řidiče."

"Unesen? Ne!" zalapala po dechu. "Vážně to řekl? Nemýlíte se?"

"To tedy ne. Právě se chystáme prohledat dům. Před chvilkou jsme dorazili. Počkáte ve voze?"

"Ne, ne! Podívám se s vámi. Proč ho chtěli unést?"

"Taky jsem se ho ptal. Vysvětlil mi, že je manžel Sereny Marshlandové."

Protáhla se kolem mě, vyběhla schody a pospíchala přes terasu. Já za ní.

Kerman vyšel a zahradil cestu do pokoje.

"Podle mě byste tam neměla chodit," ozval se mímě.

"Viděl jste pana Dedricka?" Zadívala se naň upřeně. Na tvář jí dopadlo světlo z pokoje. Měla zvláštní chladný půvab, laskavé oči a pevná ústa i bradu. Mohlo jí být kolem třicítky a vůbec nevypadala tak, jak si člověk představuje sekretářku milionářky. Oblečení muselo stát pěkné peníze, a ona sama se ve vínových šatech bez ramínek a s hedvábným šálem pohybovala samozřejmě a ladně jako manekýna.

Kerman zavrtěl hlavou.

"Prosím vás, podívejte se po něm. Oba. Prohledejte dům."

Kývl jsem na Kermana.

"Nejdřív zavolej na policii, Jacku."

Zatímco Kerman vytáčet číslo, dívka se šla podívat na řidiče. Sledoval jsem ji a viděl, jak ztrácí barvu z tváře, ale sotva jsem se k ní přiblížil, vzpomínala se a otočila.

"Pojďte ven na terasu," vyzval jsem ji. "Kerman se po panu Dedrickovi podívá." Vzal jsem ji za paži, ale s lehkým zachvěním mi ruku setřásla a vyšla zpátky na terasu.

"Hrůza," pravila. "Radši bych, kdybyste šel hledat pana Dedricka, než se mi takhle věšet na paty. Proč vám telefonoval? On vás zná?"

"Vedu Služby všeho druhu. Asi četl některý náš inzerát."

Sáhla si na tvář a opřela se o zábradlí.

"Lituju, ale nic mi to neříká. Co znamená Služby všeho druhu? Jsem v Orchid City pár hodin."

"Obstaráme každou práci - od rozvodu k vyčesání kočky: Pan Dedrick potřeboval osobní ochranu, ale bojím se, že jsme přišli trochu pozdě."

Všiml jsem si, jak ulekaně couvla.

"Nemůžu tomu věřit. Prosím vás, zjistěte, jestli není někdo v domě. Musí tu být!"

"Kerman už to šel zjistit. Jestli jsem dobře pochopil, říkal pan Dedrick, že se právě ubytoval a že je tu s ním jen řidič. Ano?"

"Pan Dedrick si dům pronajal na léto. Byli teď pár dnů s paní Dedrickovou v New Yorku," vysvětlovala překotně.

"Vrátili se zrovna z Paříže. Pan Dedrick odletěl z New Yorku dřív, aby zařídil ty věci s domem. Paní Dedricková přijede zítra. Jela jsem s ním, abych ověřila, že je v domě všechno v pořádku. Bydlíme v hotelu Orchid. Pan Dedrick říkal, že se sem dnes večer podívá. Měli jsme se setkat později."

"Rozumím."

Na terasu vyšel Kerman.

"V domě není ani noha," oznámil.

"Podívej se do zahrady."

Šlehl po, Mary Jeromové pohledem plným zájmu a seběhl dolů po schodech.

"O nějakém únosu se vám nezmínil, že?"

"Ne, to ne."

"V kolik odešel z hotelu?"

"V půl osmé."

"Mě volal ve čtvrt na jedenáct. Co tu mohl ty dvě a tři čtvrtě hodiny dělat? Nevíte náhodou?"

"Předpokládám, že si prohlížel dům. Byla bych ráda, kdybyste šel za svým přítelem a pomohl mu. Pan Dedrick tam třeba může někde ležet ... zraněný."

Napadlo mi, že se mě chce zbavit.

"Nehnu se od vás, dokud nepřijde policie. Nemáme zájem, aby unesli ještě i vás."

"Já - mám dojem, že toho mám pro dnešek dost. Vráťím se do hotelu, řekla zastřeně. "Budete tak laskav a vyřídíte jim to? Najdou mě v hotelu."

"Myslím, že by bylo lepší, kdybyste počkala, až přijdou," řekl jsem tiše.

"Ne, asi půjdu. Snad - snad je v hotelu. Měla bych se vrátit."

Chytil jsem ji za zápěstí, když se otočila.

"Lituju, ale musíte zůstat, dokud nepřijde policie."

Ve svitu měsíce se v jejím pohledu objevilo cosi neúprosného.

"Když myslíte, že je to nezbytné."

"Přesně tak."

Otevřela kabelku.

"Tak aspoň cigaretu . . ."

Šlo jí to jak po másle. Najednou jsem se díval na pětadvacítku zaměřenou na mou bránicí.

"Jděte dovnitř!"

"Koukněte ..."

"Jděte dovnitř!" V hlase jí zazněl nebezpečný tón. "Budu střílet, jestli nepůjdete!"

"Děláte špatný tah, ale jak je libo."

Zašel jsem do haly.

Ve chvíli, kdy jsem zaslechl, jak sbíhá z terasy, skočil jsem k zábradlí a zařval do tmy: "Zadrž ji, Jacku! Ale pozor, má zbraň!"

A rozběhl jsem se za ní.

Ozvalo se nevražlivé třesnutí pětadvacítky a kolem hlavy mi pískla střela. Uskočil jsem za dřevěný květník s palmami. Další rána a dopálený výkřik Kermanův. Pak zaburácel motor, pistole štěkla ještě jednou a vůz zběsile vyrazil alej k bráně.

Pádil jsem na konec terasy, že se za ní pustím v buicku, ale o to se taky postarala. Poslední ránu vpálila do pneumatik.

Ze tmy se vynořil Kerman.

"Co se to děje?" bouřil se. "Chtěla mě zastřelit."

## 5. Výslech a policejní teorie

Seděli jsme spolu v knihovně před studeným krbem a ode dveří, i když to tak nevypadalo, nás kamenným pohledem hlídal strážník.

Vypověděli jsme už své osudy vyšetřujícímu seržantovi MacGrawovi a bylo nám čekat na Brandona. Jakmile se MacGraw dovědět, kdo je Dedrick, prohlásil, že policejní kapitán nás bude chtít vidět. Tak jsme čekali.

Ve vedlejších pokoji šrotili kluci z mordparty, cukrovali všechno práškem na otisky, fotografovali místnost i mrtvého a

slídili jako psi po něčem, co by znamenalo stopu.

Telefon byl neustále v provozu a auta se venku střídala sem a tam. Brzy jsem zaslechl štekavý hlas a šťouchl jsem do Kermana.

"Brandon."

"To bude rodeo, až nás tu najde," uchechtl se Kerman.

Strážník se na něj zakabonil a neklidně přešlápl. Podvědomě si stáhl blůzu a kritickým zrakem přejel knoflíky. Kapitán Brandon byl ras a všichni strážníci se před ním třásli.

Jako vrstva prachu na nás znovu padlo ticho. Odbelhalo se dalších třicet minut. Ručičky na hodinkách mi ukazovaly čtvrt hodiny po půlnoci. Kerman tloukl špačky. Já měl strašnou chuť něčeho se napít.

Pak se rozletěly dveře a vstoupil Brandon s poručíkem Mifflinem z oddělení vražd.

Nabral jsem Kermana loktem a on otevřel oči právě ve chvíli, kdy si nás Brandon měřil asi tak, jak by si velkovévoda pohlížel párek blátivých šlápot na své posteli, kdyby je tam měl.

Brandon byl malý pořízek. Obličej měl kulatý, nadoudaný, zdravý jak ředkev, chocholi vlasů bílých jako mléko a studené, číhavé oči. Byl ctižádostivý a ve službě se mu dařilo, i když na to neměl hlavu, protože používal hlavy poručíka Mifflina a nikdo mu to neprokouk. Byl policejním kapitánem deset let. Patřil mu cadillac a dům o sedmi ložnicích, jeho žena měla norkový kožich a syn s dcerou byli na universitě. Ne že by si tohle všechno mohl dovolit z platu. Kolovaly obvyklé pověsti, že se dá koupit, ale co já vím, nikdo se je nikdy nepokusil prokázat. Vědělo se o něm, že s důkazy nakládá tvůrčím způsobem a své podřízené nabádá, aby byli nemilosrdní a s nikým se nemazlili. Muž neobyčejné síly, nebezpečný muž.

"Tak vy dva jste si do toho museli namočit čumáky, co?" zaskřehotal na nás hrozivě. "V životě jsem neviděl takové dva ..."

Ani jsme nepípli. Stačí púlslovem Brandonovi odpovědět a druhý den se koukáš na svět přes mříže.

Změřil si strážníka, který tam stál jako vyřezaný ze dřeva.

"Ven!"

Strážník po špičkách odtápal a dveře zavřel, jako by byly z vaječné skořápky.

Žádnou paniku, mrkl na mě Mifflin z úkrytu za Brandonovou hlavou.

Brandon se posadil, natáhl krátké válečkovité nohy, postrčil si nízkou buřinku do týla a začal lovit nezbytný doutník.

"Tak si to sjedem ještě jednou," pravil. "Potřebuju si ověřit jeden nebo dva body. Můžeš spustit, Malloyi. Vykládej tak, jak jsi to říkal Mac Grawovi. Já tě zarazím, až toho budu mít dost."

"Byli jsme s Kermanem na chatě," začal jsem úsečně. "Ve čtvrt na jedenáct zvonil telefon a muž, který se prohlásil jako Lee Dedrick, mě žádal, abych sem okamžitě přijel. Na vysvětlenou mi řekl, že ho kdosi telefonicky varoval - dnes večer se ho prý pokusí unést."

"Určitě tohle řekl?" přeptal se Brandon a nablýskaným nehtem palce seškraboval celofánový obal z doutníku.

"Toseví."

"Dnes večer nebyl do tohoto domu spojen jediný hovor. Co vy na to?"

"Třeba mu někdo volal do hotelu."

"Nevolal. Už jsme si rovněž ověřili."

"A co odsud, šel nějaký další hovor ven kromě toho se mnou?"

Brandon si poválel doutník v tlustých prstech.

"Jo, jeden na číslo telefonní budky. Co z toho?"

Mifflin se vmísil do řeči svým klidným, rozšafným tónem: "Třeba mu někdo během dne řekl, aby na to číslo večer zavolal, o při tom hovoru pak dostal výstrahu."

Brandon se ohlédl, jako by do této chvíle neměl oni ponětí, že je tu Mifflin s námi. Přestože se na Mifflinovu chytrost spoléhal, choval se k němu tak, jako by se divil, co vlastně Mifflin u policie pohledává.

"Možná." prohlásil, "anebo Malloy lže." Zavrtal do mě očka a ukázal drobné, rovné zuby. "Nelže?"

"Ne."

"Tak mi řekni, proč Dedrick zavolal tebe a ne policii?"

Věděl jsem odpověď na tuhle otázku, ale napadlo mi, že se mu nebude zamlouvat. Řekl jsem radši: "Neměl jistotu, jestli si z něho někdo nestřílí. Snad se bál, že bude směšný."

"Dobrá, tak dál. Pokračuj," vybídl mě Brandon a zapálil si doutník. Převaloval jej tenkými rty sem a tam a těžkomyslně na mě zíral.

"Jak jsme spolu telefonovali, najednou se Dedrick odmlčel. Volal jsem na něj, ale neodpovídal. Ve sluchátku bylo než slyšet, jak dýchá, a pak prostě zavěsil."

"A v tom momentě jsi měl volat na velitelství," zavrčel Brandon. "Měls vědět, že něco neklape."

"Myslel jsem, že třeba přišel ten řidič a Dedrick nechce, aby slyšel, co povídá. A hodit policii na krk takového chlapa, jako je Dedrick? To bych byl blázen, kdybych to udělal bez jeho příkazu."

Brandon se na mě zakabonil a oklepal popel z doutníku.

"Ty se tím jazykem vysekáš i z rakve," prohlásil kysele. "Tak dál. Přijeli jste sem a našli Soukiho. Souhlasí?"

"Soukiho? Řidič se jmenuje Souki?"

"Podle dopisů, které měl v kapse, by to mělo být jeho jméno. Potkali jste někoho cestou sem? Nějaký vůz?"

"Ne. Jakmile jsme našli toho nebožtíka, řekl jsem Kermanovi, ať k vám zavolá. Ještě než se mu to povedlo, přirtila se ta holka."

Brandon se poškrábal na baňatém nose.

"Jo, tak teď k té holce: jak říká, že se jmenuje?"

"Mary Jeromová."

"Jo: Mary Jeromová." Dovolil obláčku kouře, aby mu zastínil tvář, a pokračoval. "Říká, že je sekretářkou paní Dedrickové. Souhlasí?"

"Ano."

"Nebydlí v hotelu Orchid."

Mlčel jsem.

"Vypadala podle tebe no čistokrevnou sekretářku?"

"Ne."

"Myslíš, že měla co dělat s Dedrickovým únosem?"

"Sotva. Zdálo se mi, že v ní doopravdy hrklo, když jsem jí to řekl. A potom: vědět to, nač by se sem vracela v době, kdy už byl Dedrick pryč?"

"Správné, Malloyi," pochválit mě Brandon s lišáckým úsměvem. "Máš dobrý směr. Byla zmatená, co?"

"To byla."

Popojel v křesle až dozadu, zvedl oči ke stropu o urputně přemítat. Po chvíli pravil: "Koukni, Malloyi, co si budem dlouho vykládat. Jakmile se tohle sousto dostane do novin, je z toho cirkus a přetřásá to kdekaká bába. Paní Dedricková je významná žena. Nejen to. Její jméno je pojem. A taky má spoustu vlivných přátel. Jestli si nedáme pozor, spravíme to jak vítr mouku. Já si pozor dám a ty budeš dělat, co se ti řekne."

Díval jsem se na něj a on zas na mne.

"Dám krk, že tahlencta Jeromová je Dedrickova milenka," pokračoval Brandon. "Zavání to na míle. On si sem přijede pronajmout tenhle dům. Paní Dedricková zůstane v New Yorku. Moc toho o panu Dedrickovi nevíme. Taky jsme na to zatím neměli moc času, ale něco jsme přece jen objevili. Svatba byla tajná. Ti dva se poznali před osmi týdny v Paříži a vzali se. Starý pan Marshland, otec paní Dedrickové, neměl o ničem tušení, dokud se před ním v New Yorku neobjevili coby manželé. Nevím, proč s tím dělali takové tajnosti, ledaže se s Dedrickem není co chlubit a paní Dedricková usoudila, že udělá líp, když ho otci předvede jako zetě nežli jako nastávajícího zetě. Nevím a nic mi po tom není. Ale pan Dedrick měl podle všeho pletky s nějakou další ženskou, a ta ženská je Mary Jeromová. Na prstech se dá spočíst, že tu chtěli strávit noc, jenže než mohl zabránit, aby udělala rozruch, Dedricka unesli. Zapadá to jako kolečka od orloje. Teď vidíš, proč nechtěla, aby ji policie vyslýchala, proč se na tebe vytrasila s pistolí a proč zdrhla dřív, než jsme se tu objevili, a můžu ti říct, že zdrhla k mé potěše."

Počkal si, jestli nebudu mít nějaké připomínky, ale neměl jsem. Dospěl jsem k názoru, že má podle všeho pravdu. Fakta v jeho podání opravdu zapadala.

"Kvůli tomu jsem si s tebou chtěl trochu promluvit, Malloyi," pokračoval a prohlížel si mě studenýma očima.

"Dedricka unesli. Prosím, v téhle věci můžeme něco podniknout, ale do té druhé nám nic není. O Mary Jeromové ani slovo, to ti povídám. Stačí ceknout, a budeš litovat. Vyšplouchám vás v tom oba jako korunní svědky a hoši už se postarají, abyste si s námi každý den pěkně mákli. To ti přísahám, jestli proskočí do tisku jediný řádek o té ženské. Žádná špína se v tomhle případu veřejně prát nebude, to ti můžu dát písemně. Já osobně poskytnu paní Dedrickové veškerou možnou podporu. Stačí, že ji takhle zmizel manžel, ale že ji taky podváděl, to zůstane pěkně pod pokličkou. Jasně?"

Uvažoval jsem, kdo všechno asi tak může patřit k mocným přátelům paní Dedrickové. Nejspíš guvernér. Stačí, mu půl slova a Brandon vyletí jedna dvě. Ba ne, tomu vůbec nejde o její zájmy, ani ho nebolí hlava z jejich pocitů, tomu jde jediné a výhradně o vlastní kůži.

"Jo," přikývl jsem.

"Výborně," ocenil to Brandon a vstal. "A držet jazyk za zuby, nebo vám zbydou jen oči pro pláč. Vypadněte oba dva a už se tu neukazujte. Jestli vás načapám, že do tohoto případu strkáte nos, budete litovat, že jste se kdy narodili. O to se postarám."

"Žádná nová zkušenost," broukl Kerman, když se loudal ke dveřím. "Přesně totéž mě napadá skoro každé ráno, když mám vstávat."

"Vypadněte!" štěkl Brandon.

Vypadli jsme.

## 6. Nebezpečné angažmá

Druhý den večer, když jsem se asi v deset rozhodoval, jestli mám jít spát nebo načít novou láhev skotské a trochu posedět, zazvonil telefon.

Řinčel ostře a naléhavě a já se mírně vyděsil, snad proto, že až dosud se chata tiše krčila v dunách jako chudí příbuzní na svatbě.

Zvedl jsem sluchátko:

"Haló?"

Kromě slabého předení linky jsem slyšel, jak na druhé straně vyhrává taneční orchestr valčík. Podle vysokých tónů trubky, nesených přes dusítko, jsem odhadoval, že jsou to Glyn Boos's Serenaders; to by znamenalo, že mi volá někdo z Country Clubu.

"Pan Malloy?" Ženský hlas: trochu ospalý alt. Hlas vypočítaný, aby vzrušoval muže. Mě tedy rozhodně vzrušoval. "U telefonu."

"Tady Serena Dedricková. Jsem v Country Clubu: Můžete sem přijet? Měla bych pro vás práci, kdybyste chtěl."

Proč s tím nemůže počkat na ráno, vrtalo mi hlavou, ale Dedrickovi si zřejmě potrpěli na neúřední hodiny. A o tu její nabídku jsem stál.

"Samozřejmě, paní Dedricková. Přijedu. Mám vás vyhledat v recepci?"

"Budu ve voze na parkovišti. Je to černý cadillac. Jak dlouho vám to bude trvat?"

"Čtvrt hodiny."

"Čekám čtvrt hodiny, ale ani o chvíli víc." Tón se zostřil.

"Okamžitě sednu . . ." začal jsem, ale ona zavěsila.

Šel jsem do ložnice, abych si před zrcadlem ověřil, jak vyhlíží můj zevnějšek a usoudil jsem, že i bez velké parády jsem docela fešák. Utáhl jsem si kravatu a uvažoval, co asi chce: nejspíš nějakou přímou zprávu o únosu. Podle fotek v novinách a podle hlasu určitě nepatřila k lidem, kteří se spokojí s nějakým odvarem.

Vystřčil jsem buicku z garáže a vyrazil na Rossmore Avenue, běžící podél golfového hřiště, kde se pár nadšenců za pomoci svítících míčků pokoušelo uhrát něco i při měsíčku, zahrnul jsem doleva na Glendořinu třídu a dorazil k nádhernému vchodu do Country Clubu ještě s čtyřminutovým náskokem.

Přírodní park hořel záplavou světla. Kolem bazény se rojil chumel polonahých mužů i žen a nedaleko ve výklenku plném květů hráli pod obloukovými lampami Glyn Boos's Serenaders.

Parkoviště bylo z druhé strany klubu. Proklíčkoval jsem až tam a vecpal se na poslední volný kousíček místa. Vystoupil jsem, přelétl očima šňůry automobilů a dospěl k závěru, že snáz člověk najde jehlu v kupce sena než jeden určitý cadillac v téhle sbírce bouráků. Bylo jich nejmíň tři tisíce a z toho dobře třetina cadillacy.

Nalevo ode mne zablikala parkovací světla. Pookřál jsem a zamířil k nim. Pomrkávala dál, a když jsem byl už docela blízko, rozpoznal jsem, že patří lesklému černému vozu, který jsem předevčírem viděl v Ocean Endu.

Nahlédl jsem do okna.

Seděla za volantem a kouřila. Studený macešský svit měsíce dopadal přímo na ni a paní, čeho jsem si všiml, byla šňůra diamantů, která se jí třpytila ve vlasech jako světlušky. V tom bílém přísvisu vypadala jako vytesaná z alabastru. Úbor ze zlatého lamé, s hlubokým výstřihem a bez ramínek, jen dokresloval, co diamanty napověděly, a chladný, pyšný výraz poněkud dlouhé, ale očividně krásné tváře potvrdil, že je to čtvrtá nejbohatší žena světa.

Zatímco jsem na ni hleděl a myslel si, že má ty největší oči, jaké jsem kdy spatřil, a že ty dlouhé hedvábné řasy jsou asi pravé, podívala se na mě. Několik vteřin jsme se mlčky zvědavě odhadovali.

"Přijel jsem ještě o pár minut dřív, paní Dedricková," promluvil jsem. "Ale zřejmě jsem vás i tak nechal čekat. Odpuště. Chcete si pohovořit tady, nebo někde jinde?"

"Kde je to jinde?"

"Poblíž golfového hřiště je místo, odkud je docela pěkný výhled na řeku. Přinejmenším je tam klid."

"Dobrá. Sjedeme tam." Posunula se na sedadle.

"Řízení již nechám vám."

Sedl jsem si za volant, zapjal klíček a zmáčkl startér. Když jsem couval z parkoviště na příjezdovou cestu, letmo jsem si ji změřil.

Hleděla rovnou před sebe, zamýšlená a cizí, tvář bezvýraznou a hladkou jako maska ze slonoviny.

Projel jsem bránou, zatočil doprava a pak jiskřivě osvětlenou ulicí k mostu. Tam jsem vůz stočil na pěšinku podle řeky a za chvíli jsme byli na místě. Přibrzdl jsem, natočil vůz tak, že jsme řeku pableskující ve svitu měsíce měli před sebou, a vypjal motor. Kromě žab, které sem tam zakvákaly v rákosí kousek proti proudu, a kromě šplouchání vlnek při břehu byl všude naprostý klid.

"Chcete si vystoupit?" rozbil jsem ticho, které na nás leželo od klubu až sem jako kámen.

Polekaně sebou trhla, jako by byla myšlenkami na druhém konci světa zahodila zbytek cigarety do řeky a zavrtěla hlavou.

"Ne. Můžeme hovořit tady. To vy jste našel Soukiho, že?"

"Ano. Máte nějaké zprávy a manželovi?"

"Volali dnes večer. Chtějí půl miliónu. Prohlásili, že je v pořádku a že se těší, až mě zas uvidí." Mluvila nevzrušeně, ale i ten poklidný hlas nedokázal zcela utajit strach a úzkost.

"Výkupné se má zaplatit pozítří večer, jakmile je dostanou, propustí ho."

Neřekl jsem na to nic. Po dlouhé odmlce se otočila a upřeně na mě pohlédla.

"Někdo musí ty peníze doručit. Chci, abyste to provedl vy. Dobře zaplatím."

Obával jsem se, že zrovna s tímhle přijde. Vyjednávání s bandou únosců může být pěkně nebezpečná komedie. Ten dvorní šašek, který předává výkupné, daleko spíš zaklepe bačkorami, než aby si v nich doma udělal pohodlí.

"Dohodli jste se na něčem?"

Zavrtěla hlavou.

"Tohle je zatím první krok. Obnos má být v použitých dvacetidolarových bankovkách ve třech balících v nepromokavých pytlích. Přesnou informaci, kam mám peníze dodat, dostanu až těsně před schůzkou." Znovu se ke

mně otočila. "Nebojíte se toho?"

"To vám povím, až budu znát pravidla hry."

"Myslíte si, že to bude nebezpečné?"

"Může být."

Otevřela kabelku a vytáhla pouzdro na cigarety. Když mi nabízela, zeptala se znepokojeně: "Co myslíte, propustí ho?"

Sáhl jsem po cigaretě a roztržitě s ní ťukal do nehtu u palce. "Možné to je," řekl jsem.

Zapálil jsem ji a chvíli jsme beze slova kouřili.

"Prosím vás, řekněte mi pravdu," ozvala se náhle. "Pustí ho?"

"Nevím. Přijde na to, jestli někoho z nich viděl. Když ne, pak není důvodu, proč by ho nepustili."

"Ale co když je viděl?"

"Těžko říct. Únosci bývají stejně nemilosrdní jako vyděrači, paní Dedricková. Za únos je trest smrti. Nebudou riskovat."

"Udělám všechno na světě, zaplatím, kolik je třeba, jen aby se mi vrátil. Byla to všechno moje vina. Nebýt mých peněz, komupak by stál za únos. Musí se vrátit!"

Kdybych se rozkrájel, nenapadlo mi, co jí na to říct. Osobně jsem měl pocit, že ho už víckrát neuvidí: aspoň živého. Když je ve hře takový pakl, zaručeně se ho budou chtít zbavit. Chlapi od tohoto řemesla vždycky radši svou oběť odstraní, než by ji vrátili. Je to pro ně daleko bezpečnější. Příliš mnoho unesených poskytlo v minulosti policii stopu, která skončila dopadením únosců.

"Co policie? Řekla jste jim to?"

"Ne, o taky neřeknu! Ten, co se mnou dnes večer mluvil, prohlásil, že mě sledují, a jakmile se spojím s policií, bude Lee zavražděn. A k čemu policie? Dodneška nehnula prstem."

"Máme čas políčit na ně. Peníze by se daly označit, že by to nikdo na první pohled nepoznal. A jakmile by byl váš muž v bezpečí, policie by při nejmenším měla možnost na ně skočit."

"Ne!" vybuchla. "Dala jsem slovo, že se nepokusím o žádný úskok. Kdybych to udělala a oni na to přišli, nikdy bych si neodpustila, že Lee zahynul kvůli mě. Kašlu na peníze. Chci zpátky svého muže."

"Kdo vám telefonoval? Nenapadlo vás podle hlasu, co je to za člověka? Měl kultivovaný hlas nebo nějaký přízvuk? Nevzpomínáte si na nic, podle čeho byste ho případně mohla poznat?"

"Mám dojem, že mluvil přes kapesník. Znělo to strašně zdušeně. Přízvuk neměl, ale tím moje postřehy končí."

"Mluvil hrubě?"

"To ne. Po pravdě řečeno byl příšerně zdvořilý."

Zamyšleně jsem se zahleděl na řeku. Dedricka podle všeho zabili, sotva ho vyvlekli z domu. Neváhali zabít řidiče; a jakmile budou mít v ruce prachy, bez rozpaků odešlou k předkům i mne. Ne, tohle neberu.

Byla natolik chytrá, že odhadla, na co myslím.

"Nemám ponětí, koho bych požádala o pomoc, kdybyste odmítl. Jestliže přijmete, pojedu tam s vámi."

"Kdepak. Jestli to udělám, udělám to sám."

"Vyloučeno. Rozhodla jsem se, že chci na vlastní oči vidět, jak přebírají výkupné. Jestli se vám do toho nechce, udělám to sama."

Překvapeně jsem se k ní otočil: Co tak zhurta? Pár vteřin jsme na sebe hleděli. Na očích jsem ji viděl, že není toho boha, který by ji přiměl rozhodnutí změnit.

"Když myslíte, prosím," řekl jsem. "Jdu s vámi."

Chvíli jsme sedli beze slova.

"Chtěla jsem se vás zeptat na jednu věc," řekla znenadáni. "Jaká byla ta žena, co se vydávala za mou sekretářku?"

"Myslíte jak vypadala?"

"Ano."

"No, mohlo jí být kolem třicítky, tmavovlasá, docela pěkná o prvotřídně oblečená. Hned mě napadlo, že na sekretářku zrovna nevypadá."

"Byla hodně hezká?"

"Řekl bych, že ano, navíc výrazný typ. Neměla ten prázdný obličejíček, jaký obvykle mívají hezké ženy."

"Volala mého muže křestním jménem. Je to pravda?"

"Ano."

Viděl jsem, jak zaťala pěsti.

"Ten potrhlý tlustý policajt si myslí, že Lee s ní něco měl," procedila stisknutými zuby. "Myslíte si to taky?"

"Záleží na tom, co si myslím?"

"Ptám se vás - myslíte si to?"

Hlas měla drsný a napjatý.

"Nevím. Neznám vašeho manžela. Vypadá to dost pravděpodobně, ale stejně dobře to mohla být jen přítelkyně."

"Nemiloval ji!" řekla tak tichounce, že jsem ji málem přeslechl. "Vím to! Nic takového by neudělal. Nepozval by si cizí ženu do mého domu. Takový nebyl." Zarazila se, zastřela si rukou tvář a prudce se odvrátila.

"Policie už ji našla?"

"Ne. Ani se nesnaží. Jsou si bohorovně jisti, že je Leeovou milenkou. Bude prý líp, když ji nenajdou. Já tomu nevěřím! Určitě něco ví."

Neodpověděl jsem. Dlouho bylo ticho.

Konečně se ozvala: "Mohl byste mě zavést zpátky do klubu? Další se dovíme nejdřív pozítří večer. Přijedete ke mně v

šest? Třeba nám nezbude než čekat, ale musíme být připraveni kdykoli vyrazit."

"Budu tam."

Do klubu jsme jeli mlčky. Sotva jsem zaparkoval, vystoupila a letmo, ze zvyku se na mne při loučení usmála: "Tedy pozítří večer v šest."

Sledoval jsem, jak se vzdaluje ke klubovní budově, půvabná, rozkošná postava v zlatých šatech, třpyt diamantů ve vlasech, v srdci žárlivost a strach.

## 7. Výměna informací

Po kamenných schodech jsem se vydrápal do Mifflinova kamrlíku ve třetím patře policejního velitelství.

Mifflin civěl z okna, klobouk vražený do čela, na spodním rtu přilípnutý zbytek cigarety. Zarudlý obličej měl zasmušilý, jednu chmuru, a jen oči mu jiskřily, jak čile uvažoval.

"Hele, Vic," uvítal mě zadumaně, když jsem strčil do dveří a vhrnul se do kamrlíku. "To je prima, zrovna jsem na tebe myslil. Pojď dál a uveleb se. Cigára mi došly. S kouřením jsem plonk, takže ti nemohu nabídnout."

Přitáhl jsem si těžkou židli s rovným opěradlem, rozkročmo se usadil a ruce složil na opěradle.

"Jak vám odsypává ten únos?"

"Skvěle," vzdychl. "Člověk se nemá čeho chytit a Brandon obchází jako lev řvoucí. Vzal si do palice, že když chytne únose, udělají z něho náčelníka policie."

Zašmátral jsem v kapse kabátu, vylovil balíček cigaret a nabídl Mifflinovi.

Zapálili jsme si a zírali na sebe jako dvě Pýtie.

"Víš něco o jemnostpaní Jeromové?"

Mifflin vzdychl.

"Přišel jsi ze mě tahat rozumy?"

"Co tě vede, ani zdání. Přišel jsem si vyměnit informace."

Mifflin se rozzářil! a bleskově si mě přeměřil.

"Máš něco?"

"Moc toho není. Jen tak mezi námi, včera večer mi telefonovala paní Dedricková. Uhádneš asi, co mi chtěla."

"Žádají na ní výkupné a ty máš ten balík doručit, co?"

Přikývl jsem.

"A nepřeje si, aby se o tom dověděla policie."

"Nedozví se," usklíbl se Mifflin. "Jenže se od nás čeká, že jí přihrajeme zpátky manžela. Kdy?"

"Zítra večer. Budou jí volat a dostane konečné směrnice."

"Brandon by to měl vědět."

Pokrčil jsem rameny.

"Jak myslíš. Kromě toho, že tam vletí a lízne chlapa, který si přijde pro peníze, dokáže pendrek. A když to udělá, zabije Dedricka, jako by ho vlastnoručně zastřelil."

"Dám krk, že Dedrick je už po smrti."

"Snad, ale určitě to nevíme."

"Nojo, budu mu to muset říct."

"Pokud paní Dedrickové nevyslepičí, že jsem tu byl já. Jak to provedeš - napíchneš jí telefon?"

"To by šlo," souhlasil Mifflin, zavřel oči a svažtil čelo. "Jestli nás ta ženská chce držet od těla, Brandon nejspíš nic nepodnikne. Třese se, aby se jí neznělíbil. Jakmile bude výkupné zapláceno, máme po starostech. Točit se budou na federálním úřadě."

"Ještě k té Mary Jeromové. Máš něco, nebo nemáš?"

"Brandon ji nechal plavat, ale já tu mám záznam o jejím voze. Jeden strážník ji viděl, když vystřelila z Ocean Endu, a všiml si čísla. Takový poděs, co si zapamatuje i číslo koloběžky. Jak uslyšel o únosu, poslal hlášení. Vypůjčila si vůz v garážích Na vršku. Snad to tam znáš. Šéfem je nějaký Lute Ferris. Měli jsme na něj už párkrát políчено kvůli čachrům s kouřením - drogy, víš - ale nikdy jsme se mu nedostali na kobyliku. Když jsem volal skrz tu Jeromovou, byl v Los Angeles, ale mluvil jsem s jeho ženou. Pamatuje se na ni. Objevila se u nich předminulý večer - co došlo k tomu únosu - někdy kolem osmé a žádala Luta o vůz. Vysázela padesátku zálohy a prohlásila, že auťák potřebuje na několik dnů. Jako místo pobytu udala hotel Orchid."

"To ji ten Ferris sakra důvěřoval, když jí půjčil brko jen tak na pozdrav pámbů, co?"

"Čeho by se bál. Vůz je pojištěný. Ať je jak je, takhle nám to naservírovali a nezbývá než to spolknout."

"Ověřili jste si na letišti a na nádraží, jestli přijela z venku?"

"Jo, jenže kde nic, tu nic."

"A tím jste zatím skončili?"

"Tím jsme skončili nadobro," pravil Mifflin a dal si čouda. "Únos je to nejhorší svinstvo, co můžeš vyfasovat. Když oběť odkrouhnu a peníze nejsou označené, můžeš se jít klouzat. Zbývá jedině naděje, že někdo z těch lumpů se nespokojí s podílem a shodí celou partu. A když teď okolo toho Brandon chodí jak kočka kolem horké kaše, bude to desetkrát těžší. Jeromová je naše jediná stopa, a já po ní nemůžu jít."

"Možná že ti zvedne náladu další vražda," řekl jsem hořce. "Celkem bych se moc nedivil, kdyby mě zítra večer poslali k předkům."

Mifflin na mě zamyšleně pohlédl.

"To je jediná dobrá zpráva, kterou jsem tenhle týden dostal," zašklebil se. "Stačí chvilku přemýšlet, a člověk se může vsadit, že přesně takhle s tebou naloží."

Znechuceně jsem se vzdálil. Mnul si ruce a pískal si Pochod mrtvých ze Soulu.

## 8. Čekání

"Napsal jsi závět?" otázal se Kerman, když mě viděl, jak z krabičky na stole vytahuju náboje a plním si osmatřicítku.

"Doufám, žeš mi odkázal všechny peníze. Hodily by se mi. Ta moje zrzka si před stavuje, že jsem oslíčku otřes se."

"Bud' zticha, Jacku," okřikla ho Paula. Snažila se zastít, že je zmožená, ale ustaraný výraz v očích ji zrazoval. "Nemáš v sobě kapku slušnosti?"

"Propána mlčte oba," zahučel jsem zamračeně. "Rvete mi nervy: A teď, aby bylo jasno, Jacku: barák budou podle všeho hlídat, takže koukej zalézt. Kam se jede ti povím, až budu vycházet. Dej nám takových pět minut, než vypadneme, a pak se pusť za námi. Hlavně dej bacha, ať tě nikdo nezmerčí: Tentokrát by byl moc velký přepych šlápnout vedle. Ať děláš co děláš, neukazuj se, dokud nepůjde do tuhého. A pak se představ střelbou."

Kerman polkl.

"Jak prosím? Cos říkal nakonec?"

"Abys rovnou střílel."

"Aha, myslel jsem si, žeš říkal něco v tom smyslu. Tak mě napadá, že by vlastně neškodilo, kdybych taky sepsal poslední vůli."

"A pro smilování boží, koukej se trefit," dokončil jsem, podíval se na hodinky, vstal a zasunul si pistoli do podpažního pouzdra pod kabát. "Radši půjdeme. A ty, Paulo, jestli se do půlnoci neozveme, běž za Mifflinem a všechno mu pověz."

"Já se ozvu," pravil Kerman, i když nevypadal moc bujaře. "Doufám, že se ozvu."

"Bud' opatrný, Vicu," řekla Paula starostlivě.

Poklepal jsem ji po rameni.

"V tobě se člověk nevyzná. Z únosu, který zmáknou levou rukou, si děláš hlavu, a do pelechu plného nakouřených narkomanů mě pošleš jako na výlet. Nebud' jako malá, Paulo. Mysli na peníze, co nám to vynese."

"Nedělej aspoň hlouposti," pokusila se o úsměv, "a nevytahuj se zbytečně před bohatou blondýnou."

"Vléváš do mě odvahu," řekl jsem. "Pojď, Jacku, vypadneme."

Kráčeli jsme po chodbě k výtahu.

"Myslíš, že bychom stihli něčeho se napít?" zeptal se Kerman, když jsme sjeli do přízemí:

"Ne, ale ve voze máš kapesního bernardýna. A to ti povídám, Jacku, dávej bacha! Může se z toho vyklubat šeredná zabíječka."

Kerman se poněkud přehnaně otfásl.

"Pro mě je dost šeredná už teď."

Vlezl si do buicka a poukládal se vzhůru na podlaže. Hodil jsem přes něj koberec.

"Už vidím, jaká to bude nebetyčná slast," zahučel a vyhrabal se ze záhybů koberce. "Jak dlouho počítáš, že budu snášet tenhle osud?"

"Tři čtyři hodiny: víc ne."

"V tomhle pařáku to bude názorná ukázka povětrnostních podmínek v Kalkatě."

"Večer se ochladí," řekl jsem bezcitně a nastartoval vůz. "Aby ti to líp uběhlo, máš tam celou láhev skotské. Ale ne abys kouřil."

"Nekouřit," zaječel, jako když ho pichne.

"Poslyš - konec legrace. Jestli ti rošťáci kápnou na to, že jsi vzhůru, příkradou se a rozpařou ti bachor."

Ztichl.

Dvě míle soukromé cesty mi tentokrát ubíhaly pod koly daleko klidněji, než když jsem tudy jel poprvé. Pomalu a s gustem jsem vytočil široký oblouk a zastavil těsně u balustrády, která obklopovala dvůr.

V hřejivém světle zapadajícího slunce vyhlíželo sídlo právě tak božsky, jak má vyhlížet barák za milión dolarů. Před hlavním vchodem stál černý cadillac. Uprostřed odstříhovali dva čínští zahradníci uvadlé květy vysokých růží. Činili se, jako by ten jeden stromček byl na nejbližších devět měsíců hlavním zdrojem jejich obživy: asi byl. V slunci se opuštěně třpytil veliký bazén. Za širokým kobercem sametového trávníku v dolní zahradě pod terasami strnule stálo šest ohnivých plamenáků. Šíje prohnuté jako háček, neskuteční jak modré nebe na pohlednici z Itálie.

V Ocean Endu bylo dnes vše, co srdce ráčí. Jen štěstí ne.

Zadíval jsem se k domku. Okna zakrývaly trávově zelené okenice, nad vstupními dveřmi se vlnila béžově a zeleně pruhovaná roleta.

"Tak ahoj," rozloučil jsem se tiše s Kermanem, "Jdu na věc."

"Hezkou zábavu," zahuhlal Kerman zpod koberce: "Drž se na uzdě. Koukej si dát do pití pořádný kus ledu."

Přešel jsem na terasu a zmáčkl tlačítko zvonku. Za skleněnou výplní se rýsovala veliká hala a šerá, chladná chodba, ztrácející se v zadní části domu.

Chodbou se přivznášel vysoký, hubený staroch a otevřel mi. Shovívavě si mě prohlížel. Napadlo mi, že oceňuje můj oblek, a kdyby to šlo, s radostí by mi koupil něco lepšího, abych neutrl na cti domu.

Ale třeba jsem se mylil, třeba mi nevěnoval ani záblesk myšlenky.

"Paní Dedricková mě očekává."

"Vaše jméno, pane?"

"Malloy."

Stál pořád jako sloup mezi dveřmi.

"Máte prosím navštívenku?"

"To bych měl, a taky mateřské znaménko. Připomeňte mi někdy, ať vám ho ukážu."

Zdvorile se zahihňal, jako když staršího strýčka doběhne nadějný potomek jeho sestry.

"S paní Dedrickovou chtělo mluvit mnoho novinářů. Musíme činit opatření, pane."

Napadlo mi, že jestli mu neukážu vizitku, budeme tu trčet do příštího léta, takže jsem vytáhl tašku a nastrčil mu kartu, kde mám jen jméno.

Ustoupil.

"Počkáte v salónu, pane?"

Šel jsem do pokoje, kde zastřelili Soukiho. Mexický koberec byl vyčištěn. Dnes mě nevítila žádná mrtvola, žádná nedotčená whisky se sodou ani zbytek cigarety, který by škvařil opravený povrch stolu.

"Uvítal bych, kdybyste mi mohl nalít dvojitou skotskou a k tomu hodně ledu."

"Ovšemže, pane."

Přešel ke stolu, kde stála láhev se značkou Haig & Haig, sklenice, kotlík s ledem a Whiteroch.

Stříhal jsem ušima, když si to šinul přes pokoj, ale v kostech mu neloupalo. Dost jsem se podívil. Věru že už měl věk, aby mu v nich vrzalo. Ale ať si byl starý, když míchal pití, panečku, jen mu ruce hrály. Podal mi sklenici s dávkou, která by pomohla ženě pod stůl a muži na koně.

"Kdybyste si chtěl zatím prohlédnout nějaké časopisy, přinesu vám je."

Zabořil jsem se do křesla, které mě přijalo, jako by mi prokazovalo milost, natáhl jsem nohy a opatrně našel. pro skleničku to nejlepší místo na opěradle.

"Myslíte, že to bude dlouho trvat?" zeptal jsem se.

"Nemám v tomto ohledu žádné zkušenosti, pane, ale nebylo by nic divného, kdyby se ozvali až po setmění." Stál přede mnou, ne nepodobný plamenákoví, které jsem viděl v dolní zahradě, a každým coulem vyzařoval dokonalost služebního ducha. Měl už na krku možná sedmý křížek, ale modré oči stále zářily živě a jasně, a co mu chybělo na rychlosti, vynahradila zkušená zručnost: důstojný sluha rodiny jako vystřížený z Hollywoodu, tak ryzí, že to bylo k nevíře.

"Jo, asi máte pravdu. Zřejmě si takové tři hodinky počkáme: možná víc." Vydoloval jsem balíček cigaret. Zápalka hořela ještě dřív, než jsem měl cigaretu v ústech. "Neznám vaše jméno."

Huňaté obočí se povytáhlo.

"Wadlock, pane."

"Pracujete pro paní Dedrickovou, nebo pro pana Marshlanda?"

"Pro pana Marshlanda, pane. Půjčil mě prozatím paní Dedrickové a já jsem velmi rád, že jí mohu posloužit."

"Jste již dlouho v této rodině?"

Vlídne se usmál.

"Padesát let, pane. Dvacet let jsem byl u starého pána a třicet u mladého pana Marshlanda."

Zdálo se, že se dostáváme no přátelskou půdu. Zeptal jsem se tedy:

"Viděl jste pana Dedricka, když byl v New Yorku?"

Přátelský výraz zmizel, jako když ho vítr odfoukne.

"Ano, pane. Několik dní se u pana Marshlanda zdržel."

"Já ho neviděl. Telefonoval jsem s ním a řadu věcí jsem se o něm doslechl, ale fotografie se zřejmě nesežene. Jak vypadá?"

Zazdalo se mi, že modré oči zasvítily pohoršením, ale tvrdit bych to nemohl.

"Byl to statný muž, tmavý, vysoký, atletický, měl velmi hezké rysy. Lépe vám ho asi popsat nesvedu, pane."

"Měl jste ho rád?"

Stará ohnutá záda se napřímila.

"Říkal jste, pane, že byste chtěl nějaké časopisy? Čekání vás možná bude trochu nudit."

Taky odpověď. Bylo jasné, že pan Dedrick působí na starocha stejně jako rudý hadr na býka.

"V pořádku. Pro změnu můžu jednou sedět a nic nedělat."

"Prosím, pane." Po přátelském tónu ani stopy. "Dám vám vědět, až bude něco nového."

Odcházel na svých starých čapích nohou velebně jako žehnající arcibiskup a zanechal mě opuštěného v pokoji plném zlých vzpomínek. Kousek ode mne krvácela na koberci Soukhiho hlava. Nad krbem stál telefon, do něhož Dedrick při našem hovoru rychle a trhaně oddechoval. Otočil jsem se a pohlédl na křídlové okno, kudy nejspíš únosci vtrhli, v ruce zbraň.

Ze dveří mě pozoroval malý svižný chlapík v bílých tropických šatech a slaměném klobouku. Neslyše! jsem ho přijít. Nečekal jsem ho. Hlavu plnou vražd a hrdlořezů, div jsem leknutím nenadletěl až ke stropu.

"Nechtěl jsem vás polekat," chlácholil mě trochu roztržitě. "Nevěděl jsem, že jste tady."

Při řeči vešel do pokoje a odložil klobouk na stůl. Došlo mi, že to asi bude Franklin Marshland, a začal jsem pátrat, jestli Serena vypadla tatínkovi z oka. Nevypadla. Měl malý špičatý nos, širokou bradu, laskavé, zasněžené oči a plné, trochu ženské rty. Byl opálený, vráscitou tvář mu rámovala hustá kštice lesklých bílých vlasů s hnědým zrcátkem na šesulce, a když se na něj člověk podíval, měl dojem, že před ním stojí roztomilý oholený Mikuláš.

Začal jsem se drápat z křesla, ale mávl na mě abych zůstal, kde jsem.

"Jen sed'te. Napiju se s vámi." Otočil zápěstí, aby se mohl podívat no úzké zlaté hodinky, protože je nosil obráceně. "Čtvrt na sedm. Mám zásadu, že před šestou se pít nemá, vy taky?"

Pravil jsem, že je to dobrá zásada, jenže zásady se mají čas od času porušit, aby si člověk zachoval pocit svobody.

Nevěnoval mému proslovu pozornost. V obličejí měl výraz povzneseného nezájmu, který naznačoval, že jen zřídka, pakliže vůbec někdy, popřeje sluchu někomu jinému.

"Vy jste ten chlapík, co jím má zaplatit výkupné," přešel rovnou k věci.

Prisvědčil jsem, zatímco on přenesl oblak vůně do protějšího křesla. Posadil se a prohlížel si mě přes obroučky brýlí, jako si prohlížíte nějaké roztodivné zvíře v zoo.

"Povídala mi, že jede s vámi."

"Ano, trvá na tom."

"Chtěl bych, aby zůstala doma, ale je to jako házet hrách na stěnu." Usklul whisky, sklonil oči k bílým jelenicovým botám. . . Měl nejmenší nohu, jakou jsem kdy u muže viděl. "Nikdy jsem s ní nic nesvedl, ať šlo o cokoli. Škoda, opravdu škoda. Samozřejmě, starší lidé jsou únavní, ale někdy by těm mladým dokázali pomoci, kdyby si pomoci nechali."

Napadlo mi, že mluvím víc k sobě než ke mně, a proto jsem neodpověděl.

Upadl do ponuré mlčené a ticho se chvíli táhlo. Zapálil jsem si znovu cigaretu a pro případ, že bych mu stál za ukřácení chvíle, nasadil jsem inteligentní výraz a zahnal pokušení vrtět sebou.

Všiml jsem si, že ti dva Čínani na zahradě se rozhodli rozdělit si čas po svém. Pro ně byl den. Chvíli civěli na vysokou růži s rukama svěřenými, a když ji znali jako otčenáš, odešli, aby si užili zaslouženého odpočinku.

"Máte zbraň?" zeptal se Marshland nečekaně.

"Mám, ale nepočítám, že ji budu potřebovat."

"Doufám. Dohlédnete na ni, aby co nejméně riskovala, vidíte?"

"Ovšem."

Vypil polovinu whisky. Moc jsem se nepříčinil, abych mu zvedl náladu.

"Tihle hoši hrají vysoko. Pět set tisíc je nekřesťanská suma."

Zřejmě čekal, že něco odpovím, protože jsem řekl:

"Však proto na něj skočili. Jejich riziko není menší."

"Předpokládám. Myslíte si, že dodrží úmluvu?"

"Nevím. Jak jsem vysvětloval paní Dedrickové, jestli nikoho z nich pan Dedrick neviděl. . ."

"Ano, říkala mi to. Snad máte pravdu. Četl jsem o několika slavných známých únosech z posledních let. Skoro se zdá, že čím vyšší je výkupné, tím menší naděje, že by oběť zůstala naživu."

Znenadání jsem si uvědomil, že jestli byl předtím nemastný neslaný a duchem nepřítomný, teď mě naopak upřeně sleduje s trochu podivným výrazem v očích.

"Všecko záleží na těch, co to provedli," pokrčil jsem rameny a podíval se mu přímo do očí.

"Mám pocit, že už ho neuvidíme." Pomalu se zvedl, zamračeně přelétl pokoj, jako by něco ztratil. "Nic bych za to nedal, že s ním už skoncovali, ale před ní bych se o tom pochopitelně ani, nezmínil." Bílé obočí povyskočilo. "Jaký je váš názor?"

"Je to možné."

"Snad víc než možné?"

"Obávám se."

Přikývl. Potěšený, spokojený výraz jeho očí mi vyrazil dech.

Z pokoje vyšel svižně jako křepelka a tiše si broukal nějakou písničku.

## 9. Předání výkupného

Telefon zazvonil, až když se hodinové ručičky propracovaly k jedenáctce. Pět hodin čekání se tak nekonečně vleklo a já už měl tak pocuchané nervy, že moc nechybělo a zvedl jsem sluchátko sám, ale někdo jiný někde jinde v domě mne předešel.

Celý ten dlouhý čas jsem přecházel, posedal na pohovce, koukal z okna a páčil cigaretu za cigaretou. Na chvíli se objevil Wadlock s večerí na vozičku, ale neztratil se mnou ani slovo a nechal mě, ať se obsloužím sám.

Ven jsem vyšel všehovšudy jednou, když jsem se kolem osmé vypravil uklidnit Kermana a vhodit mu oknem studená kuřecí prsíčka. Zdržel jsem se sotva minutu. Při představě, že někdo hlídá dům a slyší přival Kermanovy květomluvy, se mi ježily vlasy.

Teď se konečně začne něco dít. Třebaže pro mne Dedrick nic neznamenal, cítil jsem, jak mi po dlouhém čekání hrají nervy. Dovedl jsem si představit, jak je asi Sereně. Ta už musí lézt po zdi.

Za chvíli jsem slyšel zvenčí nějaký šramot a vyšel jsem do haly.

Po schodech rychle sestupovala Serena v černých kalhotách a krátkém tmavém kožíšku, a za ní Wadlock s třemi balíky v plachtovině.

Serena bledá a přepadlá, tíseň a pochybnosti v její tváři vyjadřovaly jasněji než slova, kolik si v těch dlouhých hodinách čekání vytrpěla.

"Tábor u dolu Monte Verde. Znáte to tam?" zeptala se zastřeným, nejistým hlasem.

"Znám. Musíme po silnici San Diego. Když nebude velký provoz, jsme tam za dvacet minut."

Tiše vstoupil Franklin Marshland.

"Kde to je?" zeptal se.

"Monte Verde. Opuštěný stříbrný důl při silnici San Diego," vysvětlil jsem. "Vybrali si dobře." Podíval jsem se na Sereninu bílou tvář. Rty se jí chvěly. "Máte nějaké zprávy o manželovi, paní Dedricková?"

"Pustí - pustí ho za tři hodiny po tom, co budou předány peníze. Zatelefonuji nám, kde ho najdeme."

Vyměnili jsme sis Marshlandem rychlý pohled, Serena mě chytila za paži.

"Myslíte, že lžou? Jakmile jim dáme peníze, nebudeme už mít nad nimi žádnou moc."

"Nemáte ji ani teď, paní Dedricková. Proto je únos takové svinstvo. Mají vás dokonale v hrsti a vám nezbyvá, než se na ně spolehnout."

"Má milá, nebylo by lepší, kdybys nechala pana Malloye, ať předá peníze, a sama tu počkala na další zprávu?" zeptal se Marshland.

"Ne!"

Nepodívala se na něj.

"Serenó, uvažuj. Pořád je tu možnost, že dostanou zálusk unést i tebe. Jsem přesvědčen, že pan Malloy dokáže . . ."

Obrátila k němu utýraný obličej.

"Jedu s ním a tvoje řeči mě nemohou zdržet!" rozkřikla se hystericky. "Ach, už nemusíš nic předstírat. Já vím, že si přeješ, aby Lee nevyvázl živ! Já vím, že ho nenávidíš! Víš, že se těšeš radostí, že se mu něco stalo! Ale já ho přivedu! Slyšíš? Já ho přivedu!"

"Jsi pošetilá . . ." řekl Marshland a do tváře se mu nahrnula krev. Oči měl zlé a bezcitné.

Otočila se ke mně.

"Pojedete se mnou?"

"Jakmile budete připravena, paní Dedricková."

"Vezměte tedy peníze a pojďte."

Seběhla ke vchodu, prudce otevřela dveře a vyšla na terasu.  
Wadlock mi podal tři balíky.  
"Dejte na ni pozor, pane," pravil.  
Kysele jsem se na něj usmál:  
"Bez obav."  
Marshland odpochoval bez rozloučení.  
"Je velmi rozrušená, pane," zašeptal Wadlock. - Ty jsi rozrušený, odhadl jsem ho v duchu.  
Přeběhl jsem terasu a po schodech ke cadillacu.  
"Budu řídit," řekl jsem a naházel balíky dozadu. "Hned jsem tu. Skočím si jen pro pistoli."  
Nechal jsem ji, ať si zatím nastoupí, a rozběhl jsem se k našemu vozu.  
"Důl Monte Verde," řekl jsem tiše. "Dej nám pět minut pak startuj - a bacha, Jacku."  
Pod kobercem se ozvalo slabé zaúpení, ale já nečekal. Vrátil jsem se ke cadillacu a vmáčkl se za volant. Serena se choulila v koutě. Plakala.  
Odpálil jsem vůz jako raketu.  
"No tak, hlavu vzhůru."  
Plakala tiše dál. Usoudil jsem, že je to pro ni možná nejlepší, a jel jsem tak rychle, jak to šlo, abych neriskoval, a jí jsem si nevšímal.  
Když jsme projížděli Orchidskou třídou, ozval jsem se: "No tak, hlavu vzhůru. Ještě jste mi neřekla, co vám nařídili. Stačí jediný špatný krok a můžeme nadobro zmařit naději, že se vám vrátí. Ti hoši budou mít ještě víc nahnáno než my. No tak, jen klid, a povězte mi všechno. Co říkali?"  
Chvíli trvalo, než se ovládla, a mluvit začala, teprve když jsme se řítili po ulici Monte Verde.  
"Peníze máme nechat na střeše kůlny před starou šachtou. Nevím, jestli ji znáte?"  
"Znám. Co dál?"  
"Balíčky mají ležet v řadě, nejméně stopu od sebe. Jakmile budou na místě, musíme okamžitě zmizet."  
"To je všechno?"  
Slabě se zachvěla.  
"Kromě obvyklých pohružek pro případ, že bychom no ně nastražili léčku."  
"Manžela vám k telefonu nepřivedli?"  
"Ne. A proč taky?"  
"Někdy to dělávají."  
Skutečnost, že to neudělali; vypadala pro Dedricka dost bledě, ale neřekl jsem jí to.  
"Mluvil s vámi zase ten chlap co poprvé?"  
"Myslím, že ano."  
"Zase ten zastřený hlas?"  
"Ano."  
"Dobrá. Uděláme to tedy následovně. Já zastavím s vozem u důlního vchodu. Vy zůstanete v autě. Já vezmu peníze a poskládám je na střechu: Budete mít možnost sledovat každý můj pohyb. Okamžitě se vrátím a nastoupím do vozu. Převezmete řízení. Na okraji Venture Avenue přibrzdíte a já vyskočím. Vy pojedete dál a vrátíte se domů."  
"Proč chcete vyskočit?"  
"Třeba některý vystrčí drápek."  
"Ne!" Pověsila se mi na ruku. "Chcete, aby ho zabili? Necháme tam peníze a budeme dělat, co nám řekli. Slíbil jste mi to."  
"No dobrá. Jsou to vaše peníze. Jestli vás podtrhnou, už nikdy nebudete mít naději, že je dohoníte. Ručím vám, že mě neuvidí."  
"Ne!" opakovala. "Nedám jim jedinou možnost, aby mohli couvnout od svého podílu na dohodě."  
Vytočil jsem nosatý předeck cadillacu na silnici San Diego.  
"Dobrá, ale takhle se to nehraje."  
Neodpověděla.  
San Diego byla zasekaná a chvíli trvalo, než se mi podařilo přehoupnout vůz do špinavého úvozu směrem k dolu. Drncali jsme po cestě hrbolaté jak varhany. Byla tu tma a nikde živáčka, reflektory odhalovaly jen vysoké chumáče divokých houštin a odporné hromady smetí. i když to bylo pár set metrů od hlavní silnice, tady v tom úvozu bylo pusto a tma jako v hrobě.  
Konečně jsme spatřili vchod do dolu. Půlka dřevěných vrat byla vytržená z pantů, druhá polovina sice držela, ale taky už jen na čestné slovo. U vchodu jsem zabrzdil. Reflektory zvědavě olízly rozježděný betonový přístup k šachtě.  
Kůlna stála hned vedle. Měla něco přes dva metry, za lepších časů tu zřejmě sídlil ouřada, který zapisoval horníkům hodiny.  
"Tak, tady je to: Vy tu zatím počkejte. Kdyby se něco dělo, vyskočte z vozu a zmizte."  
Hleděla na kůlnu tak upřeně, jako by z ní měl vyjít Dedrick. Tvář měla jako vytesanou z ledu.  
Vystoupil jsem, otevřel zadní dvířka a pobral všechny tři balíky. Narovnal jsem si je do podpaží na jednu stranu, uvolnil pistoli v pouzdře a zamířil ke kůlně.  
Ticho přerušovalo jen vzdálený hukot aut na silnici. Nic se nepohnulo. Nikdo mi nedal čichnout k hlavní.  
Ale ke kůlně bylo strašně daleko a oslnivé světlo reflektorů ze mě dělalo výborný terč pro každého, koho svědíl prst na spoušti. Ulevilo se mi, když jsem byl u cíle. Strčil jsem pravou ruku pod kabát, a když jsem ucítil pažbu pistole, nahlédl jsem do pootevřených dveří.

Pozdravila mě rozlámaná židle, moře špíny a cárů papíru po zemi. Reflektory pronikly vchodem a na stěně plné pavučin se rozlila dvě osvětlená jezírka.

Neměl jsem moc chuti nechávat peníze na střeše. Měl jsem pocit, že Serena už je nikdy neuvidí, ale Dedricka si za ně taky nevykoupí. Jenomže mě najali, abych sem ty peníze položil, takže jsem je tam položil. Na krabátě dřevě střeše jsem vyrovnal balíky přesně tak, jak to Sereně určili, čímž moje práce skončila. S gustem bych se byl někam zašil a počíhal si na ně, ale kdyby na mě kápli a Dedricka odkrouhli, mohl bych si jeho smrt přičíst k dobru. Serena má pravdu. Jedinou naději pro ni je, že i oni dostojí svému závazku.

Pochodoval jsem k vozu a trochu mi naskakovala husí kůže. Pořád jsem byl vhodný cíl, kdyby někdo dostal zálusk na kapku krve. Jestlipak hlídají, říkal jsem si. V tomhle zříceném dole se můžou schovat, kde je napadne.

Došel jsem ke cadillacu, zprudka otevřel dveře a vklouzl za volant.

Zas už plakala.

"Jestli opravdu nechcete, abych tu zůstal, zavezu vás domů," řekl jsem, ale nepodíval se na ni.

"Odvezte mě," zašeptala přidušeně a odvrátila se.

Když jsem projížděl branou, zahlédl jsem za hromadou starých pražců skrčený stín. To bude Kerman, pomyslel jsem si, ale jistotu jsem neměl. Jestli je to Kerman, ten už to tu proslídí a na něco přijde. Rychle jsem pohlédl na Serenu, ale ta měla co dělat s kapesníkem a nic neupozorovala.

Zamířil jsem k Ocean Endu v daleko lepší náladě.

Hodiny na policiče ukazovaly čtvrt na tři. Seděl jsem v salónu jako sirotek, říkal si - mám se napít, nemám se popít, a čučel na mexické sedlo se stříbrným a zlatým vykládáním, které mi viselo před očima, a přece jako by tam vůbec nebylo.

Serena se zdržovala kdesi nahoře.

Čekali jsme už dvě a půl hodiny.

Vtom za mnou někdo tiše hvízdal. Samým leknutím jsem převrhl sklenici.

"Ty máš ale nervy nadranc," roztrpčil se vcházející Kerman. "Tos vybrýndal whisky?"

"Je tu moře jiné. Posluž si. Vypadáš, že by ti taky bodla."

"To by bodla." Přesl k pojízdnému stolku a nalil si řádný, ostrý doušek. "Brr! Myslíš, že dneska zamhouříme oko?"

"Vykašli se na spaní. Viděls něco?"

Žuchl sebou do křesla naproti mně.

"Ne. Aspoň jsem neviděl nikoho z těch rošťáků, ale viděl jsem odcestovat peníze."

"A tos neviděl, kdo je bere?"

Zavrtěl hlavou.

"Ten chlapík měl za ušima. Nevystřčil ani nos. Myslím, že stál na některém pilíři od šachetní výdřevy. Byla tma jako v tunelu. Ale určité musel být nad střešou kůlny. Měl rybářský prut. Představuju si, že to byl takový krám, s jakým se loví v mořských hlubinách. Musela to být struna jak na žraloka, když se pod tíhou těch balíků nepřetrhla. Nahodil si prostě háček a odtáhl úlovek do tmy. Neslyšel jsem nikde ani vrznout a nezahled jsem ani štítek od čepice. Než jsem rozluštil, jak to vlastně dělá, vypadalo to dost strašidelně, ten měsíc a balíky, jak se samy vznášejí."

"Chytrý kousek. Viděl tě, Jacku?"

"Vyloučeno."

"No, no, brácho! Já tě viděl,"

"Dám krk, že ne. Kromě toho jsem přijel, teprve když jste odjížděli. Viděl jsem vaše koncovky. A když jsem dorazil k dolu, plížil jsem se dál jako apač."

"Jenže já někoho viděl, když jsme odjížděli."

"Já to být nemohl."

Snažil jsem se upamatovat, jak vypadal ten stín za hromadou pražců. Bezpečně mi připomínal Kermana, takže to musel být někdo vysoký, s širokými rameny a štíhlý. Pro začátek to bylo dost málo, ale lepší málo než nic.

"Takže to byl někdo z bandy."

Škoda, že jsem se mu nemohl podívat na zoubek. Mrkl jsem na hodinky. "Za čtvrt hodiny bychom měli být moudřejší - budeme-li moudřejší."

Kerman si unaveně protřel oči.

"Jsem jako když na mě spadne balkón. Těch pět hodin, co jsem čekal v autě, mě málem oddělalo. Myslíš, že ho nechají běžet?"

"Nemám páru. Ale bude mít kliku jak od blázince, když to udělají."

"Brandon zajásá, jestli se nevrátí," potlačil Kerman zívnutí.

"Její odpovědnost."

"Jenže my v tom jedeme taky. Brandon se neodvážá nadávat jí, ale s námi si bude chtít trochu popovídat."

"Ať si popovídá," prohlásil jsem, vstal a odplahočil se k pojízdnému stolku, abych si znovu načepoval. Ruka se mi zrovna vznášela nad lahví, když se jako duch objevil Franklin Marshland.

"Tak už jste živi a zdraví zpátky," pravil. "Musím přiznat, že jsem měl starost." Zvědavě si změřil Kermana.

Představil jsem je.

"Je to úmorné, takhle dlouho čekat," pokračoval Marshland. "Už by se přece měli ozvat, ne?"

"Do určeného času zbývá ještě pět minut," vysvětlil jsem, podal Kermanovi plnou sklenici a zapadl zpátky do lenošky. "Jestliže ho pustí, nebudou riskovat, že se vrátí domů dřív, než budou sami bezpečně za horama."

Pootočil se a upřeně na mě pohlédl.

"Pokládám za více než pravděpodobné, že ho nepustí," řekl. "Navrhuji, abychom v případě, že nedostaneme do půl

hodiny zprávu, zavolali policii."

"To je váš byznys," pokrčil jsem rameny, "ale když už jsme čekali tak dlouho, myslím, že bychom měli počkat do svítání. I teď pro něj může být každý chybný krok nebezpečný."

"Podle mne už nežije."

Byl jsem příliš utahaný, aby se mi chtělo společensky žvanit.

"Co vám vlastně na Lee Dedrickovi tolik vadí, pane Marshlande?"

Jako by mou otázku neslyšel. Vyšel na terasu. Tři čtyři minuty se tam zdržel, pak se vrátil a zamířil ke dveřím.

"Podívám se raději, jak je deři," pronesl spíš k sobě nežli k nám. "Tahle aféra na ni krutě dolehla." U dveří se zastavil a obrátil se ke mně. "Muž, který se ožení s ženou pro peníze, zaslouží vždycky pohrdání, pane Malloyi."

Vyšel z pokoje a my jsme poslouchali, jak na schodišti doznívají jeho kroky.

Kerman protáhl obličej.

"On si ji vzal pro prachy?" otázal se šeptem.

"Já nevím." Píchl jsem palec k hodinám. "Pět minut přes."

"Hezky to smrdí, co?"

"Můžeme jediné čekat." Přehodil jsem nohy přes lenošku. "Ta holka se mi líbí. Možná že je trochu moc bohatá a rozmazlená, ale srdce má z másla."

Kerman zasupěl.

"Já mám rád železo . . ." projevil svůj názor a zavřel oči.

Minuty ubíhaly. Začali jsme zívát. Nakonec jsme usnuli.

Škublo to se mnou až ráno, když mě probudily první paprsky vycházejícího slunce. Podíval jsem se na hodiny. Bylo tři čtvrtě na sedm. Kerman chrápal. Kromě tlumeného šplouchání příboje na korálovém pobřeží tvořícím v dolní zahradě přirozený přístav, nebylo slyšet pranic.

Shodil jsem nohy z pohovky a vyšel na terasu.

Dva čínští zahradníci pilně pozorovali růžový stromeček. Plameňáci se shlukli kolem čírého jezírka a lovili si něco k snídani. Na druhém konci od terasy seděla na balkóně Serena Dedricková a hleděla na moře. Dosud měla na sobě kalhoty a kožíšek a v bledém obličejí strhaný výraz, výraz, který mi řekl, že nikdo nevolal, když jsme spali, ani jí muže nenavrátil.

Tiše jsem vklouzl do salónu a zanechal ji s jejím zoufalstvím o samotě.

#### 10. Falešné obvinění?

Příští čtyři dny se strhl a panoval cirkus, který do základů otrásl nezčeřeným krotkým klidem a mírem v Orchid City.

Jakmile se rozletěla zpráva, že bandě únosců bylo vyplaceno půl miliónu dolarů a unesený muž se nevrátil, celá zem od severu k jihu, od San Franciska až k Los Angeles byla na nohou.

Prvních pár hodin měl všecko v rukou Brandon, a rozruch mu působil náramné potěšení. Okamžitě se jal organizovat stíhání, které mělo být největším "honem na lidi" tohoto století, ale ještě než to stačil pořádně spustit, sneslo se na něj hejno bystrozrakých federálních fízlů ze San Franciska, a měl po radosti.

Okamžitě byly na pomoc zbudnovány jízdní jednotky, útvary pravidelné armády, letectvo, televize i rozhlas.

My dva s Kermanem jsme na policejním ředitelství strávili věčnost. Napřed na nás palbu otázek a křížového výsledku zaměřil Brandon: zuřivý, rudý jako krocan, pěsti zaťaté. Potom nás rozložili na prvočinitele nevtraví tajní z federálky; položili nás na stůl, d'obali do nás dlouhými všetečnými prsty a vůbec si nelámali hlavu, jak nás zase dají dohromady.

Zastražovali nás, vyhrožovali a spílali. Párkrát nám dali čichnout k pěsti. Krky jim naběhly, oči se podlily krví a plivance litaly sem tam, jak se zuřivě namáhali vycupovat z nás alespoň jakous nitku. Jenže kde nic není, ani čert nebere.

Na ulici jsem neušel deset metrů, aby mi nějaký novinář nevrazil před nos kameru. Na Kermanovi, který byl označen za "muže, jenž viděl zmizet výkupné", senzacechtiví lovci suvenýrů od slunka do slunka žebrali autogramy, pramínky vlasů či klůcky z obleku, až se bál vůbec opustit bezpečí kanceláře.

Těžká vrata Ocean Endu byla zavřena. Telefon přerušen. Nad sídlem se vznášelo stojaté, mrtvolné ticho. Zvěsti pravily, že Serena Dedricková se zhroutila a těžce churaví.

Od rána do večera hučely ve vzduchu letouny a prohledávaly písečné duny, úpatí hor a přístupy k městu. Na všech silnicích stály hlídky. Policie prohledávala dům od domu. Sbírala všechny podezřelé typy a vyslýchala je nahoru dolů - zvláštní četa vyrazila do Coral Gables, vyhotovila seznam všech nechvalně známých obyvatel východní čtvrti města.

Byl to kolosální podnik, ale přes veškerou snahu federálních agentů, policie, jízdních jednotek, armády i stovek dobrovolných pátračů po Lee Dedrickovi a únoscích jako by se zem slehla.

Pátého dne ráno zdolala Secena konečně svůj žal a vložila se do pronásledování sama. Tisk i rozhlas oznámily, že každému, kdo poskytne informaci, která by vedla k zadržení zločinců, bude vyplacena odměna dvacet pět tisíc dolarů, a každá informace, která má přímou souvislost s únosem, bude odměněna tisícem dolarů.

Výsledek byl, že po tomto oznámení se prakticky každý občan, kromě bohatých, změnil v detektiva, a všichni dohromady na čas proměnili Orchid City v peklo na zemi.

Šestý den po tom, co bylo zapláceno výkupné, jsem se vypravil do tiché chatičky. Děkoval jsem osudu, že můžu z té ohlušující stíhací vřavy na chvíli vypadnout, a byl jsem rozhodnut zamknout dveře, chvíli si odrazit a za soumraku se uložit v posteli.

Postavil jsem si chatu na písčinách, přímo proti moři, čtvrt míle od nejbližšího souseda. Je u ní malá zahrádka, kde pod dohledem mého ničemného domácího skřítka Toniho, kterému platím, aby ji ošetřoval, úspěšně vzkvétá býlí; pak je tu veranda s vybledlými roletami, jeden velký pokoj, kde se sedí, dvě ložničky, koupelna a kuchyň právě tak velká, aby

se v ní protáhla kočka, za předpokladu, že té kočce chybí ocas.

Nejkrásnější na tomhle koutu je, že je opuštěný a tichý, že na vás odnikud nevřeští cizí rádio a že si můžete v koupelně zazpívat a nikdo vám nepraší do okna cihlou. Jenže právě proto, že je ideálně osamocený, je taky ideálně příhodný pro každého, kdo by mě chtěl podržnout. Tady začít rvát o pomoc, mám asi stejnou naději na úspěch jako vztekoun, který by chtěl přirazit lítačky. Zastrkoval jsem klíč do zámku, když za mnou zašramotily lehké kroky. Normálně mám nervy jako dráty a nijak bych se neplašil, ale rozčilení a nápor posledních pěti dnů mi nervovou soustavu poněkud zdrchaly. Prudce jsem nabral dech a otočil se jak na obrtlíku. Předě mnou se tyčila matná postava.

Pravačka mi okamžitě vyjela k ráně, ale v půli cesty se zarazila, neboť jsem zjistil, že můj návštěvník je žena. Spustil jsem pěst, lokl si trochu horkého večerního vzduchu a neklidněji, jak to šlo, jsem procedil: "Musíte se tahle plížit jako duch, abych z vás dostal psotník?"

"Jmenujete se Malloy?"

Pokradmu jsem si prohlížel stíhlou postavu před sebou. Díky střeše byla na verandě pěkná tma, takže jsem toho moc neviděl, ale co jsem viděl, stálo za to.

"Jo. A kdo jste vy?"

"Chci s vámi mluvit. Pojdte dovnitř, nemusíme trčet zrovna před domem."

Když jsem ji vedl do velkého pokoje, říkal jsem si, jaká je to škoda, že má hlas jako bukanýr. Než jsem nešmátral vypínač, stáli jsme ve tmě blízko u sebe. Pak jsem vypínač našel, rozsvítil a podíval se do dvou velikých hnědých očí, které znaly všechny odpovědi a zajisté i mnoho otázek. Mohlo jí být čtyřicet či pětadvacet, a byla tmavovlasá. Husté lesklé vlasy s pěšinkou uprostřed rámovaly nepochybně hezky obličej, který byl pobledlejší, než se patřilo, a s ohledem na věk jeho majitelky přehnaně přísný a zahořklý. Plné, sytě rudé rty a lehké stíny pod očima vypadaly tak dráždivě, že bych chtěl vidět chlapa, který ji nezačne hltat očima a spřádat plány, i když dál než k plánům se asi nedostane. Pod měňavou větrovkou ze světlehnědého a zeleného hedvábí a šponovkami se rýsovala postava, která mohla klidně posloužit jako reklama na korzety.

"Dobrý den," pravil jsem a hltal ji očima. "Vážně hledáte mě?"

"Jestli se jmenujete Malloy, tak určitě," odpověděla, přešla ke krbu a otočila se ke mně. S rukama hluboko v kapsách si mě zkoumavě prohlédla. "Nick Perelli mi řekl, abych za vámi zašla."

"No ovšem," pokývl jsem a ostře se na ni zadíval. Kdopak to asi je, přemítal jsem v duchu. "Zase někoho uzemnil?"

"Ne, ale dostal se do maléru." Vytáhla pomačkaný balíček lucky Strike, vložila si jednu mezi rty, rozškrtla nehtem zápalku a pozvedla oheň k cigaretě. "Sbalili ho za ten Dedrickův odsun."

V následující pauze jen hodiny na policice účinně tikaly a lednička v kuchyni si popuzeně odfrkla.

Dívka mne bez hnutí pozorovala, jen hlavu nakláněla trochu stranou, aby jí kouř z cigarety nestoupal do očí.

"Perelliho?" pronesl jsem tupě. A hlavu jsem měl tupou neméně.

Přikývla.

"Povídal, že jste sekáč chlap. Tak se do toho pusťte a ukažte, co umíte. Vrátit jim tuhle ránu, to chce fakt celého chlapa."

"Kdy ho sebrali?"

"Před hodinou." Podívala se přes rameno na hodiny. "Přesně hodina a pět minut."

"Chlapi z federálky?"

Zavrtěla hlavou.

"Taková ulízaná vyparáděná bandaska a dva buldoci. Další dva zůstali venku ve voze."

"Nebyl to Brandon? Malý, břichatý, s bílými vlasy?"

"Přesně. Kdo je to?"

"Kapitán policie."

Potáhla z cigarety, přezkoumala si nehty a stáhla obočí.

"Nevěděla jsem, že policejní kapitáni zatýkají."

"Jedině když z toho koukají prachy a nějaká ta sláva. Brandon by kromě toho rád vypálil rybník kolegům z federálky."

"Už jím ho vypálil." Odpoutala se od krbu a usedla na divan. "Nick povídal, že ho z toho dokážete vysekat. Dokážete to?"

"Nevím. Jsem mu něco dlužen, a mohu-li pro něj něco udělat, udělám to. Co mám podniknout?"

"Nic neříkal. Byl trochu vedle sebe. Nikdy předtím jsem neviděla, že by Nicka něco vyvedlo z konceptu. Když našli tu bouchačku, poslal mě za vámi."

Zamířil jsem k příborníku, vytáhl láhev skotské a dvě skleničky a rozestavil je na stůl. Z ledničky jsem přinesl džbán ledové vody.

"Začneme pěkně od začátku. Bude to rychlejší. Chcete čistou whisky, nebo vám ji mám zředit?"

"No ne, vy nemáte kapku citu v těle! Zrovna ho tam natahují no skřípec. Myslíte, že mám chuť pít, když vím, co se děje?"

Nalil jsem jen sobě hezky ostrou o posadil se.

"Nevíte nic určitého a vaše soužení mu tak jako tak nepomůže."

Vyskočila, nervózně se rozběhla na druhou stranu pokoje, po třech čtyřech krocích se otočila a vrátila se k pohovce. Znovu si sedla a pěstí si poklepávala do dlaně.

"Mimochodem, s kým mám tu čest?" zeptal jsem se.

"Jsem Myra Toresca. Nickovo děvče."

"Výborně. Tak se na to podíváme. Řekněte mi podrobnosti, ale aby to mělo spád."

"Přijela jsem s nimi," spustila a pokračovala prakticky jedním dechem: "Měli jsme jít s Nickem do kina. Opozdil se. Zavolala jsem mu a on povídá, ať přijdu za ním, že se zatím převlékne. Šla jsem. Tři se mnou jeli výtahem. Věděla jsem, že jsou to poldové. Ve čtvrtém patře jsme vystoupili a já je nechala jít napřed. Když zahrnuli za roh, pustila jsem se za nimi. Stáli u Nickových dveří. Dva měli v rukou pistole. Číhala jsem. Neviděli mě. Ten tlust'och zaklepal na dveře. Nick asi myslel, že jsem to já. Skočili na něj a nasadili mu želízka dřív, než si vůbec uvědomil, co se to děje. A pak začli obracet kvartýr vzhůru nohama. Hlavní dveře byly přivřené, ale nezaklaply se. Nakoukla jsem dovnitř. Nick stál u stěny a koukal, jak mu z bytu dělají kůlničku no dříví. Podíval se ke dveřím a hned mi dával znamení, abych jako vypadla. Zapíchla jsem se kousek dál a dávala pozor. Pak našli takhle bokem za lenoškou pistoli. Brandon strašně zajásal. Povídal, že je to pistole, kterou zabili Dedrickovi šoféra. A v tom momentě Nick zezelenal. Vyděláváme si oba v kartách. Umíme číst ze rtů. Pomáhá to, když padají špatné listy. Poslal mě za vámi. Když jsem odcházela, řvali na něj."

"Jak Brandon poznal, že má v ruce pistoli, kterou byl zabit Dedrickův řidič?"

Potřásla hlavou.

"To nevím."

"A co bylo dál?"

"Čekala jsem na druhé straně ulice. Asi za půl hodiny ho vyvlekli. Sotva šel, v obličejí a na šatech byl samá krev." Vstala, aby zamáčkla zbytek cigarety v popelníku. "Odvezli ho v policejním voze. A já šla sem."

Chvilí jsem ji upřeně pozoroval.

"Víte něco o tom únosu?"

Hnědé oči se střetly s mými.

"Jen to, co bylo v novinách."

"Nic víc?"

"Ne."

"A on?"

"Taky ne. Do něčeho takového by se nikdy nenamočil. Trochu pomoci kartám, prosím, ale tím to pro nás hasne."

"Už ho někdy načapali?"

Oči jí zpřisněly.

"Už jo."

"Co rejstřík?"

"Něco tam má. Dva roky si odkroutil V San Francisku. Je venku teprv čtyři měsíce."

"A předtím?"

"Chcete toho vědět trochu moc, nemyslíte?"

"Chci vědět, jak vypadá jeho rejstřík. Je to důležité."

"Šest měsíců, rok a dva roky během osmi let."

"Podvody v kartách?"

Přikývla.

"Nevzal někdy tím svým klackem někoho víc, než bylo zdrávo?"

"Nikdo ho nežaloval."

"S tím únosem to víte docela jistě? Co když tenhle záťah udělal sám a vám nic neřekl?"

"Neudělal to. Tohle není jeho obor. Copak to nechápete?"

Rozhodl jsem se uvěřit jí.

"Dobrá. Uvidíme, co zmůžu." Natáhl jsem se po telefonu a vytočil číslo. Za chvíli se ozval zdvořilý hlas: "Tady byt pana Francona."

"Je pan Francon doma? U telefonu Vic Malloy."

"Ano, pane. Spojím vás."

Chvilí trvalo, nežli jsem uslyšel Francona: "Ahoj, Vicu, co máš na srdci?"

"Před hodinou sebral Brandon s dvěma buldoky jednoho chláпка na Jeffersonově třídě. Jmenuje se Nick Perelli. Pohledali mu byt a našli pistoli. Brandon tvrdí, že zrovna tu, kterou byl zabit Dedrickův řidič, a vsadil Perelliho do báně za to, že unesl Dedricka. Rád bych, abys ho zastupoval, Justine! Výlohy nehrají roli, hlavně kdybys zašel na ředitelství a postaral se o něj. Dávají mu do těla a já chci, aby to přestalo. Uděláš to?"

"Má v tom únosu prsty?"

"To nevím. Jeho děvče tvrdí, že ne. A ta by to měla vědět. Mně to připadá jako falešné obvinění. Brandon nemůže přece jen tak od pohledu poznat, jestli nalezená zbraň je totožná s vražednou zbraní. Buď ji přinesl s sebou a nastrčil ji, nebo si hraje na věštinu delfskou."

"Takhle nemůžeš mluvit!" zděsil se Francon.

"Když to není do protokolu, můžu všecko. Viš, jak strašně by si Brandon šplhnul, kdyby ten případ rozluštil a vypálil federálce rybník? Nedal bych, za něj ani zlamanou grešli."

"Kdo je vlastně ten Perelli?"

"Trestaný podvodný hráč."

"To je mi kočku platné. Proč ti na něm záleží?"

"Prokázal mi kdysi velkou službu. Prosím tě, Justine, udělej to pro mě - seber se, jdi tam a zaříd', ať ho nechají na pokoji."

Francon mlčel a zřejmě si to srovnával v hlavě. Nepospíchal jsem.

Konečně se ozval. "Moc velkou chuť do toho nemám. Brandon musí mít něco bytelnějšího než tu pistoli, když si ho vzal do parády."

"Možná že má, ale o to nejde. Přece nedopustíš, aby na tohohle chlápka něco hodil jen proto, že má škraloup v rejstříku, nebo jo?"

"Toseví, že ne. Dobrá, Vícu. Zajdu tam a dohlídnu na něj. Ale varuju tě. Jestli usoudím, že je vinen, jdu od toho. Kolem tohohle případu je takový šumot, že by byl luxus dát se k těm, co prohrávají."

"Já bych to přece jen tipoval spíš na falešné obvinění. Každopádně se o něj postarej. A nepřipouštěj si moc, co na něj ušili. Beru ten případ za svůj, Justine."

"No dobrá. Uvidím, co zmůžu. Radši přijď za mnou ráno do kanceláře."

"Zavolám ti dnes večer."

Rychle jsem zavěsil, aby se nemohl vzbouřit.

Myra mě dychtivě pozorovala.

"Kdo to byl?"

"Justin Francon. Nejchytřejší advokát na celém Tichomořském pobřeží. Jestli uvěří, že chtějí Perellimu hodit na krk falešné obvinění, nezastaví ho nic na světě a bude se rvát, dokud ho nedostane na svobodu."

"Půjde tam?"

"To si pište. A vyšachuje Brandona."

Zapálila si novou cigaretu. Ruka se ji viditelně třásla.

"Tak se mi zdá, že Nick věděl, co dělá, když mě za vámi posílal."

Vyložil jsem si to jako pochvalu.

Dopil jsem, co zbylo ve sklenici, a zvedl se.

"Kde vás můžu zastihnout?"

"Ulice Monte Verde 245. Když jdete nahoru, je to malý zelený barák po levé straně. Bydlím tam sama."

Než jsem si poznamenal adresu, pokračovala: "Bude to něco stát, vidíte?"

"Řekl jsem Perellimu, že mu pomůžu kdykoli, a výlohy že nese firma. To pořád platí."

"Děkuju."

"Nemluvte o tom. Má u mě jedno rozpárání břicha, které se jeho zásluhou nekonalo. A teď se podívejte. Jdu rovnou cestou na policejní ředitelství. Dokud nezjistím, co všechno proti němu můj, mám svázané ruce. Ale snad se mi při troše štěstí podaří prohodit s ním pár slov."

"Myslíte, že vám dovolí mluvit s ním?"

"Nevím. Poručík z oddělení vražd je můj přítel. Snad to zvládne."

Na vteřinu ji oči zjihly a rudě nalíčené rty se zachvěly.

"Pozdravujte ho ode mne," řekla.

## 11. Podvržené důkazy

Když jsem dojížděl na roh Princess Street a Centre Avenue, zpráva o Perelliho zatčení se už rozkřikla.

Pět set metrů před policejním ředitelstvím bylo jasné, že se tam nedostanu. Když jsem chtěl otočit, zuřivý policajt, celý rudý, mě zahnal zpátky do Centre Avenue. Další tři tarasili cestu ostatním vozům.

Ještě než jsem zahrnul na Orchidský bulvár, zahlídl jsem, jak se rozvášněný dav z chodníků Princess Street přelévá do vozovky.

Zaparkoval jsem a vydal se zpátky po svých.

Před policejním ředitelstvím bylo lidí jako much a mračno každou vteřinou rostlo. Upocení strážníci mohli nadávat a strkat jak chtěli, všechno marné, i kdyby jich tu bylo tisíc. Čumilové se přišli koukat a policajt nepolicajt, nikdo jim nezabrání.

U vchodu stála zvlášť vybraná četa Brandonových ostrých hochů s obušky pro noční hlídky. Věděl jsem, že mám asi tolik naděje prorazit tuhle hradbu jako nudista, který se rozhodne navštívit Bílý dům. A i ten naháč jí má asi víc.

Propracoval jsem se do blízké drogerie. Kromě prodavače, který měl noční službu, nebyla v krámě ani noha. Chlapík v bílém plášti stál ve dveřích a dychtivě sledoval dav.

"Potřebuju si ten zatelefonovat," uklidnil jsem ho, když se neochotně odlepil a šoural se do krámu.

"To je rozruch, co?" olízl si vzrušeně rty. "Že prej už Brandon toho chlapa chytil. Myslíte, že mu dají těch pětadvacet táců? Prokrista! Já už bych si s tím balíkem poradil."

Něco jsem zahučel a zavřel se do kabiny. Požádal jsem telefonistku, aby mě spojila s policejním ředitelstvím.

"Nemůžu," odpověděla. "Jediná linka není volná. Zkouším to marně už dvacet minut. Co se to tam děje?"

"Jeden policajt si vypucoval knoflíky a všechny sbory vyhlásily stávkou," řekl jsem kysele a zavěsil.

Vrátil jsem se do krámu. Byl tam chládek a klid. Prodavač si stoupl na stoličku, aby viděl přes hlavy lidí. Zástup už se mačkal u výkladní skříně. Odtud se budu těžko dostávat ven.

"Přijela federálka," upozornil mě drogista a vzrušeně se nadechl. "Že jsme vám ale vytřeli zrak, hoši! Kampak na Brandona. To je nejlepší kapitán, jakého jsme kdy u naší policie měli."

"Jak se dostanu ven?" přetrhl jsem netrpělivě jeho chvalozpěvy, když všechny mé rýpance a pokusy prodrat se

stěnou zad před vchodem do krámu ztroskotaly.

"Snad nechcete jít pryč? Vemte si stoličku. Nikde nebudete mít tak báječný výhled."

"A na co?"

Stáhl obočí.

"Třeba ho vyvedou. Nebo se ta paní Dedricková na něj přijde kouknout. Možné je všechno. Škoda, že tu není ta moje. To by bylo něco pro ni!"

"Máte tu nějaký zadní východ?"

"Támhlety dveře. Vyjdete na Orchidském bulváru."

"Díky."

V okamžiku, kdy jsem otvíral dveře, dav náhle couvl. Zaprašťelo sklo a výkladní skříň s třeskotem vzdala nerovný boj.

Nečekal jsem, až se zjistí rozsah vzniklé škody. Chodbou za krámem jsem se dostal do tmavé aleje, a tamtudy konečně na Orchidský bulvár.

Mifflin měl domek na Westwoodské třídě. Bydlila tam s ním žena, dvě děti, boxer, dvě bílé kočky a hýl obecný. V soukromí to byl velmi domácí muž a panovaly zvěsti, že své ženy se bojí víc než Brandona.

Řekl jsem si, že se tam vypravím, počkám na něj a ještě dneska si s ním promluví. Ať si pro mne za mne třeba trakaře padají. S tímto rozhodnutím jsem vyrazil a zaparkoval u jeho dveří.

Bylo skoro půl jedenácté. Neměl jsem potuchy, kdy mu končí služba, ale dalo se na prstech spočítat, že z toho cirkusu no kriminálce hned tak nevypadne.

Uvelebil jsem se, zapálil si a přepnul na výdrž.

V přízemí bylo v jednom okně světlo a na roletě se co chvíli mihl ženský stín. Ve tři čtvrtě na jedenáct světlo zhaslo a brzy bliklo jiné nahoře. Po chvíli i jemu odzvonili a dům pohltila tma.

Zavřel jsem oči a snažil se zahnat myšlenky na Perelliho. Báł jsem se, že dokud nezjistím další fakta, budu střilet vedle. Francon měl asi pravdu, když říkal, že Brandon určitě bude mít proti Perellimu víc důkazů než tu pistoli. Vsadím se, že někdo dal policii echo, ten, co by rád schrástil těch pětadvacet tisíc. Však je to pokušení pro každého, kdo svede uštrikovat pár lží.

Do kopce se škrábal vůz. Zanedlouho pronikly větrolamem dva světelné kužely, oslepily mě a vůz zastavil.

Dychtivě jsem vystrčil hlavu z okýnka. Tak tak, byl to Mifflin. Taky vyhlížel oknem a tvářil se jako mračno před bouří.

"Vystřel s tou hromadou šrotu a shod' ji do moře," zavrčel výhrůžně. "Blokuješ mi vjezd."

"Ahoj, Time," děl jsem a vystoupil z buicku.

Vytřeštil na mě oči.

"Sakra, co tu děláš?"

Otevřel jsem dvířka, vklouzl k němu do vozu a usadil se vedle.

"Bylo mi smutno, tak jsem si řekl, půjdeš za Timem a Tim tě potěší."

"Zmiz! Mám toho pro dnešek dost. Jdu spát."

"Teď ale na rovinu, Time. Proč sebral Brandon Perelliho?"

"Takže to víš, co?" zasupěl Mifflin. "Ostatní si přečti v ranním tisku a neotravuj. Mám toho pro dnešek plné zuby. Všichni tam vyvádějí jak pomínutí, div z toho nekouká lynč."

"Já vím. Viděl jsem je. Ale teď poslouchej, Time. Perelli je shodou okolností můj kámoš. On toho Dedricka neunesl. To není jeho obor."

Mifflin záúpěl.

"Dej mi cigáro. Vykouřil jsem své do posledního špačka."

Dal jsem mu cigaretu a zapálil mu ji.

"Myslíš si, že to udělal?"

"Já nevím. Třeba jo, třeba ne. To tys k nám poslal Francona?"

"Jo. Dostal se dovnitř?"

"A umíš si představit toho boha, který by ho dokázal zadržet venku? Přihasil si to tam jako čert do pekla. Počítám, že zachránil Perellimu život. Určitě už ho měli v parádě."

"Někdo ho udal?"

Mifflin přikývl.

"Jo. A proto mi to trochu smrdí. Dotyčný pan Někdo chtěl výhradně a pouze Brandona, všichni ostatní mu byli málo. Brandon to teda vzal. Chlápek se nepředstavil, což znamená, že odměnu pouští k vodě. A to se mi nezdá. Žádný, kdo má všech pět pohromadě, se tak velké odměny nevzdá. Ledaže by se bál následků. Řekl Brandonovi, ať se ihned vypraví k Perellimu do bytu, že tam po straně za pohovkou najde vražednou zbraň a další doličné předměty, které přišijí únos Perellimu. Brandon se pokoušel vypátrat, kdo volá, ale chlap znervózněl a zavěsil. Podařilo se nám zjistit, že volal z budky na Coral Gables, ale to je taky všechno."

"Zřejmě člověk, kterému leží Perelli v žaludku."

"Snad, ale taky to může být někdo z party, co se strachy podělal až za uši. Ale zatčení si pro jistotu Brandon provedl vlastnoručně. Víš, co našel?"

"Tu pistoli."

"Tu pistoli. Ale taky tři kusy plachtoviny z obalu, sto tisíc dolarů v dvacetidolarových bankovkách z běžného oběhu a rybářský prut, kterým byly podle všeho peníze staženy se střechy."

Tiše jsem hvízdal.

"Kde je našel?"

"Peníze byly v kufru ve skříni. Obaly za prádelníkem a prut pod postelí."

"Jo, normální člověk si určitě uspořádá v bytě tuhle výstavu důkazů. Copak Brandon nevidí, že je to podvod?"

"Koukni, Brandon by moc rád vystrnadil z města bráchy od federálky. Perelli už má škraloup. Spadl Brandonovi z nebe. Bude na to koukat od rána do večera a od večera do rána a neuvidí žádný podvod."

"Má Perelli nějaké alibi?"

"Má, děravé jako řešeto. Tvrdí, že mastil karty s Joem Betillem v soukromém pokoji nad barem Delmonica."

Vyzpovídali jsme si Joa. Říká, že Perelli s ním hrál do půl desáté. Joe si to pamatuje, protože Perelli vyhrával, a pak se najednou zvedl, že má nějakou schůzku. Joe z toho byl otrávený, protože si chtěl uhrát něco zpátky. Perelli přísahá, že hrál do půl jedenácté. K únosu došlo ve čtvrt na jedenáct, jestli si vzpomínáš."

"Viděl někdo Perelliho odcházet?"

Mifflin zavrtěl hlavou.

"Odešel zadem."

"No dobře, ale kdo bude věřit takové kryse, jako je Betillo?"

"Brandon. Brandon bude věřit každému, dokud nevystřadí tu pomoc z vyšších složek. Mne děsí ty peníze, Vícu. Všecko hraje, jasný podvod, dokud se nedostaneš k těm penězům. Vyhodit sto tisíc, abys někoho dostal do lapáku, to je trochu moc. Když by přitom stačilo pár tisíc."

"Jenže to je právě ono! Pachateli zbylo čtyři sta tisíc. Pořád dost, aby se mohl radovat ze života. A tím, že Perellimu nalíčil v bytě takový balík, donutil lidi, aby si mysleli přesně to, co si myslíš ty."

"Takhle vyhazovat peníze! Nejde mi do hlavy, že by to někdo udělal."

"Protože tě mizerně platí. V tomhle městě spousta lidí pustí sto tisíc dolarů a ani nemrkne."

"Soudci mají taky mizerný plat. Neuvěří tomu."

Vyhodil jsem cigaretu oknem a pokrčil rameny. Ovšemže měl pravdu.

"Jak je mu, Time?"

"Perellimu? Celkem vzato ne zrovna nejhůř. Výpověď mu nenabourali, a že se nějak snažili. Počítám, že kdyby tam byl nevletěl Francon, byl Perelli v pánu. Ti dva syčáci MacGraw a Hartsell mi pijou krev. Nic je tak nepotěší, jako když jim předhodiš sousto v želízkách a dáš jim zelenou."

"Rád věřím. Taký to na mně jednou zkoušeli. Dalo by se nějak zařídit, abych si s ním promluvil?"

"Na to klidně zapomeň. Je to Brandonův osobní vězeň. I kluci z federální policie museli trochu pustit hrůzu, než jim ho ukázal."

Zapálil jsem si novou cigaretu a Mifflinovi jsem podal celou krabíčku:

"Nemyslím, že to udělal, Time."

"Prosím, ale budeš asi tak jediný, kdo si to bude myslet, až Perelliho postaví před soud. Počkej, až uvidíš ráno noviny. Podle nich už byl vyslechnut a shledán vinným. Nic na světě ho nespasí, leda že by někdo aportoval pravého viníka."

"Musím pro něj něco udělat. Co hodlá podniknout Brandon?"

"Nic. Pro něho je případ uzavřen. Má Perelliho a má všechny důkazy, které potřebuje. Šmytec."

Otevřel jsem dvířka a vysoukal se z vozu.

"Aspoň mám volné pole působnosti. Hlásím se do hry a jdu rovnou na věc."

"Hodně štěstí," řekl Mifflin. "Ale uvázal sis na krk mlýnský kámen. Kde chceš začít? Čeho se můžeš chytit?"

"Moc toho není. Půjdu za Mary Jeromovou. Něco mi říká, že ví kapku víc, než si myslíme."

"Snad, ale pochybuju. Kdyby měla s únosem něco společného, sotva by se tam tenkrát vracela."

"Třeba v pokoji něco zapoměla a nezbylo jí, nežli se vrátit. Nemohla tušit, že tam budu. Je možné, že nic neví, ale já ji vyhledám a zjistím si to."

"Dobře. A kdybych ti mohl nějak pomoci, dej vědět. Já osobně si taky myslím, že do toho Perelliho někdo schválně namočil, ale to jen mezi námi."

"Děkuju, Time. Možná, že tě budu potřebovat. Zatím se měj!"

Nastoupil jsem do buicku, zamával mu a rychle se pustil směrem k Centre Avenue. V půli široké ulice jsem zahlédl telefonní budku. Zakotvil jsem auto u chodníku a vytočil číslo Justina Francona.

Zvedl telefon osobně.

"Tak co mu říkáš, Justine?"

"Nemyslím, že to udělal," odpověděl Francon úsečně. „Ale to neznamená, že ho vysekám. Pokusím se, ale vypadá to dost beznadějně. Udělali to moc šikovně. Ať už podvrhl důkazy kdo chtěl, klobouk dolů: v řemesle se vyzná. Ty peníze jsou hotový pohřeb. Sejdeme se zítra ráno u mne v kanceláři? Proberem to ze všech stran a uvidíme, co se dá dělat. Řekněme v deset. Platí?"

"Přijdu," řekl jsem.

"Nečekej zázraky, Vícu. Nerad to říkám, ale mám dojem, že nad ním můžeme udělat kříž."

"Ještě neumřel," řekl jsem stručně a zavěsil.

Justin Francon seděl za psacím stolem, nohy přehozené přes opěradlo židle, palce zaháknuté v průramcích u vesty a pod nosem zhaslý doutník.

Byl to malý houževnatý huběňour s mrožím knírem, vysokými lícními kostmi, velkým kostnatým nosem a s očičkama jako trnky. Připomínal mi fretku. Člověk by do něho nikdy neřekl, že je to nejúspěšnější advokát na celém Tichomořském pobřeží. Ale byl. Něco znamenal, a jeho účetní knihy obsahovaly daleko víc milionářských zákazníků,

nežli se kterémukoli advokátovi široko daleko snilo.

Paula, Kerman a já jsme seděli v půlkruhu před těžkým stolem. Francon zíral do okna na Zlaté pobřeží, prostírající se dvacet pater pod námi, a poskytoval nám pochybnou výsadu kochat se jeho profilem. Převracel si v hlavě fakta, uvažoval, a v prostorné vzdušné pracovně narůstalo ticho.

Konečně nadzvedl ramena, spustil nohy s opěradla a otočil se k nám.

"To, co jste mi řekli, rozhodně nepřesvědčí porotu, že Perelli nezabil Soukiho a neunesl Dedricka," pravil. "Musíte mi sehnat nějakou municí. Zatím si ani neškrtneme. Proti Perellimu je tolik důkazů, že ho porota uznává vinným i bez porady. S tím musíte počítat. Veřejné mínění je proti němu. Přelíčení vůbec nebude nestranné. A Perelli má naneštěstí ten záznam v rejstříku. Dokud mi nepřinesete nějaký těžký kalibr, kterým bych prokurátora omráčil, nemůžu pro Perelliho udělat víc, než pronést plamennou řeč, ale ta mu bude čerta platná. Chystají se obvinít ho z vraždy Soukiho, ale kdyby se mezitím našlo taky Dedrickovo tělo, spřáhnou obě vraždy dohromady a porota hlasuje jako jeden muž pro plyn."

Zadíval se na pohaslý doutník, zamračil se a doutník putoval do košíku na papír.

"A teď se podívejme, co na něj mají. Pistoli našli v jeho bytě. Kdybych zapotil krev, snad bych nějakou porotu přesvědčil, že je to podvod. Rybářský prut by se dal vyřadit taky. Prut na ryby může mít kdekdo. Ale nikdo mi nebude věřit, že i peníze jsou podvrh. V tomhle bodě to chlapíkoví, co je narafičil, myslelo znamenitě. Sto tisíc dolarů je děsná spousta peněz. Souhlasíte se mnou, že ano?"

Přikývl jsem.

"Výborně. Takže peníze jsou jediná věc, s kterou neheme. Obaly mohly být nastrčeny, ale jakmile dojde porota k názoru, že peníze nastrčeny nebyly, celé tvrzení, že pistole, obaly a prut jsou nastrčené, ztrácí smysl, a prokurátor má v ruce jasný triumf. Chápete to, ne?"

"Ano, ale my přesto víme, že ty peníze jsou podvržené. Nedokázal bys porotu přesvědčit, že únosce pustil pětinu kořisti, aby si zachránil vlastní špinavou kůži?"

Francon zavrtěl hlavou.

"Těžko. Je to příliš velké riziko. Kdyby měl Perelli dobré alibi, snad bychom to zvládli, ale on je nemá. A co víc, na pistoli jsou jeho otisky."

"Slyšel jsem, ale nevěřím tomu."

Francon potřásl hlavou.

"Je to fakt. Já je viděl."

"Ale Perelli přece neměl tu pistoli v ruce."

"Tvrdí, že mu ji Brandon podal a chtěl, aby ji identifikoval. Měl ji v ruce, to ano, jenže až když ji našli."

"Pro Kristovy rány! Přece nedovolíš, aby tohle Brandonovi prošlo!"

"Slovo trestaného falešného hráče proti slovu policejního kapitána. Komu myslíš, že uvěří?"

Dlouho jsme seděli mlčky, pak Francon potřásl hlavou: "Tady vidíš, jak se to kupí. Potřebuju se u soudu vydat s nějakým čerstvým špekem, a když ho nebudu mít, musím se s tím případem rozřezat. Taková je situace. Potřebuji něco, s čím bych mohl pracovat. A je na tobě, abys mi to obstaral."

"Něco už vyšťourám, kdybych měl duši vypustit," zapřisáhl jsem se. "Tehle případ totiž můžeme rozlousknout, jen když začneme úplně od Adama a budeme hledat tak dlouho, až se něco objeví."

Pořád mám takový brnění, že na tomhle únosu si nezpracovala profesionální banda. Možná jsem úplně vedle, ale tehle pocit ve mně den ze dne sílí."

"Nerozumím ti," řekl Francon a přemítavě stáhl obočí.

"Já sám sobě moc nerozumím," usmál jsem se.

"Vím přesně, že Franklin Marshland se ohromně zaradoval, když Dedrick rozmnožil řady pohřešovaných. Zjistím si proč. Vypadá jako neškodný strejček, ale sem tam pohled a najednou si uvědomíš, že by mohl být nebezpečný. Svatba byla tajná. Proč? Není snad v pozadí celého únosu Marshland? Co když poznal, že Serena se provdala za rošťáka, který šel jenom po penězích? Co když se rozhodl, že Dedricka odrovná, a ten únos jenom tak sehrál? Netvrdím, že to tak bylo, ale mohlo. Co když Mary Jeromová nějak souvisí s Dedrickovou minulostí? Chápeš, co myslím? Jestli je to obyčejná zlodějna a Dedricka unesla prostě nějaká banda kdoví odkud, jsme v loji. Ale jestli je to vnitřní záležitost, jestli v pozadí stojí Marshland, snad najdeme klíč."

Bylo vidět, že mě Francon sleduje se zájmem.

"Něco na tom může být, Vícu. Za zkoušku to stojí."

"Jinou možnost ani nemáme. Nejdřív půjdu po Mary Jeromové. Prvně ji viděli v garážích Na vršku, takže tam s pátráním začnu. Jestli se mi podaří vysledovat její cestu ten večer, co Dedricka unesli, z garáží až do Ocean Endu, snad na něco narazím. Pak se chystám prověřit minulost Soukiho. Po tom ještě nikdo ani nevzddechl. A za další je tu Dedrick. Jack musí okamžitě do Paříže a posbírat tam všechno, co se o Dedrickovi doslechne. Možná, že to bude zabít čas, ale je to naše jediná naděje. Zkoušíme překopat lán země, kde může být poklad, anebo taky nemusí. Když nebudeme kopat, nic nenajdeme, a jestli není co najít, je to prostě bída."

"Mary Jeromová myslím stojí za to, abyste ji oťukali," řekl Francon a popotáhl se za dlouhý kostnatý nos, „ale připadá mi zbytečné ztrácet čas se Soukim."

"Právě proto to udělám. Souki nikoho nezajímá. Prostě mrtvola. Ale já nevynechám nic. Nemůžu si to dovolit."

"No dobře, ale neztrácej tím zbytečně čas. Nevíš náhodou, jestli měl Perelli nějakého nepřítele? Někdo ho musel do krve nenávidět, aby mu tohle hodil na krk."

"Hm. Na to jsem taky myslel. A znám chlapa, kterému by to sedlo jako ulité. Jeff Barratt se jmenuje ta odporná krysa špinavá. Je to narkoman a vůbec výlupek všech ctností. Bydlí proti Perellimu." A vypravoval jsem Franconovi, jak

jsem Barratta navštívil a jak mi Perelli zachrání! život.

"Víš o tom Brandon?" zeptal se Francon se zájmem.

"Ne, ale i kdyby věděl, stejně svůj názor nezmění, Musím Barrattovi trošku nakouknout pod to jeho špinavé prádlo. Prut na ryby není sirka. Někdo ho muset k Perellimu přinést. Doufám, že ať to byl kdo byl, neviděn neprošel."

Vstal jsem. "A teď sebou radši trochu hodíme. Jakmile pro tebe budu něco mít, zavolám."

"Čím dřív, tím líp," loučil se Francon.

Venku na chodbě se ozval Kerman: "Cos to zas měl, že pojedu někam do Paříže?"

"To pojeděš. A hned. Paula vyřídí formality. Na peníze se neohlížej. Utrať tolik, kolik si zdůvodníš. A proti výletu do Paříže snad námitky nemáš, či jo?"

Kerman zakoulel očima a snažit se zakrýt vzrušení.

"Nějak to překlepu," řekl. "Taková nadílka se hodí. Mimochodem ale, jak jsem slyšel, ty Francouzské sýkorky jsou prý přitulné."

## 12. Pátrání na vlastní pěst

Slečna Marta Bendixová, výkonná ředitelka Soukromé agentury Marty Bendixové, měla kancelář hned vedle nás. Ženská jako kyrysar, srdce ze zlata, vlasy nakrátko jako chlap a smích, jako když padají hrnce se schodů.

Vycházela z kanceláře, zrovna když jsem opouštěl naši úřadovnu, a sotva jsem ji uviděl, věděl jsem, že právě s ní chci ztratit slovo.

"Těbůh, Vicu," zaburácela na mě. "Kde ses schovával? Neviděla jsem tě kolik dní."

„Potřebuje s tebou mluvit, Marto. Máš chvíli?"

Podívala se na hodinky, velké Jak kolo od vozu, usoudila, že vlastně nemá tolik naspěch, a otevřela dveře.

"Pojď dál. Zase ze mne chceš tahat rozumy, co? Mám schůzku, ale to tak nehoří."

Pochodovala přede mnou a vycmrdlá blondýnka, která v předpokoji klovala do stroje a vypadala jako šťastný králík, se na ni plaše usmála.

"Kdyby volal pan Manners, Marie, řekni, že jsem na cestě," řekla Marta a odvíhla do své žlutozelené komnaty.

Následoval jsem ji a zavřel dveře.

"Otoč klíčem," řekla Marta ztlumeně. Pořád ji ještě mohlo být slyšet až na druhý konec chodby, ale ona si myslela, že spiklenecky šeptá. "Mám tu jednu láhev, která potřebuje otevřít. Je to Vat 69. Ale nechci, aby si Marie myslela, že piju v pracovní době." Ještě jsem nesesedl a už třímala láhev v ruce. "Totiž, nerada bych, aby si vůbec myslela, že piju."

"Kde bereš jistotu, že to neví?"

"A kde ty bereš jistotu, že to ví?" uchechtla se Marta. Rázně přede mnou postavila na tři palce whisky. "Propláchni si střevo."

"Někdy přestávám věřit, Marto, že tě vůbec učili, jak se má vyjadřovat dáma," řekl jsem a zvedl sklenici. "Tak, hop tam."

"Polib si," zahřímala a obrátila sklenku na jeden ráz. "Není špatná, co? Ještě jednu?"

Zavrtěl jsem hlavou a sáhl po třech zrníčkách kávy, které mi nasypala na piják.

"No tak, co tě trápí?" zeptala se, když si sedla a chroupala svou dávku zrníček. "Co bys tentokrát chtěl vědět?"

"Potřeboval bych zjistit něco bližšího o Filipínci, který se jmenoval Toa Souki. Byl to řidič Sereny Dedrickové. Najala si ho v New Yorku a mě napadlo, jestli mu třeba nedohodila tu práci tvá pobočka v New Yorku."

Marta si mě dotčeně změřila.

"Chlapče drahý! Musím tě upozornit, že barevné zákazníky nepěstujem. Jinak doufám, že do toho případu nestrkáš nos?"

Pravil jsem, že do toho případu nos strkám.

"Kde bych se mohl o Soukim něco dovědět?"

Marta se zadumaně poškrábala perořízkem na hlavě.

"Něco ti snad seženu." řekla poněkud nevráživě. Největší newyorskou agenturu pro barevné šéfuje Syd Silver. Ta sviňka zlotřilá je můj přítel. Zeptám se ho. Jestli ho zas moc nesouží ty jeho vředy, snad ti něco vyšaší. Kápně mu

něco?"

"Stovka."

Marta vykulila oči.

"No ne, za sto dolarů ti ten rošťák utopí vlastní matku na lžici vody."

Pravil jsem, že od něho nechci, aby utopil vlastní matku na lžici vody. Že mi úplně stočí kapka špíny na Soukiho.

"To je hotovka. Za pár dní mám pro tebe zprávu jako do novin. Stačí?"

"Dám sto padesát, když ta zpráva bude za něco stát a když ji dostanu zítra ráno."

"Máš ji mít," řekla Marta a těžkopádně se zvedla. "Ten chlap umí geniálně vřít bahno. Všechno?"

"Jo. A děkuju, Marto, ty mi vždycky vytrhneš trn z paty. Nevím, co bych si bez tebe počal."

Marta se usmála.

"Něco mi prozrad', Vicu. Kdy se oženíš s tou černookou majolenkou, co ji moříš u sebe v kanceláři?"

"Jestli myslíš Paulu, tak nikdy. Kdykoli se potkáme, vždycky s touhle písničkou začneš. Prosím tě, dej už jednou pokoj. Copak jsem neřikal, že Paula na vdavky není?"

Šťouchla do mě, až mi poskočily obratle, a výbuch smíchu rozdrnčel okna.

"Zeptej se jí a uvidíš," radila. "Žádný živočich jako ženská, která se nechce vdávat, na světě není. Ty, co se nevдалy, nikdo o ruku nepožádal."

Zaparkoval jsem na dvorku před činžákem v Jeffersonově ulici a tiše jsem vstoupil do haly. Místo pihaté Grace seděla dnes za přepážkou přilepená k telefonu jiná dívka. Převalovala v puse žvýkačku a četla si v humorech, ale z toho, jak unuděně se tvářila, jsem usoudil, že nejsou o nic humornější nežli ty, které si při mé první návštěvě četla Grace.

Z úkrytu za sloupem se vykolébal Maxie, úřední vyhazovač s buřinkou, a zakoukal se na mne.

"Zdravičko," pravil jsem a zazářil jako reklama na zubní pastu. "Kdepak bychom si tu mohli pohovořit?"

Očka posazená hluboko ve vykrmené žilnaté tváři zasvitla překvapením a nedůvěrou.

"Na co?" zavrčel a knír se mu zježil. "S vámi se nemám o čem bavit. Krom toho mám napilno."

Zdálo se, že tohle je nahrávka k jednání co za to, takže jsem vytáhl náprsní tašku a vystavil mu před oči desetidolarovou bankovku.

Hloubavě si papírek prohlížel, tlustým špinavým prstem si ohledával stoličku, až vyšťoural zbytek nějakého jídla a pohřbil jej na sedací části kalhot. Pak se otočil k dívce za pultem.

"Hele! Jsem dole, kdyby něco. A nahoru nikoho nepouštěj!"

Dívka se neobtěžovala zvednout oči ad svého veselého čtíva, nicméně na důkaz, že slyší a rozumí," asi tak o píd' sklonila hlavu.

Maxie se odvalil k výtahu.

Cestou do suterénu jsme stáli v kabině vedle sebe a dýchali jeden druhému přes rameno.

Bíle okachlíčkovanou chodbou s lampičkami v drátěných krytech mě vedl do své kanceláře, což byla díra sestávající z jednoho stolu, dvou židlí a vlastnoručně podepsané fotky Jacka Dempseye, umístěné nad krbem plným sazí.

Usadil se za stůl, postrčil si tvrdák do týla a odfukoval, až mu v baňatém nose hvízdalo. Desetidolarovku nespustil ani na vteřinu z očí.

Dal jsem mu ji. Věděl jsem, že dokud ji nebude mít, nedokáže se na nic jiného soustředit. Tlusté zažlucené prsty bankovku schramstly a odklidily ji do kapsy někde tím směrem, kde pokračují záda.

"Chci něco vědět a Perellim," naznačil jsem směr rozhovoru.

Utřel si rukávem nos, vypustil na mě menší průvan česneku a piva a zasupěl.

"Doprčic! Zase o něm?"

"Ovšem. A proč ne?"

"Není jedinej policajt v městě, aby se mě na něj neptal. Nemůžu vám říct ani o fous víc, než jsem řekl jim."

"Nic nevadí, dokud nevím, co jste jim řekl. A třeba mi odpovíte na pár otázek: dám krk, že na to, co se chci ptát já, se policajti neptali."

"No tak jo," souhlasil otráveně. "Dokavad mi platíte ušlej čas, je mi to fuk."

Abych mu naznačil, že to se mnou nesfoukne jedna dvě, a zároveň aby nepodlehł falešným představám o ceně svého času, překulil jsem mu cigaretu přes stůl a sám jsem si také zapálil.

"Myslíte si, že Perelli unesl Dedricka?"

Očka zamžikala. Takový výpad nečekal.

"Na co je dobrý, co já si myslím?"

"Divil byste se. A koukněte, mařit čas tu nebudem. Jestli nechcete na moje otázky odpovídat, nahrajte mi zpátky prašule a já si seženu někoho ochotnějšího."

Chvíli jsme na sebe přes stůl upřeně hleděli, až došel Maxie k závěru, že to myslím vážně.

"Napijem se?" zeptal se. "Nasucho se špatně vykládá."

Vytáhl dvě plechovky s pivem, zavírákem odpáčil vršky a jednu mi podal.

"Ať nám slouží zdraví."

"A všechno ostatní."

Napili jsme se, odfrkli si, jak je mezi chlapy zvykem, a postavili plechovky na stůl.

"Myslím si, že to neudělal. Není to jeho obor."

"Přesně tak jsem to slyšel." Naklonil jsem se a začal kreslit po stole mokřým dnem plechovky. "Chci mu pomoci, jestli to vyjde. A třeba mi zrovna povíte něco, co jim ten podvod shodí."

Maxie opět zahájil svůj badatelský průzkum v prostoru zadních stoliček, ale pak si to rozmyslel a zašťoural se v uchu. "Špatnej chlap to není. Žádná držgrešle. A slušnej. Holku má pěknou. Vidě! jste ji?"

Prisvědčil jsem.

Zamhouřil jedno očičko, pak je zas otevřel.

"Takovou figuru jsem u ženský ještě nevidět. Co myslíte, žádný cpaniko?"

"Snad ne. Viděl jste ho, že by si sem nesl prut na ryby?"

Zavrtěl hlavou.

"Ne. A vím, že nikdy žádnéj prut na ryby neměl. Ptal jsem se tý botky, co mu uklízí. Jakživa tam žádnéj neviděla."

"Dívala se pod postel?"

"Smejčí tam."

"Policajti ho našli včera večer. Vytírala pod postelí včera ráno?"

Přikývl.

"Kdy?"

"Pozdě. Perelli odešel z domu až o půl jedný. Začala uklízet teprve v jednu."

"A v kolik našla policie ten prut?"

"V půl osmý."

"Takže mezi půl druhou a půl osmou ho tam někdo narafičil. Souhlasí?"

"Jestli ho tam narafičil."

"Dobrá, o to se nebudeme hádat. Tak tedy někdy mezi půl druhou a půl osmou buď Perelli, nebo někdo jiný přišel do této budovy s prutem na ryby. Souhlasí?"

V této úvaze nenašel žádnou slabinu.

"To jo."

"Dá se sem vejít ještě jinudy než hlavním vchodem?"

"Zadním vchodem do suterénu."

"Dá se odtamtud projít do obytné části?"

"Ne."

"Jistě ne?"

"Na to můžete vzít jed. Tenhle barák je stavěnej tak, že do něj vlezete hlavním vchodem, anebo po schodišti od zadního vchodu. Ale na každý pád musíte, projít halou a tam vás někdo uvidí."

"Kde jste byl včera odpoledne od půl druhé do půl osmé?"

"V bijáku."

"Chcete říct, že včera odpoledne a večer jste tu nebyl?"

"Byl jsem v bijáku."

"Měl jste volno?"

"Měl jsem volno."

"Kdo měl na starosti halu?"

"Grace Lehmannová." Maxie si zhluboka přihnul a dodal: "Má volno dneska."

"Policie ji vyslechla?"

„Co by ji vyslýchala?"

"Nezajímalo je nic? Například jak se ten prut dostal k Perellimu do bytu?"

"A proč by je to mělo zajímat?"

Spláchl jsem si taky hrdlo lokem piva. Má pravdu, jakpak ne. Rybářský prut našli v Perelliho pokoji a to jim stačilo. Nač se obtěžovat zjišťováním, kterak se tam dostal! Byl tam, a podle jejich názoru jediné tahle skutečnost hrála roli.

"Takže si snad všimla, jestli v té době prošel někdo s rybářským prutem?"

"Jestli s ním někdo prošel, tak jo."

"Nemohla si jít zrovna umýt ruce nebo tak?"

Maxie zavrtěl hlavou.

"Hala nesmí zůstat oni na moment bez dohledu. To je v tomhle baráku zákon. Holky mají svůj kumbál za přepínací deskou. Když chce některá odejít, zmáčkne knoflík a zapojí bručáky, co jsou pod rohožkou vpředu i vzadu. A kdo vchází, ať hlavním vchodem, nebo po schodišti, ten je spustí. Jak pro blbý. Jeden čas jsme tu měli jednu zlodějnu na druhou, takže musíme dávat bacha. Jestli ten prut někdo přines, musela ho vidět."

"Shodli jsme se už, že ho Perelli nebo někdo jiný přinesl. A ona toho člověka viděla, říkáte."

"To jo."

Dopil jsem pivo o zapálil si novou cigaretu. Byl jsem trochu rozčilený.

"Ještě jedno?" zeptal se Maxie a sám si posloužil.

Přikývl jsem a sledoval, jak vytahuje na světlo boží nové dvě plechovky.

„Počítám, že bych si měl spíš promluvit s Gracií," pravil jsem, když odklopil víčko. "Mohla by být můj korunnní svědek."

"Přijde zítra. Ale pozor na ni. Ta vás odře bez nože."

"Kde bydlí?"

Chvilí dumal, pak zatřásl hlavou.

"Adresu vám dát nemůžu. Je to proti předpisům."

Objal jsem plechovku a vyslal pohled za Maxieho, k fotografii Jacka Dempseye.

"Vsadím se, že tu udici sem přines Jeff Barratt."

Právě nasadil plechovku k ústům a čůrek piva vytekl, kam neměl. Musel jsem vstát a nabouchat Maxiemu do zad, aby se nezadusil. Bušil jsem do něho kapku víc, než bylo třeba. Usoudil jsem, že aspoň něco můžu ze svých peněz vytřískat.

"Barratt?" zasípěl, když popadl dech. "Co to tu meleš?"

"Barratt miluje Perelliho jako čert svěcenou vodu. A ten, co naličil udici, má Perelliho zrovna tak v lásce. Barratt bydlí naproti Perellimu. Barratt je svině první třídy. Pro soud to důkaz není, ale pro mne ano."

Převracel to chvíli jako rukáv a nakonec přikývl.

"Může bejt."

Zase jsme popili.

"Jestli čekáte, že vám Grace na Barratta něco vyvalí, tak to je předem ztracený čas," řekl a ztlumil hlas. "Je do něj strašně udělaná."

Snad se mi peníze, které jsem oknem vyhodil, přece jen dveřmi vrátí.

"Ale proč?" podivil jsem se. "Barratt přece loví v jinačích vodách."

"Ten pán, co mu tenhle barák patří, si moc přeje, aby to byl barák počestnej. Neptejte se mě proč. Je s tím kapánek směšnej. Máme nařízeno, že všechny dámské návštěvy před jednou vypadnou nebo se musí hlásit. Grace má každé druhéj tejden noční. Barrattovy dámské návštěvy v jednu nevypadnou a do hlášení přesto nepřijdou."

"A jak to dělá? Vysolí jí pár pětáků? Informaci platím."

Maxie dopil, oprášil si popel s kalhot a vstal.

"No, myslím, že je na čase, abych zas šel vyšítat."

"Sedněte si a pokračujem. Ještě jsem neslyšel nic, co by stálo za deset dolarů."

"Podle mých počtů jo. Račte mi věnovat ještě jednou tolik a povím vám věci, že si sednete na zadek."

"Pět."

"Deset."

"Sedm padesát."

Shodli jsme se na osmi.

Dal jsem mu peníze a Maxie se znovu posadil.

"Ona totiž vykuřuje, chápete? Barratt si ji drží majoránkou. Nemáte naději."

Popřemýšlel jsem o tom a usoudil, že asi opravdu nemám naději, ale za zkoušku člověk nic nedá.

"Dejte mi její adresu."

Pravidla porušil pod nátlakem dalšího příspěvku.

"Felmanova 274. Je to penzión."

Vstal jsem.

"A nechte si tohle všechno pod hučkou, Maxie. Kdyby se vás někdo ptal, v životě jste mě neviděl."

Maxie zasupěl, praštil se do prsou o potouchle na mě zamžoural.

"Zachovejte si klidný spaní. To musí bejt, abych já pad někomu kolem krku."

Opustil jsem ho. Seděl za stolem, klidně odfukoval a nepřítomně zíral na prázdné plechovky od piva.

Vchod do čísla 274 na Felmanově ulici byl vražen mezi kavárničku třetí třídy a trafikou. Na dveřích byla usmolená mosazná cedule a na ni nápisy: Pokoje pro zaměstnané ženy. Služby neposkytujeme. Chov zvířectva zakázán. Mužům neprónajímáme. Nad cedulí byla připíchnutá kartička a na ní kromě několika špinavých otisků palce stálo: Volné pokoje nejsou.

Sousední kavárnička měla na chodníku zahrádku se čtyřmi stolký. Velel jí postarší číšník s dlouhým vyzáblým obličejem, plným bezbřehého smutku a v letitém fraku, který v ostrém smutku vypadal spíše zelený než černý. Zpozoroval, že jsem zaparkoval před vchodem do penziónu, a nadějně začal umolousanou utěrkou ořepávat jeden stůl, ale propagace selhala.

Po třech kamenných schodech jsem vystoupil k velkým skleněným dveřím čísla 274, strčil jsem do jednoho křídla a vkročil do zanedbané tmavé haly, plné ticha a smradu. Na levé stěně visela řada poštovních schránek. Zamířil jsem k nim a luštil jmenovky v zašlých mosazných rámečcích. V těch třech čtyřech desítkách jmen se tolikrát opakovalo Eva, Lulu, Světla a Bella, že jsem byl žádostiv, jestli ta mosazná deska na dveřích opravdu nelže. Ve čtvrtém rámečku zprava stálo: Grace Lehmannová, 2.p., čís. dv. 23.

Měl jsem před sebou schody pokryté kokosákem. Než jsem jich třicet zdolal a dostal se na odpočívadlo prvního patra a k dlouhé chodbě, která se ztrácela v němém přišelí, vyznačeném z obou stran hustou řadou dveří, odfukoval jsem jako vláček kolejíček. Všude na prahu byly láhve s mlékem a noviny. Jelikož před deseti minutami minulo poledne, měl jsem dojem, že zaměstnané ženy poněkud zanedbávají své zaměstnání, pokud tedy měly co zanedbávat. Spíš jsem o tom pochyboval.

Když jsem se pustil do druhého patra, vynořil se na vrcholu schodiště štíhlý, na první pohled zarputilý chlapík ve světlehnědých flanelových šatech, s bílým plstěným kloboukem na hlavě a tmavými brýlemi. Vyjukaně sebou trhl, když mě zhlédl, zaváhal, jako když rozvažuje, jestli se má či nemá dát na ústup, pak nasadil dokonale lhostejný výraz a vykročil po schodech dolů.

Počkal jsem si na něj.

Když mě míjel, škrábal si nehtem u palce zarostlou bradu. Připadalo mi, že oči za temnými brýlemi poděšeně těkají.

"Psům a pánům vstup zakázán. Pánům zvlášť," prohodil jsem, když docházel k druhé várce schodů do přízemí.

Zprudka se po mně přes rameno ohlédl, zastavil se a útočně zasyčel: "Co?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Jestli jste něco slyšel, tak to byl možná hlas vašeho svědomí."

Zamířil jsem po schodech nahoru a nechal ho, ať si na mě čučí, až udělal na podpatcích pomalou vývrtku, a tím jsme ztratili jeden druhého z dohledu.

Druhé patro byla přesná kopie prvního, ani láhve s mlékem a noviny nechyběly. Vznášel jsem se chodbou jako duch a luštil čísla na dveřích. Třiadvacítka byla po pravé straně tak v půli chodby. Zůstal jsem stát a uvažoval, co jí asi řeknu. Jestli Maxie nekecal, a to snad ne, může ta dívka Perelliho vytáhnout z louže - když bude chtít. Všecko teď záleží na tom, jestli se mi podaří přemluvit ji, aby předhodila Barratta vlkům.

Když jsem zvedal ohnutý ukazováček, že zaklepu na dveře, zaslechl jsem za sebou tiché zakašlání.

Opatrně jsem zašilhal přes rameno. Ve vzduchu viselo cosi tak podivného, že by se tu i arcibiskup plížil přískokem.

Dveře za mnou se otevřely. O rám se líně opírala dlouhá uvadlá zrzka a s úsměvem, který byl napůl svůdný a napůl nestoudný, si mě mapovala jako před záznamem do pozemkových knih. Měla na sobě láhev ze zeleného hedvábí, pod níž se rýsovala pěkná oblá stehna, a na bosých nohou trepky s labutěnkou. Tenkými prsty, které jakživo nepotkalo to neštěstí, že by pracovaly od slunka do slunka, si prohrábla rudozlaté vlasy a povytáhla světlé obočí s výzvou, která je tak stará, jak je zřejmá.

"Ahoj, pane rado," ozvala se. "Hledáte někoho?"

"Hmm," zahuhlal jsem. "Už jsem našel. Neračte se kvůli mně zdržovat od snidaně."

Úsměv se rozšířil jako půlměsíc.

"Vykašli se na tu naproti. Ta ještě nevylezla z pelechu, a já už jsem připravená k výstřelu."

Smekl jsem a dvorně se uklonil.

"Madam, nerad stílím od boku. Třebas jindy, co říkáte? Nechte si o mně zdát, jakože téměř jistě i já budu mít to potěšení. Neste své zklamání hrdě a statečně po mém vzoru a myslíte na to, že co se nezdařilo dnes, může se zdařit zítra."

Úsměv se rozplynul a zelené oči ztvrdly.

"A hele, zas ňákej frajer," prskla otrávená a přibouchla mi dveře před nosem.

Odfoukl jsem si, zatřákal na Graciny dveře a čekal. Za půl minuty jsem zaklepal znovu; tentokrát mnohem hlasitěji. Pořád nic. Nikdo neotvíral. Rozhlédl jsem se vpravo vlevo, vzal za kulatou kliku a lehce jí pootočil. Když jsem strčil do dveří, couvly přede mnou.

Měl jsem před sebou pokoj, kam se vešla právě postel, dvě křesla, skříň a toaletní stolek s velikánským zrcadlem. Nikde nikdo. Postel neustlaná, a jak jsem tak koukal, povlaky nejmíň půl roku nikdo nepřevlíkal. Byly šedivé a zchumlané a odpuzovaly tak, jak ze všech věcí může odpuzovat jen špinavé ložní prádlo. Na zrcadle i na popelníku, postaveném na koberci, ležela vrstva prachu. Od dveří bylo vidět chuchvalce smetí pod postelí. Nebyl to čistý pokoj: díval jsem se, díval, a po zádech mi začali přebíhat mravenci.

Za hlavami lůžka byly další dveře, nejspíš do koupelny. Uvažoval jsem, jestli Grace nevězí zrovna tam; zaklepal jsem ostře na desku u hlavního vchodu a čekal, co bude. Nebylo nic, takže jsem přestoupil práh a pro jistotu, kdyby náhodou ta zrzavá od naproti byla moc zvědavá, jsem za sebou zavřel dveře.

Na jednom křesle ležela hromádka šatstva: šaty, punčochy, popelavě růžové podvazky a stejné zašlá růžová podprsenka.

Místnost pronikavě čpěla kouřem z marihuany. Nebyl to čerstvý pach, ne, ten tu vládl už měsíce. Nasákl do stěn a do záclon a do postele a vznášel se nad pokojem jako němá připomínka hříchu.

Tiše jsem přešel kolem lůžka k zavřeným dveřím, ostře na ně zaklepal a našpicoval uši. Nic. Neozval se ani hlásek a já si najednou uvědomil, že mi po tváři klouzají kapičky potu, které už klobouk neměl sílu uvěznit.

Stíkl jsem kliku a strčil do dveří. Otevřely se ztěžka a líně, ale otevřely se. Z druhé strany o ně cosi bouchlo a mě začalo srdce skákat jako rosnička na rozpálené plotně. Nahlédl jsem do prázdné koupelny a spatřil nečistou růžovou vanu, rozházené ručníky, kus mořské houby, toaletní madlo a napůl vymačkanou tubu zubní pasty.

Věděl jsem, že je za dveřmi. Musí tam být.

Vstoupil jsem do koupelny, nervy na prasknutí. Ovšemže tam byla. V pomačkané modré noční košili visela na věšáku u dveří, kolena pokrčená a hlavu nakloněnou, uzel na šňůře od županu za pravým uchem, šňůru pěkně zaříznutou do krku.

Sáhl jsem jí na ruku.

Byla studená, tuhá a bez života.

### 13. Ne sebevražda ale ...

Rozhlédl jsem se po chodbě na obě strany. Nikde nikdo. Ilen slabý šramot kdesi daleko napovídal, že aspoň někdo z lidí, ukrytých za čertnými dveřmi, se chystá uvítat den; když ne jinak, přinejmenším tím, že se převrátil v posteli.

Obezřetně jsem se vyplížil z pokoje číslo 23 a zavřel dveře. Pak jsem si sundal klobouk a kapesníkem si utřel obličej. Zapálil jsem si cigaretu a div jsem si neroztrhl plíce, jak jsem natáhl kouř. Trochu to pomohlo, ale moc ne. Potřeboval jsem jednu parádní whisky, velkou a hned.

Přešel jsem chodbu ke dveřím, kde bydlela ta zrzavá. Na dveřích vizitka a na ní:

JOY DREADONOVÁ

K zastizení

ve všední dny po páté hodině

Zaškrabal jsem nehty na dveře tak tichounce, jako když myška hryzá v dřevěném ostění, ale stačilo to.

Dveře se tak na osm palců pootevřely a škvírou na mě číhala slečna Dreadonová. Zdálo se, že její srdečnost a pohostinnost vzaly mezitím za své.

"Co je?"

Velké zelené oči se nedůvěřivě, ostražitě zaleskly.

Usoudil jsem, že nebudu mařit čas a promluví si s ní rovnou v jazyce, kterému rozumí a který jí vyhovuje.

"Chci od vás koupit informaci," vysvětlil jsem a ukázal jí navštívenku. "Můj sazebník říká: deset minut rovná se dvacet dolarů, krásných čistě oučkových obrázků, diskretnost zaručena."

Luštila navštívenku s bolestným výrazem lidí, kteří si nejvš přechtou jednou za uherský rok noviny a zvláště dlouhá slova jim dělají potíže. Očividně se jen tak-tak držela, aby si nezačala slabikovat.

Pak otevřela dveře o kousíček víc a strčila mi navštívenku zpátky.

"Chci ty prachy vidět."

Prostá, nezáludná duše, pomyslet jsem si. Jde rovnou cestou k jádru svého zájmu a neztěžuje situaci zbytečným vyptáváním.

Vytáhl jsem náprsní tašku a předvedl jí dvě tuhé, neposkvřené bankovky v hodnotě dvakrát deset dolarů. Nedal jsem jí je, pouze ukázal. Nic víc.

Vpíla se do nich pohledem, jakým malé dítě obhlíží nuši svatého Mikuláše, a otevřela dveře dokořán.

"Pojďte. Je mi fuk, kdo jste, ale na ty cetle mě svrbí dlaň. Chcete vopravdu informaci?"

Protáhl jsem se kolem ní dál do pokoje. Byl o něco větší než ten naproti, a mnohem útulnější a pohodlnější. Divan, pohovka a dvě křesla pěkně ladily s šedým kobercem, tu a tam čínská předložka, na stole v okenním výklenku váza s rudými a žlutými begóniemi.

Odložil jsem si klobouk na sedadlo a prohlásil, že chci skutečně jen informaci.

Nastavila bílou ruku s nehty rudými jak pivoňka.

"Půl teď, půl potom, jo? Ne že bych vám nevěřila, to zas jo, ale je to dobrá zásada. Jestli chcete, dám vám něčeho napít anebo uvařím kafe."

Dal jsem jí jednu desetidolarovou bankovku a pomyslel jsem si, že tenhle případ mě přijde sakra draho. Od časného rána nedělám nic jiného než sahám do kapsy.

Schovala stočenou bankovku do podprsenky, zatímco já vyhlásil za nejvhodnější nápoj v daném okamžiku skotskou.

Nešetřila na mně. Postavila přede mne láhev a sklenku a prohlásila, ať si naleju.

"Jsem tu za moment, jen si uvařím kafe."

Když se vrátila, měl jsem už dvě kola náskok.

Přitáhla si na kraj stolu k ruce popelník, žuchla sebou na pohovku a předvedla mi pár dlouhých štíhlých nohou, který by mě byl asi přivedl na všelijaké nápady, nebýt toho, že jsem už měl hlavu plnou nápadů zcela odlišného druhu. Jakmile odhadla směr mého záměrně nepřítomného pohledu, upravila si cudně háv a povytáhla obočí.

"Co jste zač: privátní vočko?"

"Tak něco. Není to přesné, ale dejme tomu."

"Já to věděla. Jak jsem vás viděla, hned jsem si řekla, tohle není obyčejnej doleza. Máte choulostivý oči. Vážně si

nechcete trochu zašpásovat?"

Nabral jsem dech k zdvořilému proslovu, ale mávla rukou a široce, přátelsky se usmála.

"Zapomeň na to, srdce, to byl jen vtip. Nestává se mi často, že by sem přišel docela pohlednej chlap, a neřít se na věc, sotva zavře dveře. Je to pro mě novinka a líbí se mi to. Co chcete vědět?"

Nalil jsem si třetí skleničku.

"Rád bych se vás pozeptal na Grace Lehmannovou. Znáte ji?"

Obličej slečny Dreadonové ztuhl.

"Já se zastřelím! Vy teda vyhazujete poctivý prachy na to, abyste vyšťoural něco o ní, jo?"

Skotská mě postavila na nohy. Byla tak výborná, že jsem byl skoro zas pojízdný.

"Jeden z mých klientů má malér s policií. Grace by ho mohla z toho dostat. To je vše."

"Tak si jí řekněte. Proč s tím chodíte na mě?"

"Pochybují, že by mi mohla být co platná. Je mrtvá."

Trhla sebou, až jí trochu kávy vyšplíchlo na holé koleno. Potichu zaklela, postavila šálek a otřela si koleno kapesníkem.

"To jsou ale vtipy!" Když jsem mlčel a jen se na ni díval, dodala: "Nechce přece říct, že je opravdu po smrti?"

"Je. Ted' jsem tam byl. Visí na dveřích do koupelny."

Otřásla se a zamračila, znovu jí přeběhl mráz po zádech. Podala si láhev whisky.

"Byl to malej janek střelenej, ale že bude takhle střelená, to jsem si nemyslela. Celej průšvih byl v tom, že jí čert nedal dobře dělat, naučila se na tu marjánku."

"Na to jsem přišel. V pokoji se dal kouř zrovna krájet." Zvedl jsem pouzdro na cigarety a nabídl jí. Oba jsme si zapálili, pak si cvrkla trochu whisky do kávy a napila se.

"To mě tedy pořádně vzalo," přiznala se. "Takovýhle věci nerada poslouchám."

"Viděla jste ji včera večer?"

"Viděla. Vždycky k ní zaběhnu."

"Kdy?"

"No, přicházela, zrovna když já šla večeřet, a při zpáteční cestě jsme se na schodech potkaly znova. Zřejmě ještě někde byla, než jsem se najedla. Vrátily jsme se spolu."

"Kolik bylo hodin?"

Slečna Dreadonová s nevalným úspěchem potlačila zívnutí.

"Dost. Počítám tak půl čtvrtý. Ne že bych snad koukala na hodinky, ale hezky pozdě bylo, to zas jo."

"Šla sama?"

Zavrtěla hlavou.

"Ale kdepak. Táhla s sebou chlapa jako vždycky. Co na tý malý špindíře . . ." Usekla nit a zamračila se. "Nojo, radši toho nechám, když je mrtvá."

"Jak vypadal?"

"Ani si ho nezasloužila. Prostě chlap jak má bejt, přesně podle mého gusta. Něco jako Clark Gable. Ne že by mu byl podobnej, ale tak se nesl."

"Co měl na sobě?"

"Světlehnědý flanelový šaty, úplný módes róbes, bílej plstěnej klobouk a ručně malovanou kravatu. A obrovský tmavý brejle. Počítám, že si je nasadil pro případ, kdyby ho s ní potkal někdo známej. Chlapi si vždycky nějakéj trik najdou."

Nadskakoval jsem, jako by mě šidla bodala, a ze všech sil jsem se snažil nedat na sobě nic znát.

"Měl úzký černý knírek a takový drsný, hubený obličej?"

"No jasně. Vy ho znáte?"

"Ted' ráno jsem se s ním srazil na schodech."

"Dneska ráno?" Vykulila oči. "Ale když je mrtvá . . .?"

"Jo. A hezkou chvilku. Asi tak osm hodin."

"Chcete říct, že ho nechala v pokoji, šla do koupelny a oběsila se?"

"Je to dvacet minut, co jsem ho potkal na schodišti. A přibližně osm hodin, co zemřela Grace - někdy kolem čtvrté ráno. To znamená, že musel být v době, kdy zemřela, u ní v pokoji. Pokud ovšem před čtvrtou neodešel, a ted' dopoledne se z nějakého důvodu nevrátil."

Padla nazad do polštářů na pohovce a ovívala se rukou.

"Takže to moh udělat on, ne? Páni! To mně vzalo nervy."

Vzpomněl jsem si na jeho zarostlou bradu. Jestli odtud odešel včera v noci, proč se dneska ráno aspoň neoškrábl, než vyšel z domu? Možná, že je na to docista jednoduchá odpověď, ale dokud ji neuslyším, nezbavím se dojmu, že ten chlapík strávil noc v Gracině pokoji.

Byla to moc důležitá stopa. Kdepak nechat ji uklouznout. Musím si ji stůj co stůj ověřit.

Vstal jsem.

"Tady máte tu druhou pětku, co vám dlužím. Děkuju za pomoc. Jestli vám můžu radit, nemíchejte se do toho. Klidně nechte, ať ji najde někdo jiný."

"Hu! Nezamhouřím oko, dokud tam bude."

"A když vás nějaký ostrý hoch od policie odvede na direkci a tam si vás vezme do prádla, vyspíte se ještě míň. Držte se bokem."

"Vy jím to nepovíte?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Nemůžu se zdržovat vraždou. Budete se divit, jak rychle ji začne někdo shánět. To je vždycky jedna dvě." Vytáhl jsem z tašky ještě jednu desetidolarovku, "Až se vás budou vyptávat, mě vynechte. O tom chlápku ve světlehnědých šatech jim řekněte, ale pozor, až o něm začnou sami."

Vzala peníze a zas je uklidila do podprsenky.

"Dobrý, vás vynechám."

Když jsem ji opouštěl, seděla na pohovce a zamračeně se kousala do spodního rtu.

Nevypadala teď ani zdaleka tak šťastné a bezstarostně, jako když jsem ji spatřil poprvé.

Na chodbě jsem koukl nalevo napravo, abych se ujistil, že mě nikdo nesleduje, a pak jsem zamířil do pokoje číslo 23. Zavřel jsem dveře a začal rychle, ale systematicky prohledávat byt.

Hledal jsem nějaký důkaz, který by mi potvrdil, že zde ten hubený chlap spal. Neměl jsem tušení, co vlastně hledám, ale hledal jsem.

První přišla na řadu postel. Na polštáři jsem našel pár černých vlasů. Grace byla blondýna. Jenomže když si člověk někde položí hlavu na polštář, neznámá to ještě, že tam prospal noc. Neznámá, ale bezpochyby naznačuje.

Převrátil jsem celý byt - kde nic, tu nic. Už jsem se chtěl vzdát, a vtom jsem na to kápl. V kuchyňce byly dvě poličky: v jedné stály hrnky, talířky a velké talíře; v druhé džbány, misky a nádoby na vaření. A mezi džbány trčel šálek s talířkem. V téhle poličce neměl co dělat, patřil vedle. V hlavě mi svítilo. Co odpadky? Na obvyklém smeti ležely zbytky kávy - a hromádka bylo ještě vlažná. Mýlka byla vyloučena. Tohle sem musel někdo vyklopit dnes ráno.

Grace si dnes ráno kávu rozhodně nevařila. A kdyby se sem ten hubený chlap pro něco vracel, taky by si k tomu nedělal kávu. Ale jestli tu spal, pak si mohl před odchodem šálek vypít. Bylo by to ukrutně bezcitné počínání, když přece musel vědět, že vedle v koupelně visí Grace. Potom jsem uviděl, že s tímhle vědomím nejspíš uléhal, což bylo ještě bezcitnější.

A pak najednou jako když noční tmou prořízne neónové světlo: Grace se neoběsila. Tohle je vražda.

Telefonní budku jsem objevil v koutě haly. Vevnitř to páchlo jak v kozím chlívku; pámbů ví, že tu snad ani nedrželi kozu, ale kozla.

Zatajil jsem dech, přikryl prastaré mluvítko kapesníkem, zvedl sluchátko a vytočil číslo.

Za chvíli nějaký hlas zabručel: "Policejní ředitelství. U telefonu seržant Harker."

"Spojte mě s poručíkem Mifflinem," žádal jsem z patřičného odstupu od mluvítko. No druhé straně museli mít dojem, že k nim hovoří duch Hamletova otce.

"Kdo volá?"

"Harry Truman," řekl jsem. "Střihej, střihej. Možná, že to nevíš, ale můj čas jsou peníze."

"Počkejte si," pravil seržant. Slyšel jsem, jak volá do místnosti. "Je tu poručík? Nákej chlap ho tu shání. Prej Harry Truman. To jméno mi připadá povědomý. Už jsem je někde slyšel."

Kdosi obdařil seržanta vpravdě nectným titulem:

Do telefonu se ozval Mifflin.

"Tady poručík Mifflin," řekl stroze. "Kdo volá?"

"Hlásím jednoho oběšence ve Felmanově ulici 274, druhé patro, pokoj 23. Když sebou hodíte, bude vás čekat stopa v kbelíku na odpadky. Nevěřte dvakrát, že je to sebevražda, a trochu si tu ženu oklepněte. Kapka námahy se vám vyplatí."

"Kdo volá?" naléhal Mifflin.

Dopisoval adresu a slyšel jsem, jak mu pero škrábe po papíře.

"Moc se mě ptáte," řekl jsem a zavěsil.

Strčil jsem kapesník do kapsy a tichým, rychlým krokem jsem zamířil k východu. Do tří minut musím zmizet. Víc času nemám. Možná, že se policie nepřetrhne, ale v naléhavých případech sebou dovedou hodit.

#### 14. Plstěný klobouk

Když jsem zabouchl dveře od auta, skočil mi na stupátko kluk v oškubané větrovce a špinavých kalhotách.

Umouněný ciferník mi strčil do okna.

"Haló, pane, máte přijít do čísla dvě na Coral Row. Hned. Prej to moc spěchá."

Nastartoval jsem a po očku sledoval obraz v zrcátku, kdy se zezadu přiblíží policejní vůz.

"Kdo mi to vzkazuje?"

"Jeden chlapík mi dal dolar, abych vám to vyřídil. Povádal, že to spěchá a že už budete vědět."

Seskočil se stupátka a vystřelil do ulice. Neměl jsem kdy pustit se za ním. Rád bych, ale byl nejvyšší čas, abych taky odpálil. V dále už jsem slyšel vřeštět policejní sirénu. Vyrázil jsem k Nábřeží třídě.

O Coral Row jsem nikdy neslyšel, ale podle všeho musí být někde tam, co je Coral Gables. Nalinkoval jsem si to tam, protože mi zvědavost nedala. A že jsem měl v tu chvíli v hlavě pěkný kolotoč. Uvažoval jsem, jestli se na mě upamatuje starý číšník, a jestli si všiml čísla vozu. Největší vítr jsem měl z toho, abych se teď nepřípletl do rány Mifflinovi. Se zavražděním Grace si poradí sám. Mě honí fůra jiné práce. Jenomže jak se začne poptávat a zabrousí k číšníkovi, je se mnou amen. Věděl jsem, jak malou radost jsem mu uchystal, když jsem mu ujel před nose.

Na konci Nábřeží ulice jsem zohnul doleva, směrem k vodě, a usadil auták na prázdný plácek mezi hromadou provazů a barelů na olej.

V Coral Gables nejsou moc hezké procházky, když s sebou člověk nemá doprovod anebo pistoli. I strážní hlídky tu chodí ve dvojicích a zřídka se sejde měsíc s měsícem, aby v aleji nenašli někoho s kudlou v zádech.

Když jsem vystoupil z vozu a rozhlédl se po dlouhém přístavišti, kde se tísnily malé čluny a rybářské lodě, cítil jsem až na kůži, jak se do mě zabodává pohled mužů v zamaštěných plátkách a strakatých košilích, a jak mě z těch malebných hloučků, lelkujících v slunci, pozorují a odhadují prohnané tmavé oči.

Vybral jsem si jednoho, který se zařídil pro sebe a jen tak z nudy opízlával kus dřeva do tvaru loďky.

"Můžete mi poradit kudy na Coral Row?"

Opsal si mě od hlavy k patě, odtáhl se, aby si mohl odplivnout do olejnaté vody v přístavu, a pak pichl palcem přes rameno směrem, kde se kupily stánky s rybami, kavárničky atakdál.

"Za Yatovým barem," vyřídil mě zkrátka.

Yatův bar je jednopatrový barák, a když nejste hákliví na to, kdo s vámi zrovna stoluje, dostanete tam výbornou dušenou směs z mušlí a deset let starý ležák, který vám podrazí nohy jak liška ocáskem, když si nedáte pozor. Jednou či dvakrát jsme se tam s Kermanem zastavili. Je to místo, kde se může přihodit cokoliv, a taky se často přihodí.

"Dík," řekl jsem a přešel širokou pobřežní cestu k baru.

Dřevěný barák stál na rohu uličky. Vysoko na zdi byla cedule s nápisem: "Na Coral Row".

Zastavil jsem se, abych si zapálil cigaretu; při pohledu do uličky ve mně zabublala notná dávka opatrnosti a nadšení zhaslo. Vysoké stěny narýsovaly pás slunečního světla, který končil příštípem smradlavého vzduchu a podezřelého ticha.

Vjel jsem rukou do kabátu, abych se ujistil, že nebudu lovit pistoli čtrnáct dní, když půjde do tuhého, a učinil první krok do tmy.

Konec uličky, ostrý úhel doprava, to byla Coral Row: pustý, černý dvůr, zaklíněný ze tří stran mezi baráky, v nichž na pohled nemohla být živá duše. Za onoho času snad sloužily jako lodní sklad, ale teď vypadaly akorát na krysy zamořenou zříceninu.

Vysoko nade mnou se proti modrému cípu oblohy ostře rýsovaly strnulé černé střechy.

Stál jsem na konci uličky, hleděl na ty barabizny a přemítal, jestli se ženu rovnou cestou do léčky.

Přímo proti mně visely na jednom pantu dveře prolezlé červotočem. V prostřední desce ještě drželo na šroubech špinavé mosazné číslo - dvojka.

Tak tady to je: Coral Row 2. Teď už záleží jen na mně, jestli tam půjdu nebo ne. Zamáchl jsem cigaretu a bedlivě barabiznu prozkoumal. Vevnitř bude určitě tma. Jak v tunelu a já nemám svítilnu. Podlaha bude shnilá a tiše by se po ní převznášel jedině tak duch moji babičky. Přesto jsem se rozhodl jít dál a zjistit co se děje.

Vykročil jsem přes dvůr ke zborceným dveřím. Byl jsem klidný jako slepice, když jí honí nákladák, a srdce mi div neprorazilo žebra, ale pořád jsem šel, protože já pitomec věřím na kázeň a mám dokonce pocit, že si člověk ohromně zvedne morálku, když jednou za čas něco takového spáchá.

Jako kočka jsem vylezl po kamenných schodech a nakoukl do dlouhé tmavé chodby. Končila schodištěm s řadou zborcených stupňů, jako by ztrouchnivělé a prožrané dříví neuneslo váhu nějaké těžké nohy: Zábradlí chybělo vůbec. A jelikož jsem neměl v úmyslu spáchat sebevraždu, nechal jsem neutěšené schodiště neutěšeným schodištěm a rozhodl se propátrat chodbu.

Podlaha mi skřípěla a vrzala pod nohama a já se pomalu a obezřetně nořil do čpící tmy. Kdesi nade mnou se zničehonic ozval šramot a začaly pištět krysy. Zůstal jsem bez hnutí a na zátylku se mi zježil každý vlas. Pro jistotu, a snad abych si dodal odvahy, jsem vytáhl pistoli.

Na konci chodby byly otevřené dveře. Zastavil jsem se a nahlédl dovnitř. Kromě tmy tu moc k vidění nebylo. Strýčka

mi tam nepekli, takže jsem si moh dát na čas, a za chvíli už jsem rozeznal tenounké čárky světla pronikajícího mezi prkny stěn. Jenže nic naplat, pořád tu byla děsná, děsná tma.

Opatrně jsem udělal pár kroků a zůstal stát přímo mezi dveřmi. Jít dál mi popadalo stejně zbytečné. Jako se tu dál zdržovat. Jestli se tu někdo schoval, stejně ho nevidím, a moc bych pochyboval, že on vidí mne; ale tady jsem se přepočítal.

Zničehonic vedle mne vrzlo prkno. Vzduchem zasvištěl nějaký předmět. Uskočil jsem. Così mě tak zprudka zasáhlo do ramene, že mi bolestí vypadla pistole z ruky: rána byla mířena na hlavu, a dopadnout na cíl, ustlal jsem si tu nejmní do vánoc.

Padl jsem na všechny čtyři. Vedle mě zašmátraly kroky, prsty mi nahmataly paži, dotkly se obličeje a sjely mi po krku; hubené, silné prsty, lepkavé a studené.

Přitiskl jsem bradu do límce, aby mě nemohl jaksepatří zmáčkout, a tápal jsem rovněž, kde co popadnout. Chytil jsem kabát a cestou vzhůru jsem nahmatl silácký sval. Podle toho jsem odhadl, kde asi bude mít obličej. Vyrázil jsem krátkým tvrdým úderem a měl jsem pocit, že pěst zasáhla ucho.

Zachrochtal jako divočák; vzápětí se na mne svalil nejméně metrák a přitlačil mě k zemi. Do krku se mi zaryly prsty, v obličejí jsem cítil rychlé závany horkého dechu.

Jenomže tentokrát neměl v parádě svou slečnu. Grace mu dost možná nedala moc práce, ale se mnou se, chlapče, zapotíš.

Chytil jsem ho za palce o vyvrátil mu je v kloubech. Slyšel jsem, jak hekl bolestí. Vytrhl se z mých kleští jen proto, že jsem mu to dovolil, a jak se narovnával, ubalil jsem mu takovou do spánku, že odpadl jako pytel a jen bolestí hekal.

Už jsem se zvedal, když zaútočil znovu. Ve tmě jsem rozeznal postupující matný obrys a vyrázil jsem proti němu. Srazili jsme se, až to křachlo, jako když se napadnou dva býci. Zacifroval a já mu adresoval jednu do břicha: nasadil zpátečku, ale rána nebyla dost silná, aby ho uzemnila, jenom mu vyrazila ozón z plic, že zasyčel jako propíchnutá pneumatika.

V podvědomí se mi neustále promítala zhroucená postavička v ušmudlané noční košili visící za dveřmi koupelny, a ten obraz mě bičoval k nepříčetnosti. Bil jsem kolem sebe jako větrný mlýn, zprava, zleva, někdy jsem se minul, ale o to víc jsem dával pozor, aby rány, které šly na cíl, jen tak nešimraly. Slízl jsem šlupku do brady, až mi hlava poskočila: ale tak tvrdá zas nebyla, aby mě zabrzdila.

Lapal po dechu a hleděl vycouvat z ringu. Musel jsem přestat mlátit, protože se mi ztratil z očí. Jenom jsem slyšet, jak trhaně dýchá někde těsně přede mnou. Chvilíčku jsme v té tmě stáli proti sobě, napínali uši a číhali, kdy se kdo hne.

Měl jsem dojem, že asi tak na metr vlevo ode mne se rýsuje cosi černějšího než tma, ale tvrdit jsem to nemohl. Dupl jsem a stín uskočil jako vyděšený kocour. Vystartoval jsem dřív, než stačil získat rovnováhu, a zasáhl ho pěstí do krku. Chrustlo to, jako když se sekáček zakousne do pořádné fláky.

Sípavě hekl, padl na záda, ale honem se zas vyhrabal a dal se na ústup. Podle všech známek hořel touhou odporoučet se a plachtit domů. Napikoval jsem, že ho dorazím, ale jak jsem se na něj střemhlav vrhl, prolomila se pode mnou prohníla fošna a já s rachotem vletěl nohou do díry.

Měl mě tu jako husu na pekáči, ale přešla ho chuť. Jenom pryč a pryč.

Prchal ke dveřím.

Rval jsem nohu ven, ale vězela ve shnilé podlaze jako v klepetech. V kalném obdélníku dveří jsem zahlédl vysokou ramenatou postavu; vzápětí zmizela.

Když se mi konečně podařilo nohu uvolnit, věděl jsem, že nemá smysl pronásledovat ho. Na Coral Gables je příliš mnoho skrýší, než abych ho po náskoku, který má, vůbec našel.

Pajdal jsem ke dveřím a nadával si. V chodbě mi padlo do oka cosi bílého. Sehnul jsem se. Byl to bílý plstěný klobouk.

## 15. Žhavá stopa

Hospodský v Yatově krčmě vypadal jako vysloužilý zápasník ve volném stylu. Měl už léta, ale pořád bylo vidět, že má dost páry, aby nějakou tu rvačku srovnal.

Přinesl mi dva krajíce žitného chleba s plátkem zapékané šunky a pintu piva, a zatímco jsem jedl, opřel si chlupaté paže o pult a pozoroval mne.

V tuto denní hodinu byl výčep prázdný. U stolků roztroušených po místnosti sedělo porůznu všehovšudy snad šest chlapů: byli to rybáři a lovci želv, kteří čekali na odliv, aby se mohli vrátit. Nevšímali si mě, zato hospodský na mně mohl oči nechat. Obličej zjizvený z mnoha bitek se mu div nepotil úvahami a co chvíli si pokládal pracku velkou jako šunku na vyholenou lebku, jako by chtěl poplácat mozek, no tak, zaber přece.

"Vás už jsem někde merčil," řekl a zatahal se za nos, který kdosi před časem taky ocejšoval. "Už jste tu byl, žejo?"

Hlas měl vysoký, že by kůrového zpěváčka zahanbil.

Připustil jsem, že tu nejsem poprvé.

Pokýval holou lebku, poškrábal se za uchem a předvedl mi bělostnou soupravu nefalšovaných zubů.

"Na zápasníky mám pamatováka. Přijďte sem za padesát let, a v tu ránu sem doma. Na to můžete vzít jed."

Napadlo mi, kdovíkdě nám bude za padesát let konec, ale neřekl jsem to.

"Ohromná věc, když si tak někdo pamatuje tváře," pravil jsem. "Taky bych chtěl mít tenhle dar. Já dneska potkám chlapa a zítra kolem něho pochoduju, jako bych ho v životě neviděl."

"Jo," souhlasil hospodský. "Včera se tu objevil jeden chlapík, co se tu už tři roky neukázal. A já mu natočil pintu ležáku, ještě než si o ně řek. Dycky pil ležák. To je pamatováka, co?"

Kdyby byl bez ptaní natočil tu pintu ležáku mně, taky bych neodporoval. Nevypadal, že by překypoval trpělivostí k lidem, kteří mu odpouští.

"Prubněte si svou paměť na tomhle," hodil jsem udičku. "Dlouhý, hubený ramenatý chlap. Světlehnědé šaty a bílý plstěný klobouk. Nevyskytoval se tu někde poblíž?"

Ouřezek ztuhl. Ošlehaný zarostlý obličej zkameněl.

"Kamaráde, to není moc chytrý, ptát se v tomhle podniku na takový věci," řekl tlumeně. "Jestli vocud' chceš vodejít s hubou plnou zubů, tak ji radši moc neotvírej."

Napil jsem se a pozoroval ho přes okraj sklenice.

"Dost chabá odpověď." ucedil jsem, postavil sklenici a vylovil pět dolarů. Držet jsem bankovku mezi prsty tak, že jsme ji viděli jen my dva.

Koukl doprava doleva, zamračil se, zaváhal, pak znovu šlehl pohledem na obě strany: přesně jako když ochotník z Ouholiček hraje prvně agenta 007.

"Kopni mi to s cigárem," zasykl.

Předal jsem mu cigaretu i peníze. Z šesti chlapů ve výčepu jich jen pět vidělo, že si ode mě cosi bere. Šestý k nám seděl zády.

"Je to jeden z Barrattovy party," řekl. "Tomu do rány nelez: nebezpečnej chlap!"

"Nojo; to je moskyt taky, když ho necháš, aby tě kous," zašklebil jsem se a zaplatil pivo i obložený chléb.

Když shraboval výdělek do hrsti, zeptal jsem se: "Jak se jmenuje?"

Kouknul po mně, zakabonil se, a pak se odkolíbal na druhý konec výčepu. Chvilí jsem čekal, jestli se nehodlá vrátit, pak jsem se odlepil od žide a vyšel do palčivého odpoledního slunce.

Jeff Barratt: proč ne, pomyslel jsem si. Nevěděl jsem, že má nějakou partu. Ale věděl jsem, že má dobrý důvod, proč umlčet Grace. A co když je duchovním otcem celého únosu Přetřásal jsem ten nápad ze všech stran a všechno mi začalo páleně zapadat; snad až moc pěkně.

Cestou k vozu jsem uvažoval i o tom, není-li s Barrattem nějak společná taky Mary Jeromová. Nejvyšší čas, abych se ji podíval na zoubek. Rozhodl jsem se, že zajedu do garáže Na vršku a trochu se tam poptám.

Projel jsem čiperné Nábřežní třídou do Hawthorne Avenue, pak jsem zabočil doleva na Foothillský bulvár.

Slunce planulo jako výheň, musel jsem si stáhnout přes ochranné sklo modré stínidlo. Sluneční jas teď pronikal do vozu modrou clonou a vytvářel hebké, příjemné osvětlení, v němž jsem si připadal jako v akváriu.

Garáže Na vršku stály na rohu mezi Foothillským bulvárem a Hollywoodskou třídou, obráceny do pouště. Pastva pro oči to zrovna nebyla a vůbec jsem se divil, proč si Lute Ferris vybral pro benzinovou stanici místo tak opuštěné a z ruky.

Před velkým přístřeškem z vlnitého plechu stálo v řadě šest čerpadel, dvě vzduchové a vodní věže. Přístřešek sloužil jako opravárenská dílna. Napravo byla odpočivárna, koutek věru na spadnutí, a bufet. Vzadu, takže skoro nebyl vidět; se rýsoval rozplácý šeredný srub s rovnou střechou.

Kdysi to tu možná vypadalo hezky. Na barácích byly znát zbytky modré a bílé barvy, ale slaný vzduch, písek z dun, větry a deště ošlehaly všechnu krásu a nikdo se nenamáhal svádět s živly nerovný boj.

Před jednou benzinovou pumpou stál nízký dvousedadlový vůz značky Bentley; černý lak se v slunci jen třpytil. Na druhém konci rampy, směrem k dílně, stál čtyřtunový nákladák.

Nikde živáčka. Zajel jsem tedy pomalu k jedné pumpě a zastavil: nárazníky pár metrů za sportákem.

Zmáčkl jsem párkrát klakson a čekal, oči na štopkách; bohužel nikde nic k vidění.

Za chvíli se z dílny vynořil kluk v modré umaštěné kombinéze, ztělesněné nicnedělání, kterému pámbů seslal na krk celý den, a co teď on s ním. Odloudal se kolem sportáku a trochu povytáhl obočí nad mou přítomností, ale tím jeho zájem skončil.

Mohlo mu být nějakých šestnáct let, ale co do neřestí si se starým hřištníkem nezadal. Šmouhy od oleje maskovaly hubený hrubý obličej, malé zelené oči prohnane světlily.

"Deset," objednal jsem, vytáhl si cigaretu a zapálil. "A žádný spěch. Když budu spát o půlnoci, úplně mi to stačí." Studeně mě přehlédl a obešel vůz dozadu k nádrži. Pozoroval jsem budík, abych měl jistotu, že mě nevezme na pásek. Za chvíli se objevil znovu a nastavil umouněnou pracku. Zaplatil jsem.

"Kde je Ferris?"

Zelené oči po mně šlehly pohledem a hned sklouzly pryč.

"Ve městě."

"Kdy se vrátí?"

"Nemám páru."

"A paní Ferrisová?"

"Nemá čas."

Ukázal jsem palcem ke srubu.

"Je tam?"

"Ať je kde je nemá čas," řekl kluk a ukázal mi záda.

Už jsem se na něj chtěl rozkřiknout, když se na rohu dílny objevila vysoká postava nafiknutá jak ze žurnálu v lehkém kostkovaném obleku, na hlavě hnědý klobouk se střechem prolomenou přesně tak, aby stínila jedno oko, v knoflíkové dírci karafiát: Jeff Barratt.

Věděl jsem, že mě přes modré stínidlo nemůže poznat, proto jsem se ani nehnul a sledoval ho.

Bez zájmu pohlédl na můj vůz a nastoupil do svého bentleye. Rozjel se směrem k Beechwood Avenue.

Kluk zapadl do dílny. Neviděl jsem ho, ale přesto mi něco říkalo, že mě nespouští z očí. Chvilí jsem čekal a přemýšlel.

Byla to vskutku náhoda, že se tu Barratt objevil? Nezdálo se mi. Pak jsem si vzpomněl na Mifflinovo upozornění, že podle nich Lute Ferris skoro jistě pašuje marihuanu. Barratt tu marjánku kouří. Že by tohle byl důvod? A byla vůbec náhoda, že si šla Mary Jeromová vypůjčit vůz zrovna sem do té tramtárie? Zas se mi to nezdálo. A najednou jsem si uvědomil, že od chvíle, kdy jsem vzal případ do ruky, jsem poprvé objevil stopu a můžu se po ní pustit. Rozhodl jsem se, že se mrknu na paní Ferrisovou.

Vystoupil jsem z vozu a vydal se po betonové cestě, která pokračovala kolem opravní ke srubu. Kluk stál za hranicí světla, přímo ve dveřích dílny. Když jsem ho míjel, kamenně si mě změřil. Oplatil jsem mu stejně.

Ani se nehnul a nepromluvil, takže jsem zašel za roh a pochodoval po cestě rovnou k domu.

Na zanedbané zahrádce visela šňůra s prádlem: nátělník, ženská košile, ponožky, punčochy a tepláky, které pamatovaly dědečka. Proplétl jsem se pod punčochami a zaklepal na oprýskané dveře.

Dlouho nic, až když, už jsem se chystal zaklepat nanovo, dveře se otevřely.

Stála v nich malá, sporá, neupravená žena. Bylo těžké odhadnout, kolik jí může být, snad pětadvacet bez pěti, snad o pět víc než dvacet pět. Její výraz jako by říkal, že život dávno není nic veselého; tak dávno, že už nadobro přestala hledat štěstí. Přišerně vyrudlé vlasy visely splihle jako provázky. Tvář měla napuchlou a oči zarudlé od pláče. Jen ústa, ledově a tvrdě sevřená, svědčila o tom, že v ní ještě zbyla kapka odvahy. Ne velká, ale i málo je víc než nic.

Podezřívavě si mě prohlížela. "Co chcete?"

Smekl jsem klobouk.

"Je pan Ferris doma?"

"Ne. Chcete mu něco?"

"Vyrozuměl jsem, že půjčil auto jistě slečně Jeromové. Rád bych si s ním o tom promluvil."

Malinko couvla a položila ruku na kliku. V příští vteřině mi zabouchne dveře před nosem.

"Není tu a já o ničem nevím!"

"Jsem zmocněn každou informací zaplatit," vypálil jsem, když se dveře daly do pohybu.

"Kolik?"

Připomínala teď hladového psa, který uviděl kost.

"Záleží na tom, zač budu platit. Můžu jít až na sto dolarů."

Bělavá špička jazyka přecestovala z jednoho koutku do druhého.

"Co chcete vědět?"

"Smím vstoupit? Nezdržím vás dlouho."

Zaváhala. Úplně jsem viděl, jak se v ní sváří podezření, strach a lačnost po penězích. Jako obvykle, peníze zvítězily. Ustoupila.

"No dobře, pojdte dál. Moc uklizeno nemám, ale jsem v jednom kole."

Vedla mne do zadního pokoje. Byl to špinavý, nuzný kutloch. Nábytek jako by se vysypal z trakaře vetešníkovi, co sbírá hadry, kosti, kůže, z odraného koberce se při každém šlápnutí zvedl obláček prachu. Po stěnách a nad římsou krbu, všude mastné černé otisky prstů. Když člověk nechtěl urazit, mohl opravdu připustit, že moc uklizeno tu není.

Sedla si a křeslo se pod její vahou prohnulo. Hleděla na mne zmateně a s podezřením.

"Ten učedník povídal, že váš muž je pryč. Nevěřil jsem mu," začal jsem.

"Nevím, kde je." Do očí jí nečekaně vhrkly slzy, otočila hlavu. "Podle mého prásk do bot."

Cítil jsem, jak mi naskakuje husí kůže.

"Proč myslíte?"

Hřbetem ruky si vytřela oči.

"Co bude s těma prachama? Nemám ani brďol. Fouknul, a kam se jeden podívá, všude samej dluh. Ani kus toho žvance. si koupit nemůžu."

"Jsou vaše, pokud mi máte co říct. Ale musí to stát za to."

Tvář se jí krutě stáhla. "Můžu vám toho navykládat, až vás budou uši brnět. Myslej si, že nic nevím, ale já vím všechno. Nejsem slepá a na uších si taky nasedím. Vidím do nich jako do hubený kozy: A tahle díra už mi leze krkem. Klidně je prásknu, když mi vysolíte dost, abych vocud' vymajzla."

"Koho prásknete?"

"Luta a Barratta."

Vytáhl jsem náprsní tašku. Zhubla se chuděrka:

Zbylo mi všehovšudy třicet dolarů. Vzal jsem dvacítku a použil ji jako návnady.

"Tahle nechala doma hromadu sestříček. Kolik chcete?"

Vytrhla mi bankovku z ruky.

"Pět stovek, a vybalím vám to se vším všudy."

"Myslíte si, že peníze tisknu? Sto."

Upřeně, chladně si mě změřila.

"Řekla jsem pět; můžete brát anebo nechat bejt. Chci vodsud' vypadnout. Dám vám písemný prohlášení. Berte nebo nechte bejt."

"Musím vědět, co kupuju. Dostanete svých pět set dolarů, jestli dostanu já to, co chci. Tak spust'te."

Hleděla na mne, váhala.

"Pro koho děláte?"

"Pro Perelliho. Tak jedem."

"Něco vám povím," připustila nakonec. "Ale všechno teprv až dostanu prachy. Lute, Barratt a Dedrick kočírujou ten největší pašeráckej podnik na celým pobřeží. Dodávaj milióny marjánkovejch cigaret do všechněch koutů u nás a taky do Londýna, do Paříže a do Berlína. Lute obhospodařuje Los Angeles a San Francisco, Barratt Londýn a New York. Dedrick má Paříž a Berlín. Tak co, dobrej vzorek?"

"S tím Dedrickem to víte jistě?"

Posměšně se ušklíbla.

"Jako že dechám. Slyšela jsem je. Myslej si, že mám zašitou hubu, ale nemám. Jo, kdyby se mnou zacházeli jaksepattí, ani bych necekla. Víím, kde to kouření skladuju. Vůbec je moc málo věcí, co bych nevěděla. Za pět stovek vám to vyklopím do puntíku a budu z lacinýho kraje."

"Co víte o Mary Jeromové?"

Zuby se zaťaly do spodního rtu, oči ztvrdly.

"Všecko. Taky víím, kde je."

"Kde?"

"Byla v hotelu Přímoří, ale už tam není. A víc ani nepípnu, dokavad neuvidím svoje prachy. Víím, proč unesli Dedricka. Jenže napřed to chci mít hezky na dřevě."

"Dobrá. Mám venku vůz. Pojeďte se mnou. V kanceláři vám zaplatím a můžeme si pohodlně promluvit."

"Nehnu se vocud'. Dovíkam byste mě vodtáh."

"Vezmu vás k sobě do kanceláře. Pojďte."

"Kdepak! Tak padlá na hlavu zas ještě nejsem."

"Co tu chtěl teď před chvílí Barratt?"

"Nevím. Chodí za tím klukem. Tady vidíte, jaký na mě jsou. Kdepak by se štrapicírovali sem. To si vyřídí něco s klukem a zas vypadne. Luta jsem neviděla od té doby, co vzal roha s tou ženskou."

"Myslíte s Mary Jeromovou?"

"Co já víím, s kterou? Možná že to byla ona. Neviděla jsem ji. Telefonovala. Slyšela jsem jen, jak s ní Lute mluvil. 'Dobře, dobře, holčičko, nesmíš si to tak brát. Už jedu.' Ani mi neráčil říct sbohem. Popad auták a pryč, a od té doby jsem ho neviděla."

"Kdy to bylo?"

"Ten večer, co unesli Dedricka."

"V kolik hodin?"

"Skoro v osm."

"Měl Barratt něco společného s tím únosem?"

Zvedla oči o lživě se na mě ušklíbla.

"Spadla klec, váženě pane, peníze sem a uslyšíte zbytek. Víím všechno, ale dál ani nemuknu, dokavad nedostanu ten zbytek."

"A co když zavolám policii? Budete muset vyklopit všechno jen tak zadarmo."

Zasmála se.

"To jsem žádostivá, kterej chytrák by mě přinutil, abych mu něco vykládala zadarmo. Nebejt ty dvacký, nedostal jste ze mě taky ani slovo."

"Měla byste jít radši se mnou. Když vás tu nechám, můžou vás šeredně zmáčknot. Grace Lehmannovou taky zmáčkli, protože moc věděla."

"Žádný strachy. Umím se o sebe postarat. Jděte pro ty prachy."

Došlo mi, že už jen marním čas, když se z ní pokouším ještě něco vytáhnout.

"Za půl hodiny jsem tu."

"Budu čekat."

Opustil jsem nuzný pokoj a vrátil se k vozu.

## 16. Další oběť

Když jsem vrazil do kanceláře, Paula se na mě od stolu zastlaného papíry káravě podívala.

"Potřebuju okamžitě pět set dolarů," vypálil jsem bez dechu. "Už se to začíná klubat. Popadni notes a tužku a jdeme. Na cestě ti všechno povím."

Žádné ježíšmarjá nebylo. Paula jde na všechno s klidem. Vstala, přešla k našemu sejfu, odpočítala pětadvacet dvacetidolarových bankovek, otevřela zásuvku, vyndala poznámkový blok, vzala si kabelku a takovou malou věc na tři facky, které říká klobouk, a byla připravena: všechno všudy za dvanáct vteřin.

Na odchodu ještě řekla Trixymu, aby počkal, až se panička vrátí. Trixy vyhlížel zkourmouceně, ale oba jsme to přehlédli.

Popoháněl jsem Paulu chodbou.

"Hej, Vicu!"

Do týla mi bafl rotmist'ácký hlas Mamy Bendixové.

Ohlédl jsem se přes rameno.

"Nemám čas. Spěchám."

"Hele, slyšela jsem, že ten tvůj chlapík Souki je všech vzorů futrál. U Marshlandů sloužil deset let," zahromovala Marta. "Kdy dostanu prachy?"

"Dostaneš," zahulákal jsem na ni a nacpal Paulu do výtahu.

"Ta by taky čerta sežrala, kdyby se jí dal," prohlásila kysele, když s námi výtah harcoval do přízemí.

"Tím pádem je sto padesát dolarů v tahu," řekl jsem sklíčeně. "Maloval jsem si, že nějaká špíníčka se na tom řidiči přece jen najde. No co, jaká pomoc. Při trošce štěstí mám tenhle případ v kapse."

Řídil jsem vůz po Orchidském bulváru, po Beach Road a na Hawthorne Avenue a řečnil jsem a řečnil. Bylo s podivem, kolik povídání se mi nastřádalo za tu dobu, co jsem Paulu viděl naposledy.

Nakonec, když už jsme byli na Foothillském bulváru, jsem se dostal k paní Ferrisové.

"To je přece bomba," jásal jsem. "Dedrick podloudník s drogami. A víš co? Za pět stovek mi dá písemné prohlášení."

"Ale jak víš, že mluví pravdu?"

"Sbalím prohlášení a pak okamžitě na policii. O peníze nepříjde, žádný strach, ale slovo od slova, co podepíše, přijde do protokolu."

Přibrzdil jsem a zastavil před čerpací stanicí. Kluk se neukázal. Vystoupil jsem z vozu, Paula za mnou.

"Barák je tamhle vzadu."

Kráčeli jsme kolem opravárenské boudy. Zastavil jsem se, abych mrkl dovnitř. Kluk tam nebyl. Všecko se mi v prsou sevřelo, dal jsem se do běhu. Když mě Paula dohonila, bouchal jsem už na dveře. Nikdo se neozýval. Nic se nepohnulo.

"Varoval jsem ji," vybuchl jsem divoce, ustoupil a napřel se ramenem do dveří.

Veřej nebyla stavěná na takové zacházení, porouchala se a měli jsme otevřeno.

Stáli jsme v šeré předsínce vedle sebe.

"Paní Ferrisová!" volal jsem. "Paní Ferrisová!"

Ticho.

"No tak. Tyhle krysy pracují rychle. Rozhlídnu se a ty zatím radši zůstaň tady, Paulo."

"Nemyslíš, že si to třeba rozmyslela a utekla?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Nepřichází v úvahu. Moc zoufale ty peníze chtěla. Kluk jim dal určitě hlášku."

Nechal jsem Paulu v předsíni a procházel jsem místnost po místnosti. Nenašel jsem ji.

Vrátil jsem se,

"Tady není. Jestli ji neodvlekli, určitě jí nahnali tolik strachu, že sama utekla."

V mysli mi vytanula zhroucená postavička v modré košili, oběšená na dveřích koupelny. Jestli paní Ferrisová opravdu ví tolik, kolik naznačovala, pak stojí její život hezkých pár drachem.

"Podívej se do ložnice, jestli si odnesla šaty," řekl jsem. "Moc toho jistě neměla."

Když Paula zamířila do ložnice, vešel jsem do pokoje, kde jsme předtím s paní Ferrisovou hovořili. Všechno jsem prohledal, ale nenašel jsem nic, co by mi napovědělo, proč zmizela.

Paula byla za chvíli zpátky.

"Nevím, ale řekla bych, že nic neodnesla. Mezery ve skříních nejsou a zásuvky taky nejsou rozhrábány."

"Zajímalo by mě, kde je ten kluk. Moc rád bych si s ním ..."

"Vicu!"

Paula se dívala z okna. Stoupl jsem si za ní.

"Co je to támhle, u té kůlny? Snad ne - ?"

V cípu zahrady stála kůlna s nářadím. Dveře měla otevřené. Spatřil jsem, že tam na zemi leží cosi bílého.

"Počkej tady. Kouknu se."

Zamířil jsem k zadním dveřím a rychle jsem vykročil do zahrady. Když jsme měl kůlnu skoro na dosah, připravil jsem si pistoli. Rozrazil jsem dveře dokořán a pohlédl do kalného šera.

Ležela tam, tvář k zemi a ruce sepnuté nad hlavou, jako by si ji chtěla ochránit.

Představil jsem si, jak je asi uviděla přicházet, jak ztratila hlavu a jako divá prchala pěšinou ke kůlně. Nejspíš po ní stříleli ze zadního pokoje a ani se nenamáhali sejít sem dolů a podívat se, je-li mrtvá.

Otočil jsem se a kráčet ostře zpátky ke srubu.

V hale hotelu Přímoří se bez jasnějšího cíle zdržovalo několik vypasených, vybraně oblečených frajerů. Když jsme přicházeli k recepci, jedině oko se neopomnělo přilepit k Pauliným kotníkům.

Recepční byt mladík vytáhlý jako šlahoun, s vlnitými světlými vlasy, růžovou pletí a vodově modrýma očima, plným rozčarováním.

"Dobrý večer," pozdravil a zlehka se Paule uklonil. "Máte prosím objednané pokoje?"

"Ne, o žádný takový mejdan nejde," pravil jsem a položil na pult obchodní vizitku. "Doufám, že nám poskytnete nějakou informaci."

Světlé obočí povyskočilo. Zašilhal na vizitku, přečetl si ji, zvedl ji k očím a četl znova.

"Ano, ovšem, pan Malloy. Čím mohu sloužit?" Hodil okem po Paule a podvědomě si přitáhl kravatu.

"Snažíme se najít ženu, která u vás bydlela dvanáctého nebo jedenáctého."

"Nenapomáháme vyšetřování, které se týká našich hostů, pane Malloyi."

Vznešená vdova při kankánu by nebyla škrobenější.

"Chápu. Jenomže jde náhodou o sestru téhle mladé dámy." Ukázal jsem na Paulu a ta k němu z přítmi řas vyslala takový pohled, že se mu zatřásla kolena. "Utekla z domova a musíme ji najít."

"Ano, rozumím. . . " Váhal. "Tedy, snad, v takovém případě bych směl ... Jaké je ctěné jméno?"

"Podle nás se určitě zapsala pod nějakým vymyšleným. Ale k vám asi nechodí moc často dívky bez doprovodu, že ne?"

S politováním potřásl hlavou.

"Ovšemže ne. Myslím, že už vím, o koho vám jde: Jestli si dobře pamatuju, byla to slečna Mary Hendersonová." Zvěřil listy zápisové knihy, pěstěným prstem přejel stránku odshora dolů, až jej zapíchl. "Ano, slečna Hendersonová. Vysoká, tmavovlasá, moc hezká. Souhlasí?"

"Zdá se. Dvanáctého večer měla na sobě vínově rudou večerní róbu a černý hedvábný šál."

Přikývl, poklepal si na rty sněhově bílým kapesníkem a oslnivě se usmál na Paulu.

"Je to slečna Hendersonová."

"Výborně. Kdy se přihlásila?"

Poradil se s knihou zápisů.

"Dvanáctého v šest."

"Další adresa žádná?"

"Bohužel."

"Kdy odešla?"

"Třináctého. Ted' si vzpomínám. Překvapilo mě to. Přihlásila si pokoj na celý týden."

"Měla vůz?"

Recepční se zamračil, zkoumal Paulinu půvabnou dychtivou tvářičku a zřejmě v ní našel inspiraci, protože řekl: "Vlastně ne. Tedy aspoň když přijela. Ale ještě než se odebrala na pokoj, zařídila si pronájem. Říkala, že potřebuje auto večer, jelikož se někam chystá."

"Sjednával jste jí to vy?"

"Ano, ano. Pracujeme s garážemi Na vršku. To snad víte?" Přisvědčil jsem.

„Ferris přijel asi v půl sedmé nebo v sedm a vůz tady slečně Hendersonové nechal."

"Viděli se?"

Úředník zvedl obočí.

"Ne, proč? To nebylo zapotřebí."

"Jste si opravdu jist, že se neviděli?"

"Ovšem."

"A co se stalo s vozem?"

"Tedy vlastně je ještě u nás v garáži. Dobře, že jste mi připomněl. Ferris si obvykle přijde a sám auto odveze. Musím mu zavolat."

"Směl bych se podívat?"

"No ovšem."

"Co je to za vůz?"

"Černý lincoln, Hlídač vám ho ukáže." Začínal mít v hlavě kolotoč.

"Tak děkuju. Ještě něco: navštívil tu slečnu Hendersonovou někdo, když tu byla?"  
Chvilku uvažoval.  
"Jeden pán. Ano, správně. Navštívil ji odpoledne třináctého. Když odešel, odhlásila pokoj."  
Napřed jsem si zapálil, a teprve pak jsem položil otázku: "Viděl jste ho?"  
"Jakby ne. Přišel ke stolu a ptal se tu po ní."  
Znovu si osušil kapesníkem ústa a loupl po Paule pohledem plným obdivu.  
"Mohl byste mi ho popsat?"  
"Byl to postarší pán. Výborně oblečený, zřejmě zámožný. Říkal, že se jmenuje Franklin Marshland."  
Rychle jsem polkl. "Menší, opálený, špičatý nos a strašně malou nohu?"  
"Na nohy jsem mu nekoukal, pane Malloyi, ale to ostatní souhlasí."  
"A slečna Hendersonová odcestovala hned potom? Nevypadala rozčileně?"  
"Rozčileně bych neřekl, spíš trochu vyplašeně, zmateně. Jako když ji něco vyhání. Dost jsem se divil. Vždyť jsem vám to snad už říkal. Rezervovala si pokoj na týden."  
"Odjela taxíkem?"  
"Určitě. Vrátný si ji bude jistě pamatovat."  
"Kdybychom našli taxikáře, třeba by věděl, kam měla namířeno?"  
Úředník teď hořel zájmem.  
"Zeptám se vrátného. Momentik."  
Když brázdil halu ke stolku vrátného, vyměnili jsme si s Paulou pohledy.  
"Rozvíjí se nám to pěkně," řekl jsem. "Vrtá mi v hlavě, co jí ten Marshland chtěl. Víš, tak mi napadá, že vůbec nemusí být taková blbina, když jsem si myslel, že Marshland má v únosu prsty."  
"Víme, kde v té době byl?"  
"Na tom myslím nezáleží. Sám by se nenamočil. Jestli, tak si někoho najal."  
Úředník se vrátil.  
"Smůla, bohužel. Slečnu Hendersonovou si vrátný pamatuje, ale nemá potuchy, kdo ji vezl. Chytil taxíka na ulici."  
"Tak děkuju, že jste nám věnoval tolik času. Podívám se teď na to auto. Garáže jsou vzadu?"  
"Ano, garáže jsou vzadu," pravil. "Doufám, že ji najdete," povzbudil Paulu.  
Paula mu poděkovala takovým úsměvem, že si chtě nechtě přejel dlaní po kučeravých vlasech.  
Když jsme přecházeli halu, vypasení frajeři znovu přerušili zábavu, aby se mohli popást na Pauliných kotnících.  
Hlídač v garážích nás hned zavedl! k černému lincolnu.  
"To je von. Nejde mi na rozum, proč si ho Ferris nevyzvedává," řekl. Vypadal, že taky uvízl v Pauliných sítích.  
"Nepamatujete si, kdy s ním slečna Hendersonová dvanáctého večer přijela?"  
"To vám povím. Každý auták, který přijede, jde hned do knihy."  
Zatímco byl v kanceláři, prohledal jsem vůz. Otočit jsem koberečky, šťoural jsem po stranách sedadel, hrabal jsem v kapsách, že snad objevím něco, co jí upadlo nebo co tu zapomněla. Nenašel jsem ani sirku.  
Hlídač se vrátil.  
"Mám ji zapsanou v deset dvacet pět."  
"Viděl jste ji?"  
"Musel jsem ji vidět, ale nevzpomínám si na to.  
Byl by zázrak, kdyby si vzpomněl.  
"No dobrá," vzdychl jsem a dal mu dolar. "Že děkuju."  
Šli jsme k našemu buicku. Bylo půl sedmé.  
"Hodím tě do kanceláře, Vezmi si Trixiho domů," řekl jsem.  
"A ty?" zeptala se Paula.  
"Trochu si promluví s Marshlandem.

## 17. Milion lží

Cestou k Ocean Endu jsem si v hlavě hezky rozložil všechny objevy a svědomité jsem je přebíral.

K tomu, abych dostal Perelliho z vězení, jsem se zatím nepřiblížil ani o chlup, ale měl jsem pocit, že když nepřestanu, když budu dál kutat tam, kde jsem začal, dřív nebo později na potřebný důkaz narazím. Přinejmenším jsem měl co zkoušet: pořád víc, než co mohl dělat Mifflin.

Grace byla zavražděna proto, že věděla, kdo udělat podtrh na Perelliho. Znamená to, že Perelli je nevinný, ale já do této chvíle nemám stoprocentní záruky. Což je rozdíl.

Jestli dám na paní Ferrisovou, pak se Dedrick předtím, než poznal Serenu, zabýval pašováním drog. Je tohle klíčem k únosu? Když se Dedrick oženil se Serenou, řekne si, na Barratta se vykašlu, a Barratt ho zabije: únos nerezíruje, aby ze Sereny vyrazil trochu peněz, ano? Možná.

Zabrousil jsem v myšlenkách k Marshlandovi. Nemá on v únosu prsty? Co když Souki objevil, že Dedrick je s Barrattem ve spolku a prozradil to Marshlandovi? To by byl nádherný článek v novinách: čtvrtá nejbohatší žena na světě provdána za podloudníka s marihuanou. Marshlanda by asi nezastavilo nic, kdyby chtěl dceru ochránit před takovým věhlasem. Možná, že někomu zaplatil, aby dostal Dedricka z vlny. A na únos třeba ani nepřišel Barratt, ale byl to Marshlandův nápad. Podle všeho, co jsem věděl, Dedrick může klidně ležet někde v hlíně Ocean Endu. Zatím nikoho nenapadlo hledat ho půl metru pod zemí.

A kde se v tomhle tanci vzala Mary Jeromová? Kdo vlastně je? Brandon ji hledal marně, zato Marshland jí zřejmě přišel na stopu ráz dva. Jak ji vůbec objevil? A proč za ní šel? Proč se tak rychle vypařila, sotva spolu promluvili?

Přel jsem si rukou horký, unavený obličej a vzdychl si: "Ach jo." Věděl jsem, že klíč k celé věci mám na dosah, ale potřeboval jsem trochu delší ruku. Musím víc vědět.

A kterak přinutit ptáčka Marshlanda, aby zazpíval? Nebude se mu chtít. Všechno jsem promyslel a došel k závěru, že jediná cesta je spustit na něj zostra. Ať si vybere, buď kápne božskou mně, anebo Brandonovi. Úředník v recepci jeho totožnost potvrdí. Nemůže zapřít, že byl v hotelu Přímoří. Buď já, anebo Brandon.

Zabočil jsem na soukromou cestu k Ocean Endu a na přední sklo mi padlo večerní slunce.

Černý cadillac parkoval na makadamové dlažbě stejně, jako když jsem tu byl poprvé. Dva číňani ošetřovali záhon růží s takovým nadšením, s jakým člověk dosedá na křeslo u zubaře. Malými hrabičkami na kypření se šťourali v žírné černé zemině, tu popadli kus plevele, štitivě jej oklepali, hodili do košíku a šťourali znovu.

Na trávníku pod terasami se procházeli hrdě vztyčení plameňáci. Stejně jako pro oba čínské zahradníky, i pro ně jsem byl vzduch.

Přešel jsem terasu, zmáčkl zvonek a čekám. Do zad mi páliло slunce.

Otevřel mi Wadlock. Jak mě uviděl, huňaté obočí se mu sjelo a oči zaznamenaly nelibost.

"Dobrý den," povídám. "Rád bych mluvil s panem Marshlandem. Ohlásíte mě?"

"Půjdete dál, pane Malloyi?" Ustoupil mi. "Nevím jistě, jestli je pan Marshland doma."

Vkročil jsem do haly. Byl tu chládek a trochu šero po tom vedru, co sálalo na terase. Smekl jsem, a než bych se podíval na starocha, prohlížel jsem si raději trochu bezdůvodně zevnitř dýnko klobouku. "Heslo je hotel Přímoří. Vyřídíte mu to?"

"Hotel Přímoří?"

"Přesně tak. Podíváte se, co to s ním udělá. Mám jít do salónu?"

"Jak račte, pane."

"Co paní Dedricková?" vrtal jsem. "Doslechl jsem se, že jí nějak nebylo dobře."

"Vzhledem k okolnostem se cítí právě tak, jak se dá očekávat, pane."

Pozorně jsem se na něj zadíval, ale stará tvář nic neprozradila, takže jsem se vydal do salónu. Zdálo se mi, že je to hotová věčnost, co jsem tu byl naposledy. Vyšel jsem na terasu a nadějně jsem zvedl oči k verandě, kde tenkrát seděla Serena a tesknila pro svého miláčka. Nebyl tam nikdo. Vrátil jsem se do salónu, přitáhl si křeslo a posadil se. To byl zas jednou den. Připadal jsem si jako mezek: nervy dostaly trochu moc zabrat, chlapče. Zapálil jsem si cigaretu a začoudil jsem mexické sedlo na zdi. Obrovská váza, plná hrachorů přesycovala pokoj tak silnou vůní, že mě málem zmohla dřímotá.

Za chvíli, snad za deset minut, jsem uslyšel na schodech kroky.

Do salónu vešla Serena Dedricková. Měla na sobě lněné bílé šaty, docela jednoduché, a ve vlasech růži. Pod očima se jí modraly hluboké stíny a ústa svíral těžký, nejistý výraz. Upřeně mě sledovala, když jsem vstával, studeně se usmála a kývla na mě, abych zůstal, kde jsem.

"Jen sed'te. Dáte si whisky se sodou?"

"Teď zrovna ne, děkuju. Chtěl jsem mluvit s vaším otcem. Wadlock vám to nevyřídil?"

Přešla k velkému příborníku a nalila dvě whisky. Jednu postavila přede mne, na příruční stolek mi přistrčila dózu s cigaretami a usadila se naproti.

"Otec se včera vrátil do New Yorku," prohlásila a prohlížela si všecko jiné nežli mě. "Proč jste s ním chtěl mluvit?"

Trochu jsem se napil. Byly to "Čtyři růže", whisky jedna báseň. Říkal jsem si, proč jí Wadlock trochu šetrně všecko nevysvětlil, mohla si tenhle trapas se mnou ušetřit. A pak mě napadlo, co když mě chtěla vidět?

"Potřeboval jsem se ho na něco zeptat, paní Dedricková," pravil jsem, "ale když tu není, nic se neděje. Dala byste mi jeho adresu do New Yorku?"

"Je to tak důležité?"

"Potřebuju se na něco zeptat. To vyřídím telefonicky."  
"Odjíždí. Ta - ta celá věc ho velmi rozrušila. Pochybuji, že ho zastihnete," dodala po hezky dlouhé odmlce.  
Ještě jednou jsem si zavdal a jen zpola dopitou sklenku whisky jsem postavil a vstal.  
"Nevadí. Tak důležité to zas není."  
Prvně se na mě podívala, překvapeně.  
"A mně nemůžete říct, o co jde?"  
"Druhý den po tom, co vašeho manžela unesli, navštívil pan Marshland ženu, která se vydávala za vaši sekretářku. Mary Jeromovou. Setkali se v hotelu Přímoří, kde dáma bydlela. Chtěl jsem se ho zeptat, o čem spolu mluvili, a jak ji tam našel."  
"Otec?"  
Stála jako socha.  
"Ano. Představil se úředníkovi v recepci, který může kdykoli jeho totožnost potvrdit."  
"Nic nechápu. Jak to mohl být můj otec? Vůbec tu ženu nezná."  
"Setkali se a mluvili spolu. Já chci vědět o čem. Když to pan Marshland nesvěří mně, budu muset tuto informaci předat Brandonovi."  
Oči jí zasvítily.  
"Vyhrožujete?"  
"Jestli se vám to slovo líbí, prosím."  
"Otec má dnes večer odletět do Evropy. Nejspíš je už na cestě. Nemám nejmenší potuchy, kde chce strávit dovolenou. Často takhle zmizí, když si potřebuje odpočinout."  
"Zmizel v příhodnou chvíli - příhodnou pro sebe."  
Zamířila k oknu a zahleděla se ven do zahrady.  
"Nemám ponětí, proč za ní chodil, vy ano?"  
"Ne."  
"Ani dohad?"  
"Ne."  
Přistoupil jsem k oknu. Stáli jsme blízko sebe.  
"Paní Dedricková, rád bych se vás na něco zeptal."  
Neotočila se. Plameňáci hleděli strnule, odměřeně k domu.  
"No prosím?"  
"Myslíte si, že vašeho manžela unesl Nick Perelli?"  
"Ovšem."  
"Proč ovšem? Proč tak jistě?"  
Netrpělivě sebou trhla.  
"Nechci o tom mluvit. Jestli nemáte na srdci nic jiného, doufám, že mě omluvíte."  
"Já si nemyslím, že ho unesl Nick Perelli," spustil jsem nanovo. "Nenapadlo vás nikdy, že vlastně váš otec měl docela dobrý důvod zbavit vás manžela?"  
Bleskem se otočila. Z tváře jí zmizela všechna barva. Z velikých očí na mě hleděl strach.  
"Jak se opovažujete! Nebudu vás poslouchat! Nemáte právo chodit sem a urážet a vyslýchat. Budu si stěžovat na policii."  
Vypochodovala z pokoje a slyšel jsem, jak cestou po schodech pláče.  
Stál jsem a zadumaně civěl do šera. Proč ten strach? Měla nějakou jistotu, že Marshland celý únos nastrojil?  
Na zdvořilé zakašlání jsem se otočil.  
Wadlock čekal u dveří.  
Přešel jsem pokoj a před ním jsem zabrzdil.  
"Pan Marshland zjevně odcestoval do Evropy."  
Stařecké oči ani nemrkly, když říkal: "Zjevně, pane."  
"Řekl vám to Souki, nebo jste přišel sám na to - že Dedrick šmel s majoránkou?"  
Zaskočil jsem ho nepřipraveného, přesně jak jsem měl v úmyslu. Byla to hanba, takhle si na něj políčit; byl už trochu starý, aby ovládal své pohnutky, ale já potřeboval znát pravdu."  
Otevřel ústa a vypouklil oči.  
"Co Souki mi ... "  
Zarazil; trochu pozdě. Do líc mu stoupla krev; byl však příliš starý, aby ho popadl pravý vztek.  
"Váš klobouk, pane."  
Vzal jsem si klobouk a narazil si ho do týlu.  
"Odpusťte mi to," řekl jsem upřímně. "Už na to nemyslete."  
Zavřel za mnou. Když jsem se ohlédl, neušlo mi, že mě přes skleněnou výplň sleduje. Cítil jsem jeho pohled v zádech ještě na konci terasy.  
Jestli to řekl Souki jemu, řekl to i Marshlandovi. Malé ryby taky ryby. Vlezl jsem do buicku, nastartoval motor a zahleděl se přes stupňovitou zahradu na Pacifik. Nemůžu takhle pokračovat. Budu muset provést něco, co přivede všechny ty tajnosti na světlo boží. Ale co?  
Zapálil jsem si a sfouknutou sirku jsem vyhodil z okna. Pak jsem se pomalu spustil po příjezdové cestě a uvažoval jsem.  
Perelli udal Franconovi, že ten večer, co došlo k únosu, hrál v baru Delmonico s Joem Betillem karty. Prohlásil, že se s

Betillem rozloučil o půl jedenácté. Betillo tvrdí, že bylo půl desáté. Proč? Hřeje si Betillo svou vlastní polívčičku, nebo ho někdo podmazal? Jestli ho někdo podmazal, kdo ho podmazal? Mám před sebou celý večer. Třeba to není tak zlý nápad, jak vydolovat pro Nicka alibi.

A náladu mám na menší tóčo jedna radost. Od rána dvě zavražděné ženy. Pak se mi vysoký neznámý kavalír v tmavých brýlích pokoušel ustlat v kytičkách. Čtvrtá nejbohatší žena na světě mi nakukala milión lží. Co takhle nasadit psímu dni korunu a zajít do baru Delmonico, nejdivočejšího zapadáku na celém pobřeží?

Bít se a rvát a tlouct kolem sebe, to právě jsem chtěl. Rozhodl jsem se, že Delmonico navštívím.

#### 18. Kopec faktů, žádný důkaz

Linkou ke mně dolehl Paulin chladný hlas: "Dobrý večer. Služby všeho druhu."

"Jsi tam sama?" zeptal jsem se, postrčil si klobouk do týla a otřel si čelo: V kabině bylo vedro jako v cirkusovém stanu a soudě podle vůně, která se tu dala krájet; předchozí uživatelka telefonu nepochybně spadla do kádě s voňavkou značky Noc a den.

"A, Vic; ano, jsem sama. Jak jsi pořídil?"

"Za moc to nestojí. Něco mi slíbíš, ano?"

"Co?"

"Nikdy si na sebe nedáš voňavku Noc a den. Je to strašné svinstvo."

"Proč s tím začínáš? Nevezmu si ji, ani kdyby mě čtvrtili."

"Ohromné. Tady po ní totiž všechno páchne. Div se nezadusím."

"Co se stalo, Vicu?"

"Marshland zničehonic odstartoval na zotavenou do Evropy. Aspoň tak mi ta Serena vyložila. Dám krk, že se někde nahore zašil a možná si okusoval nehty. Sdělil jsem jí, že je docela možné, že on celý ten únos roztočil. Napřed se mnou vyrazila dveře a pak v slzách odběhla."

"Vážně?"

"No vystrašená byla. Podle mě si to myslela celou dobu taky. Jenže lidi z těchhle bohatých rodin, kde každý je s někým nějak svázán, se děsí, aby je někdo nevytáhl z té jejich ulity. Komorník taky prozradil jedno tajemství: Světový dědek: ještě ze staré školy. Skočil jsem na něj se Soukim, a než se vzpamatoval, připustil, že mu Souki říkal, jakou má Dedrick hezkou minulost. Co ty na to?"

"Perellimu to moc nepomůže, co?"

"Máš svatou pravdu. Ani co by za nehet vlezlo."

Zrovna se chystám něco pro něj udělat Tebe bych prosil, aby sis vzala na starost jednu maličkost. Pošleš Jackovi telegram a sdělíš mu, co jsem vypátral o Dedrickovi? A že sebou může trochu švihnout."

Paula slíbila, že odešle telegram okamžitě.

"Až to odbudeš, zhasni krám a jdi domů," nabádal jsem ji.

„A ty?"

"Já se ještě porozhlídnu. Času moře."

"A žádné vylomeniny, Vicu, ano?"

Slíbil jsem, že o sebe budu pečovat jako o vázu z dob čínské dynastie Ming, a rychle jsem zavěsil, aby se nestihla vyptávat na nic dalšího.

Nasedl jsem znovu do buicku a zamířil k ulici Monte Verde. Jak pravila Myra Toresca, číslo 245 byl malý natřený srub s mozaikovou dlažbou místo zahrádky a s živým plotem, přerostlým tak vysoko, aby přes něj zvědaví sousedi nekoukali.

Zaparkoval jsem venku, otevřel jsem si nízkou dřevěnou branku a vydal se po chodníčku. V jednom okně bylo světlo. Když jsem zaklepal na dveře, přeplul po závěsu stín.

Dveře se pootevřely. Myra se optala: "Kdo je?"

"Malloy."

Vytáhla řetízek a otevřela. V chodbě za ni byla tma.

"Pojďte dál. Říkala jsem si, kdy asi přijdete."

Následoval jsem ji do osvětleného obývacího pokoje. Nikdy bych byl neřekl, že si potrpí na polštáře s volány, porculánová hejblata a čajové panenky.

Měla na sobě větrovku a kalhoty. Oči sotva držela a byla bledá jako křída. Nevypadala, že by za tu dobu, co jsme se neviděli, moc času prospala.

"Něco nového?" zeptala se a zatím připravila láhev skotské, skleničky a led.

"Pochoduju tu od věřejška jako lev v kleci."

Od věřejška! To snad ani není možné, co všechno se za čtyřicet hodin semlelo.

Spustil jsem se do křesla.

"Novostí fůra, ale nejsem si jistý, že k velkému užítku. Měl bych pro vás menší fušku, s kterou byste mi snad mohla píchnout, ale než o tom začnu, vypovím vám, jak si pro tuto chvíli stojíme."

Zatím co jsem vyprávěl, stála u vyhaslého krbu, ruce v kapsách a v ústech cigaretu, tvář bez hnutí. Nic jsem nevynechal, takže celá historie zabrala dobrou půlhodinu.

"Mám kopeček faktů," končil jsem, "ale žádný důkaz; a právě ten důkaz potřebujeme. Musím dát dohromady takovou zeď, že si o ní porota rozbije nos. S tím, co jsem vám vyprávěl, může Francon obveselovat vnoučata, ale k procesu je mu to na kočku. Nejdřív ze všeho teď musíme sehnat důkaz, a jediná cesta, jak k němu dojít, je bojovat stejnými zbraněmi jako Barratt. První a taky nejsnadnější krok je spláshit Nickovi alibi. Franconovi řekl, že hrál karty s Joem Betillem od půl deváté do půl jedenácté. Betillo tvrdí, že z Delmonica odešel v půl desáté. Betillo je známá firma z Coral Gables. Za dolar střílí vlastní mámu. Chci se tam dnes večer vypravit a porozhlídnout se, jestli nenatrefím někoho, kdo viděl Nicka odcházet. Třeba ho někdo viděl, ale má nahnáno, aby si nerozlil u Betilla ocet. Když vyjdu naprázdno, vychmátnu si Betilla, přitáhnou ho sem a zmáčknu ho, aby se rozpomenul, že s tím časem to bylo trochu jinak. Jste pro?"

Trpce se usmála.

"Dobřej nápad," řekla. "Jestli neotevře zobák vám, mně už jistě."

"Zkusíme to společně. Má Nick nějaké přátele? Kapku při těle a žádného slejšku, aby mi pomohl Betilla trochu podepřít, až ho povedem? Tomu se sakra budou kroutit nohy."

Myra zavrtěla hlavou.

"Nick potřebuje čas, aby se s někým skamarádil. Nejsme tu tak dlouho. Pomůžu vám sama."

"Kdepak. Na takovýhle výlet se slečny neberou. Nevadí. Řeknu Mikovi Finneganovi. Ten se na maléry zrovna třese."

"Stačím na to," řekla Myra. "Už mě kapku otravuje sedět tu jako pecka. Jak se drží pistole vím taky. A mám větší důvod ke vzteku než váš přítel; o moc větší. Řekněte, co mám dělat, a já to udělám."

Prohlížel jsem si ji a rozhodl se na tuhle kartu vsadit.

"Koukněte, aby nebylo mýlky. My toho chlapa nechcem zabít: chceme ho jenom donutit, aby mluvil:

Vrhla na mne pohled, že mi naskočila husí kůže.

"Přineste ho sem, a já už mu rozvážu jazyk."

Vstal jsem.

"No tak. Abychom vykročili."

Povyáhla zásuvku a sáhla pro pětadvacítku, prověřila závěr a zastrčila pistoli do boční kapsy. Obrátila do sebe zbytek whisky a mrkla do zrcadla.

"Prokrista, já ale vypadám! Ještě že mě Nick nemůže vidět."

"Jak rád by vás viděl, ať vypadáte jak chcete," připomněl jsem a zamířil ke dveřím.

Zhasla a společně jsme kráčeli po chodníčku k autu.

"Co kdybychom si vypůjčili Barratta a vymáčkli z něho doznání," navrhla, když se usazovala na vedlejším sedadle. "Nebylo by to rychlejší?"

"Já nejsem dvakrát vysazený na tohle tahání na skřípec," pravil jsem cestou k pobřeží. "U Betilla to může vyjít, ale s Barrattem nikdy. To je pan podvodník. Navypravuje nám celé romány, ale jakmile se dostane na lavici, prohlásí, že učinil doznání pod nátlakem a krásně nás shodí. Takové svědectví je slabé jako sirka."

"Jestli Nicka nezachráníte, já to Barrattovi spočítám," řekla tvrdě, přiskrceným hlasem. "Zapřísáhla jsem se, že za tohle mu skočím na kůži."

Zaparkoval jsem ve stínu, pár metrů od baru Delmonico.

"Mysleme radši na to, jak zachránit Nicka," svedl jsem řeč. "O Barratta se můžeme ještě vždycky postarat, až ho nedostaneme legálně. Byla jste už někdy v tomhle podniku?"

"Aby ne. Nick sem chodil vlastně každé večer,"

"Chci se podívat do pokoje, kde Nick hrál s Betillem karty. Zaberete ho?"

"Zaberu, jestli není vobsazenej."

"Tak jdeme a podíváme se na to."

Pět dřevěných schodů a byli jsme v baru. Uvnitř lidí jak máku a světlo jako ve dne. Hrací skřín vrtěla Harry Lime Theme. Bar podíralo pár hromotluků vzhledu značně kriminálního. U stolků v různých koutech místnosti se dívky v dosti sporém oblečení pokoušely přesvědčit mužskou část společnosti, že nahoře se užije víc než tady v začouzeném

sále, kde se jen sedí a prolejevá hrdlo takovým bolehlavem jako je whisky. Očividně neměly velký úspěch.

Všechno vypadalo jako scéna vystřižená z kteréhokoli filmu Bratři Warnerů. Už jenom dobře mířený výstřel Humphreye Bogarta a připadali jste si jako doma.

Myra se zřejmě vyznala, kterým směrem natočit plachty. Přebrázdila podlahu posypanou pilinami rovnou k baru a zakývala na jednoho z barmanů.

Stál jsem za ní a čekal, kdy to bouchne.

Čtyřem nebo pěti chlapům, kteří stáli vedle, všichni širší než delší, přetrhla Myra řeč.

Hodili přes rameno okem po mně, zašklebili se a znovu viseli očima na Myře.

"Ahoj, kočičko," zapředl jeden.

A teď to začne lítat, řekl jsem si. Proč já osel jí sem tahal! Houby svědectví tu najdu, chumel rabijátů mi tu leda zvalchuje záda.

Myra udělala pomalu vpravo v bok, sjela všechny čtyři pohledem, a pak je zpražila přece tak sprostým úslovím, že zalezli a otočili se zpátky k baru.

A jako zloději, když je zaskočí ještě větší zloděj, se odlepili od pultu a obsadili stůl.

Myra něco zašeptala barmanovi, ten se ošil, ale pokýval hlavou a ukázal palcem na schodiště.

"Pojďte," vyzvala mě Myra. "Můžeme nahoru."

Protlačili jsme se tlačenicí ke schodům.

"Že vám to jde, když se rozpálíte," chválil jsem ji cestou.

"Dokážu si ochránit kůži. Čím větší mužskej, tím větší citlivka. Celej život se tluču mezi chlapama, to dá taky nákou školu." Tvářila se jako kus ledu a bylo vidět, že přemýšlí. "Barman povídá, že za půl hodiny tu má Betillo spycha na poker."

"Upozorní ho?"

Potřásla hlavou.

"Je můj kámoš. Co uděláme? Počkáme, až se vyjeví, a, pak ho drapnem?"

"Nejdřív si trochu prohlédneme krajinku."

Došli jsme nahoru. Před námi se prostírala dlouhá chodba, lemovaná dvěma řadami dveří.

"Patnáctka," řekla Myra, zamířila do chodby, u jedné dveří zastavila, zmáčkla kliku a otevřela. Zašmátřala po vypínači, rozsvítila a oba jsme vstoupili.

Byla to velká místnost. Uprostřed pod lustrem se zelenými stínidly stál kulatý stůl, vybavený hromádkami hracích karet o dvěma stojánky s dřívky na počítání v pokeru. Kolem stolu bylo nějakých deset židlí a jako doplněk zařízení pár měděných plivátek.

"To by bylo," řekl jsem. "Ale kde je ten zadní východ, kudy se Nick vypařil?"

Zhasla a šli jsme na druhý konec chodby. Tam se otevřely dveře na verandu a z ní pohled do aleje. Řada příkrých dřevěných schůdků spojovala pavlač se zemí.

"Výborné. Počkáme na něj uvnitř. Když zkusí nějakou rohovačku, klepnu ho mírně do šišky, ale jestli to půjde, radši mu domluvíme, aby šel po svých. Je přece jenom váha."

Vrátili jsme se do chodby.

"Nevíte, jestli by se tu našla nějaká volná seknice?"

"Podíváme se," pravila, otevřela první dveře a nahmatala vypínač. Ozval se zuřivý výkřik, pak přišel příval nadávek a Myra hezky rychle zhasla.

"Tak takhle ne," potvrdila a postoupila o dveře dál.

"Moment," chytil jsem ji za ruku. "S takovou bychom tu měli za chvíli rebelii. Co takhle zkusit to naproti v patnáctce?"

Prošli jsme chodbou a zastavili u dveří naproti pokoji číslo patnáct. Zlehka jsem zaklepal. Zevnitř se ozval šramot a otevřely se dveře.

Vykukovala i ních vysoká, zřejmě unavená blondýna v ušmudlaném župánku. Když mě uviděla, nalíčený obličej se trochu rozjasnil a rty s rozmáznutou rtěnkou se přinutily k úsměvu.

"Ahoj, brouku. Hledáš mě?"

Pak spatřila Myru a rázem byla jako z kamene.

"Co chcete?"

Tu tvář odněkud znám. Lovil jsem v paměti, až se mi vybavil večer, kdy mi teklo do bot. Já světlíkem vlezl do téhle chodby a blondýna mě zachránila.

"Nevzpomínáš si? Před nějakými dvěma lety nám tu bylo spolu veselo," připomněl jsem a postoupil blíž, aby mi světlo z pokoje padlo do tváře. "Pláchnul jsem tehdy oknem a půlka všech policajtů z Coral Gables mi byla v patách."

Upřeně na mě hleděla, zamračila se, a pak se zas rozjasnila.

"Můj ty smutku! Vykouřilo se mi to z hlavy. Už vím. Když jsi tenkrát prolejelz tím oknem, zašpinils mi moje nejlepší prostěradlo. Co tu děláš? Zasejc průšvih?"

"Smíme na kus řeči dál?"

Hodila okem po Myře.

"Ona taky?"

"Jo, nejsme tu pro povyražení. Jde o vážnou věc."

Musela si vzpomenout, že jsem se posledně choval dost kavalírsky, protože nám uvolnila cestu.

"Tak pojďte. Na hosty zařízená nejsem," čímž mínila samozřejmě Myru.

Vstoupili jsme do krcálku, kde byl puch a nábytku poskrovnou. Veškerý luxus, kterým se mohl pokojík chlubit, byla

postel, prádelník, umývadlo a prošoupaný koberec.

"Ani jsi mi posledně neřekla, jak se jmenuješ," prohodil jsem a přilepil se ke zdi.

"Lola," pravila blondýna a sedla si na postel. Byla před Myrou pořád ještě nejistá.

Myra se zatím opřela bokem o umývadlo. S neskrývaným podivem jezdila očima po pokoji. Lola ji pozorovala a čekala, kdy zazní nějaká poznámka, ale neozvalo se ani slovo.

"Mám políчено na Betilla," řekl jsem tlumeně, "jako tenkrát. Když jsme se viděli posledně, měla s ním rande moje liskovka. Pamatuješ?"

"A co ti zas teďko nadrobil?" zeptala se Lola s očividným zájmem. "Toho pacholka mám pořád v žaludku."

"Přímo mně nic, ale tuhle jejímu příteli," máchl jsem rukou směrem, kde stála Myra. "Nickovi Perellimu."

Lole se rozšířily oči.

"Tomu číslu, co unes Dedricka?" ověřovala si. "No nazdar! Četla jsem o tom v novinách." Šlehla nenávisným pohledem po Myře. "Tak tvoje štěstí ti frnklo s půlkou miliónu?"

"Moment," rychle jsem ji zarazil, když Myřin křídový obličej zlověstně zpřisněl. "Jsi na špatné adrese. Perelli nemá Dedricka na svědomí. Ten únos na něj ušili. Večer, kdy k němu došlo, hrál s Betillem karty, ale Betillo ho policajtům shodil. Proto bych s ním rád mluvil."

"Ta myš prodá policajtům i vlastní prvorozeně." uplivila si Lola.

A najednou jsem dostal nápad.

"Tys neviděla, kdy odtud Perelli odcházel, co?"

"Odkud jako? Co tím myslíte?"

"Na patnáctce hrál s Betillem karty. Říká, že se s Betillem rozešel v půl jedenácté. Betillo tvrdí, že bylo půl desáté. K únosu došlo těsně před desátou."

Lola přimhouřila oči a pracně se zamyslela.

"Nevzpomínám si, že bych ho viděla, říká nakonec. "Jenže mně přejde za večer před očima tolik chlapů, zlato!"

"Měl na sobě bílý plátěný oblek," upozornila Myra. "Tmavě modrou košili a bílou, ručně malovanou kravatu."

Lola otevřela ústa.

"To byl von? Toseví, že ho znám. Říkal mi, že se jmenuje ... " Zarazila se, jako když utne, a zřejmě poprvé za posledních dvacet let ji polil ruměnec. Zavládlo chmurné, napjaté ticho.

Myra řekla: "Jen pokračujte: na mě nehleďte. Byl u vás ten večer?"

Lola vyskočila; tvář jí dosud rudě žhnula, ale oči měla vzteklé a nepřístupné.

"Vypadněte, vy dva! Moc kecám. Vypadněte, marš! Vócaď pocad', víc ze mě nedostanete."

"Jen klid." chlácholil jsem ji. "Je to moc důležité, Lolo. Perelli v tom vězí až po uši. Jestli máš možnost pomoci mu, musíš to udělat. Jestli víš, že odtud odcházel o půl jedenácté, zachránilas mu možná život. Byl u tebe tehdy večer?"

Lola sekla po Myře rychlým, vypočítavým pohledem.

„Už ani slovo," prohlásila stručně. "Vypadněte, oba!"

"Dobrá, Myro," přešel jsem ke dveřím, a když jsem je otevřel, ukázal jsem palcem ven. "Počkejte na mě ve voze. Musím si tu s Lolou vyřídit ještě nějakou maličkost. Za chvíli vás dohoním."

"A co s Betillem?" zeptala se Myra. "Bude tu každou chvíli."

"Betilla ať vezme ďas. Počkejte na mě v autu."

Vyšla vzpřímená jako jedle, obličej bílý. Zavřel jsem za ní.

"Trochu smůla, no," vzdychl jsem, vyndal krabičku cigaret a nabídl Lole.

Podívala se na mě, ušklíbala se a jednu si vzala.

"Až vás podruhý napadne tahat do takovýhodie hnízda ženskou, nechte si to radši dvakrát projít hlavou nebo co to máte na krku," řekla divoce. "Víte, do čeho jste mě namočil?"

"Já vím, lituju, ale jak jsem to měl vědět. Ještě se ukáže, že to byla šťastná trefa. Přede mnou se nestyď, Lolo; mělas tu Perelliho?"

"Toseví, že měla. Mastil s Betillem karty a pak přišel ke mně. Pokaždý se staví. Patří k hostům, co choděj pravidelně."

"Nevzpomínáš si v kolik odešel?"

"Mohlo být něco kolem půl jedenáctý. Na minutu to nevím."

"To je gól," řekl jsem sarkasticky. "Betillo mluvil pravdu a Perelli lže."

Mlčela.

"Podle všeho nechtěl, aby se Myra dověděla, co podnikal," potřásl jsem hlavou. "A vsadil na to, že ho Betillo podpoří. Budeš asi muset svědčit, Lolo. Potřebuje alibi."

"Pro mě za mě," pokrčila rameny. "Ale jí to nebude vhod. Znáám tyhle hrdličky. Každá si myslí, že když se do ní mužskej jednou zblázní, na věky věkův si ho udrží. Jenže v životě to chodí jinak."

Připravil jsem si sto dolarů.

"Dlužím ti za to pošlapané prostěradlo. O Perellim s nikým nemluv, Lolo. Dám ti vědět, když té budeme potřebovat u soudu."

Přijala bankovku, složila ji a zastrčila za punčochu.

"Jsou ty mužský kurvy," ulevila si a napůl nedokouřenou cigaretu opovržlivě hodila do krbu.

Otevřel jsem dvířka, vklouzl za volant zmáčkl startér.

Myra zamyšleně kouřila.

"Betilla tedy necháme běžet?" zeptala se tlumeným, mrtvým hlasem.

"Jak to vypadá," nepodíval jsem se na ni, "mluvil pravdu. Nick se s ním rozešel v půl desáté."

"A strávil hodinu s tou příšernou vyblitou blondýnou." dokončila Myra. "Pro něj to bude rozkošnej anděl. Doufám, že si s ní užil."

Uřídít vůz na Monte Verde Avenue mi najednou dalo strašně moc práce.

"Riskuje hlavu, a ještě se tím nepochlubí," odušil jsem. "To jsou body v jeho prospěch."

"Ale mlčte!" okřikla mě Myra netrpělivě. "Nemusíte mu dělat advokáta. Ode mě mohl mít první poslední, na co si vzpomněl. Když seděl, čekala jsem na něj. Pustili ho o já stála hned u brány. Když byl švorc, a to byl v jednom tahu, držela jsem ho nad vodou. Včera v noci pochoduju od okna ke dveřím, od dveří k oknu, hlavu jako škopek, co se s ním stane? A on mě musí podvést s takovou šteřurou, nakvartýrovat se do tý její blešárny a ještě za to platit."

"Srdce mi nad vámi puká," řekl jsem. "Dobrá, podvedl vás. No a co? Nikdo vás přece nenutí, abyste při něm věrně stála. Jste volná. Najdou se stovky chlapů a ti vám snesou modré z nebe. Tak nač si dělat těžkou hlavu?"

Otočila se ke mně, jako když ji bodne, zuřivě po mně šlehla očima a nabrala dech.

Zazubil jsem se na ni. "Nemraďte se tolik, má milá. Škodí to pleti."

Zůstala na mě hledět, kousla se do rtu a poťouchle se usmála.

"Asi máte pravdu. Jsou všichni no bedno brdo. Škoda, že toho pacholka mám ráda. Jestli se z téhle rejže dostane, já už si pro něj nachystám proslov. Zamotám s ním tak, že do smrti smrt'oucí ho budou blondýny děsit jako mor."

Zastavil jsem u jejího baráčku.

"Lehněte si a trochu se prospěte. Já musím ještě přemýšlet."

"A co zajít na policii a říct tam, aby si s tou blondýnou promluvili? Její svědectví by Nickovi nepomohlo?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Ani za mák. Předně jí nikdo neuvěří. Taková ženština nemá pro soud žádnou váhu. A další svědci nejsou. Tohle Nick věděl."

"Takže že celý ten večer dneska je na kočku?"

"Přesně. Musím vymyslet nějaký Jiný figl. Ozvu se."

Natáhl jsem se na její stranu a otevřel dvířka.

"Nebojte se. Vám to tak asi nepřipadá, ale nepřešlapujeme na místě. Zítra snad budeme chytřejší. Zatím na shledanou."

Stiskla mi paži.

"Děkuju za všechno, co jste zatím udělal. A vydržte. Chci, aby se mi ten pacholek vrátil."

Sledoval jsem, jak kráčí po chodníčku k šerému domku, pak jsem zařadil rychlost a odpálil.

## 19. Dějou se to věci

Když jsem projížděl po široké cestě mezi dunami k chatě, osvětlily mi reflektory obrovskou parolod', zaparkovanou u hlavních dveří.

Přibrzdil jsem, vyhodil rychlost, přepnul na neutrální a zapíchl se.  
Vystoupil jsem a zamířil k cizímu vozu. Světlo z palubní desky ozařovalo bledou, nehybnou tvář Sereny Dedrickové.  
Otočila hlavu a otevřeným okénkem jsme na sebe pohlédli.

"Doufám, že nečekáte dlouho," vymáčkl jsem ze sebe. Co tu probíhá u mé chaty dělá? zděsil jsem se.

"To nic. Chci s vámi mluvit."

"Pojďte dál."

Otevřel jsem jí dvířka.

Vyplula, karmínový hedvábný šál upjatý k tělu. V měsíčním světle tak půvabný a krásný zjev, že oči přecházely.

Mlčky jsme šlapali po cestičce k verandě.

Otevřel jsem vchod: rozsvítil světlo a pustil ji napřed. Hlavou mi táhlo, co mi může chtít.

Vešla do pokoje. Vstoupil jsem za ní, zavřel dveře a rozsvítil stojací lampu vedle pohovky.

"Dáte si kávu nebo něco ostřejšího?"

"Nic," usekla odpověď a posadila se. Šál se rozhalil. Panečku, ta věděla, co si obléknout. V bílých saténových šatech se sukní hustě protkanou zlatem mohla jít rovnou cestou na balkon do Bílého domu. Na krku se jí třpytily dýmáky. Levé zápěstí svírala čtyři prsty široký brilantový náramek. Rozhodla se zřejmě, že by se mi nemělo vykouřit z hlavy, kdo je ta čtvrtá nejbohatší žena na světě.

Nalil jsem si čistou whisky, odnesl si skleničku ke svému oblíbenému křeslu a pohodlně se do něho zabořil. Byl jsem utahaný a mrzutý. Celou cestu od Myřina domku až sem si lámu hlavu, z kterého konce tenhle případ rozlousknout, ale jako když tluču hlavou do zdi.

Pak se ozval můj vrozený sklon k podezřívavosti. Myšlenka se napřed vplížila do mozku, ale sotva jsem si ji uvědomil naplno, usoudil jsem, že není tak marná, protože jsem znovu vstal, přešel pokoj a cvrkl do vypínače na zdi. Teprve pak jsem se vrátil a opět uvelebil v křesle.

Serena mě sledovala zpod přimhouřených řas.

"Mám v ložnici telefonní přípojku. Nebyla přepnutá," vysvětlil jsem. A pokračoval: "Prosím, paní Dedricková, čím mohu sloužit?"

"Chci, abyste se do toho případu s únosem přestal míchat," pravila.

Ulízl jsem si whisky a snažil se předstírat, že na ni koukám překvapeně, i když jsem měl k překvapení daleko.

"To myslíte vážně?"

Stiskla rty.

"Samozřejmě. Začínáte být vlezlý. Strkáte nos do věcí, do kterých vám nic není. Policie už svého muže zatkla. Jsem přesvědčena, že je to právě ten, kdo unesl mého manžela. Nevidím důvod, proč byste měl vyvolávat další zmatky."

Zapálil jsem si, sirku jsem hodil do krbu a ke stropu jsem poslal malý obláček kouře.

"Muž, kterého policie zatkla, tenhle kousek neprovedl. Je to náhodou můj přítel. Budu v tomhle případě vrtat tak dlouho, dokud ho nedostanu na svobodu."

Zbledla jako stěna a oči jí zjasnily. Ruce se jí v klíně změnily v párek pěstí.

"Jsem ochotna zaplatit vám, když přestanete otravovat," řekla příškrčeným, tvrdým hlasem.

"To je hrůza, kolikrát už se mě krásné ženy, oplývající víc peněží než morálkou, pokoušely podplatit, abych nějaký ten případ nechal plavat," pravil jsem. "Lituju, nemám zájem."

"Můžete si určit sumu," řekla a hlas se jí vztekle třásl.

"Jojo, nepochybuj; ale přesto nemám zájem. Jestli mi nechcete nic dalšího, já koním. Mám toho pro dnešek dost."

"Padesát tisíc dolarů," nabídla mi a číhala.

Usmál jsem se.

"Handrkujeme se tu o život člověka, paní Dedricková. Když nechám ten případ plavat, Perelli půjde do plynu. Má vaše snaha opravdu tenhle cíl?"

"Nic o něm nevím. Perelli mě nezajímá. Bude-li souzen a shledán vinným, pak je vinen. Dám vám padesát tisíc dolarů, vyjedte si tak na měsíc někam pryč."

"Nemohu na měsíc odjet, paní Dedricková. Jsem zaneprázdněn. Musím objevit, kdo unesl vašeho manžela."

"Pěťasedmdesát tisíc!" řekla.

"Co se Dedrickovi přihodilo? Klepl ho někdo víc, než bylo zdrávo? Přišla jste na to, že ten černý vzadu je váš otec, a chcete mu vykoupit život? Nebo jste dala do hry jen čistě osobní pohnutky a chcete zabránit, aby se široká americká veřejnost dověděla, že vás líznul pašerák?"

"Sto tisíc!" procedila bílými rty.

"Ani za milión!" odsekl jsem a vstal. "Takže si můžete ušetřit dech. Pojedu dál a nepřestanu dřít, dokud tuhle práci nedovedu do konce. Dobrou noc!"

Zvedla se. Byla tak nebezpečně klidná, že jsem si rychle ověřil, nemá-li s sebou kabelku. Neměla. Ale nic bych za to nedal, že byla zralá vpálit mi kulku do těla.

"Trváte na tom?" zeptala se.

"Řekl jsem vám dobrou noc. Nemůžete čekat, že vždycky prosadíte svou. Běžte, paní Dedricková. Nudíte mě."

"Jsou ještě jiné způsoby, jak se o vás postarat," řekla s ledovým, strnulým úsměvem. "Dám vám poslední příležitost. Dvě stě tisíc."

"Ven!" sykl jsem a přerážoval pokoj, abych jí otevřel dveře.

Skočila k telefonu, vytočila číslo, vteřinu si počkala, a pak začala ječet, že jsem div nevyskočil z kůže, "Policie! Pomoc! Okamžitě přijďte."

Zavěsila a točila se ke mně stále s tím strnulým úsměvem.

"Moc chytré," ocenil jsem a posadil se. "Co tu zrovna jako dělám? Násilně vás přepadám?"

Vztáhla ruku a rozdrpala si celý předek šatů. Pak si zaryla nehty do ramene a drásala bílé tělo, až na pleti zůstaly čtyři divoce rudé skvrny. Vjela si prsty do vlasů. Kopla do stolu, až se překotil, a lenošku vrazila do krbu, čímž krásně zkrabatila koberec. Zatímco vlála po pokoji, aby vyrobila co možná největší spoušť, zvedl jsem telefon, vytočil číslo a čekal.

"Haló," ozvala se Paula.

"Je se mnou zle. Rychle přijď. Víš, co máš udělat, zavolej Francona a co nejrychleji ho zažehň na policejní ředitelství. Během pěti minut budu zadržen pro násilné přepadení. Paní Dedricková právě upravuje kulisy."

"Spolehni se," řekla Paula a zavěsila.

Uložil jsem sluchátko zpátky do vidlice a zapálil si.

"Když už jsme u toho, já na vašem místě bych si ještě nechal viset punčochy. Když tak pěkně plandají, vypadá to vždycky daleko věrohodněji," navrhl jsem jemně.

"Vy budete litovat, že jste si nevzal peníze, Vy pitomý blázne," řekla Serena. „Za tohle vám napaří dva roky."

"Škoda, že jste se tak poškrábala," pokýval jsem nad ní hlavou. "Skoro to nemá cenu. Nenajdou mi za nehty ani kousek vaší kůže, až se budou dívat. A to oni se vždycky dívají."

Venku zasvištěly brzdy. Serena vyrazila divoký řezavý výkřik a vypotácela se na verandu.

Ani jsem se nehnul.

Na zahradní cestě zadusaly kroky.

"Všecko v pořádku, milostivá. Jsme tady, zařval něčí hlas.

Mezi veřejemi se objevil seržant MacGraw, s vlčím úšklebkem v obličeji a se zbraní v ruce.

"Hněš se a máš ji!" zahromoval a probodl mě očima.

"Ne tak dramaticky," pravil jsem a oklepal popel na podlahu. "Ona žertuje."

"Jo? Ta na to vypadá. Vstaň a dej ruce nahoru!"

Vstal jsem a dal ruce nahoru:

Obezřetně se vplížil dovnitř.

"No, no, sexuální maniak, co? Vždycky jsem si myslel, že jsi neřád."

Vstoupil policista ve stejnokroji a vedl Serenu. Podpíral ji, dokud se mu nesložila na židli. Šrámy jí krvácely a krev tekla na bílou podprsenku na šaty. Vypadala přesně na roli.

"Můj ty smutku!" vyřeštil MacGraw oči. "To je paní Dedricková! Vy tam, okamžitě tomu ničemuvi náramky!"

Policista přišel a nasadil mi na zápěstí železka. Dloubl mě mírně do břicha.

"Zatraceně dlouho si teď počkáš, než uvidíš ženskou, ty embryo," zahučel polohlasně.

MacGraw poskakoval kolem Sereny. Brečela a třásla se. Dal jí napít a stál nad ní, z rozpaků celý zarudlý, a jen si pořád mumlal "Můj ty smutku!" a mnul si bradu.

"Podejte mi šál," ozvala se náhle. "Už je to dobré. Přišla jsem, abych si tu s ním promluvila o manželovi. Zčistajasna - po mně skočil jako zvíře."

"Na vás si, holčičko, žádné zvíře neskočí," řekl jsem krotce. "Divila byste se, jak mají zvířata jinde napilno."

MacGraw se otočil jako na obrtlíku a praštil mě hřbetem ruky přes ústa.

"Počkej, až tě přestěhuju na stanici," zavrčel. "Už léta na tuhle chvíli čekám."

"Jen se potěš," řekl jsem. "Moc dlouho se radovat nebudeš."

"Myslíte, že byste přestála tu cestu na ředitelství madam zeptat se MacGraw. Jestli se ještě natolik necítíte, nenutíte se."

"Samozřejmě. Ráda bych mluvila s kapitánem Brandonem. Tenhle muž musí dostat za vyučenou."

"Taky že dostane," vycenil MacGraw zuby. "No tak, madam, jestli jste připravená, můžem vyrazit."

Policista mě chňapl za paži a postrčil ke dveřím:

"Kdyby mu bylo moc do skoku, vem ho pendrekem přes palici," radil MacGraw.

Já a policista jsme si sedli dozadu, seržant a Serena obsadili přední sedadla.

Když jsme zatáčeli na Orchidský bulvár, švihl kolem nás Paulin malý prskolet.

Napochodovali jsme do služební místnosti, právě když Mifflin předával službu. Měl už na sobě kabát i klobouk a nakláněl se nad stolem dozorčího seržanta, aby mu dal poslední rozkazy.

Když uviděl, že mě vedou v železech, vyřeštil oči. Pak sjel pohledem na MacGrawa.

"Co jsou to za vylomeniny?" žádal vysvětlení. "Kvůli čemu sem tohohle chlapa vlečete?"

MacGraw bublal spravedlivým hněvem.

"Trestný čin znásilnění, poručíku," vybafl. "Ten rošťák přepad paní Dedrickovou. Přišel jsem na poslední chvíli."

Mifflin měl místo obličeje otazník a místo očí dva talíře.

"Je to pravda, madam?" zeptal se a div Serenu nehypnotizoval. "Vy chcete na Malloye učinit oznámení?"

"Ano," přisvědčila stručně. "Kde je kapitán Brandon?"

"Dnes večer neslouží," pravil Mifflin a znělo to úlevně. "Podejte paní Dedrickové židli."

Když se posadila, popustila šál, aby se rozhalil, a Mifflinovi i seržantovi u stolu se otevřel pohled na celý obraz zkázy. Mifflin polkl a zděšen nad tou hanbou na mne pohlédl.

"Udělal jsi to?" optal se.

Pravil jsem, že nikoliv.

MacGraw proti mně vyrazil pěstí, ale Mifflin sebou hodil daleko mrštněji, než by člověk od takové postavičky čekal, a odstrčil ho, až se MacGrawovi zamotaly nohy.

"Přestaň!" vyjel ostře. "Kde myslíš že jsi?"  
MacGraw na mě vycenil zuby.  
"Rád bych byl s tímhle neřádem o patro níž."  
"Drž hubu!" okřikl ho Mifflin a obrátil se k Sereně. "Co se vlastně stalo?"  
"Vypravila jsem se za ním, že si promluvíme o tom, jak najít mého muže," vyprávěla Serena vyrovnaně a přísně.  
"Nebyla jsem v chatě ani pět minut, když mě zničehonic napadl.  
Začali jsme se prát. Podařilo se mi zatelefonovat a přivolat pomoc. Potom na mě roztrhal šaty a podrápal mě. Ještě štěstí, že tento důstojník dorazil těsně předtím, než mě násilník přemohl."  
Mifflin si postrčil klobouk zpátky a přejel si čelo kapesníkem. Vypadal jako hromádka neštěstí.  
"Nevzrušuj se," těšil jsem ho. "Lže. Navrhuji, abychom se stáhli někam do soukromí. My tři. Určitě nebude stát o to, aby si tohle sousto odnesli novináři."  
"Chci, aby u toho byli novináři!" vyjela Serena. Musí přijít před soud, pak do vězení a úplně zkrachovat!"  
V tu chvíli vešla Paula a nesla koženou krabici. Byla určená a prvně v životě jsem ji viděl neučesanou. Vlasy měla jako když proletí křovím, lehký plášť zapnutý nakřivo a nohavice u kalhot připomínaly pár tahacích harmonik.  
"Francona jsem nesehnala," vysvětlovala trhavě, jak se snažila chytit dech. "Nebyl doma. Nejsi ještě zatčen, že ne?"  
MacGraw ji chytil za paži.  
"Nemáte tu co dělat. Vypadněte!"  
"Odpočín si!" houkl na něj Mifflin, a když MacGraw Paulu pustil, obrátil se k ní: "Co si přejete?"  
Paula položila krabici na stolek, který byl vedle, a když ji otevřela, objevil se malý gramofon s deskou.  
"Snad si vzpomenete, paní Dedricková," ozval jsem se tiše, "že těsně předtím, než jsme se pustili do naší zajímavé debaty, stiskl jsem vypínač a vysvětlil, že je to přípojka k telefonu. Ve skutečnosti jsem zapjal nahrávací přístroj. Když v noci a o samotě obveseluju bohaté dámy, dbám, aby mě nežalovaly pro násilné přepadení."  
Serena vypadala, že mě musí zabít.  
"Lže!" vykřikla. "Zatkněte ho! Na co čekáte!"  
"Jdi a pusť to," požádal jsem Paulu.  
Paula nechala roztočit kotouč a pak nasadila jehlu.  
Všichni zůstali jak solné sloupy, když se z krabice ozval můj hlas, tak nepopíratelný, že to až bolelo.  
Když zazněla Serenina slova: "Můžete si určit sumu," vyskočila Serena ze židle a vrhla se ke gramofonu, ale Paula ji odrazila.  
"Zastavte to!" křičela Serena. "Už ani slovo! Zastavte to!"  
Kývl jsem na Paulu a ta jehlu zvedla.  
"Radši to nechte doběhnout, paní Dedricková," řekl Mifflin mírně. "Nebo snad udání odvoláváte?"  
Vztyčila se. Pravá královna. Na pár vteřin na mě ulpěla zlověstně sršícím pohledem, pak se odvrátila k východu, otevřela si a vyplula ven, dveře za sebou nechala dokořán.  
Nikdo se nepohnul a ani slovo nepadlo, dokud v kamenné chodbě neodumřely její kroky.  
"Sundejte mu pouta," nařídil Mifflin krátce.  
MacGraw mi odepjal náramky s výrazem tygra, kterého připravili o večeři.  
"Jářku, ty víš, jak si uchránit kůži," prohlásil Mifflin s netajeným obdivem. "Lítals v tom jako moucha ve vichřici."  
"To jo," souhlasil jsem a přemasíroval si zápěstí. "Pojď, zajdeme k tobě do kanceláře. Chci s tebou mluvit." Podíval jsem se na Paulu. Sklápěla víko na gramofonu. Ohromný výkon, jako na drátkách. Co jsem provedl? Vytáhl jsem tě z postele?"  
"Z vany," odpověděla Paula. "A jestli se nechystáš spadnout do dalšího maléru, ráda bych si tam vlezla zpátky."  
"Jen jdi, a děkuju ti, Paulo. Vyrvalas mě tygrům z drápů," zašklebil jsem se směrem k MacGrawovi.  
Vypochodoval z místnosti a krk mu hořel.  
Když se Paula rozloučila a sedět jsme s Mifflinem v jeho přetopené kanceláři, "řekl jsem. "Jestli tenhle případ bouchne tak, jak si myslím, že bouchne, počkej to čarování v novinách, Time."  
Mifflin marně honil po kapsách cigaretu, nic nenašel a udělal zkroušený obličej.  
"Dej mi jednu. Co myslíš tím čarováním?"  
Nabídl jsem mu cigaretu a sám jsem si taky zapálil.  
"Je možnost, že za celým únosem stojí pan Marshland. Dedrick pašuje drogy, dělá pro Barratta. Obhospodařuje pařížský rajón. Dám krk, že Marshland mu na to přišel a někoho najal, aby mu zeté uklidil. Proto si mě paní Dedricková tolik chtěla podmazat."  
Mifflin se vylekal.  
"Ale kde je potom Dedrick?"  
"To bych taky rád věděl. Myslím si, že Barratt by nám mohl sdělit adresu. A pak je tu ten nový herec na scéně, který ví zrovna tolik co Barratt: ramenatý čahoun v béžových šatech a s bílým kloboukem."  
"Hledáme ho. Takže tos byl ty, kdo nám dal echo?"  
"Jo; měl jsem napilno, jinak bych se mu byl přilepil na paty. Co v tom kbelíku, našli jste nějakou stopu?"  
"Jestli tam spal? Hmm."  
"Musel to udělat."  
"Však ho hledáme. Z čeho usuzuješ, že Marshland má v únosu prsty?"  
Svěřil jsem se mu, co jsem odhalil v hotelu Přímoh.  
"Podle paní Dedrickové pláchnul do Evropy, ale to ať vykládá někomu jinému."  
"Možná, že nejlíp by bylo, kdybych za ním zašel a trochu ho vyzpovídal," navrhl Mifflin.

"Koukni, můžeš s tím počkat do zítřka odpoledne? Připust', že bys měl v ruce doklad o tom, že Barratt podloudně prodává narkotizované cigarety. Myslíš, že by mu to rozvázalo jazyk?"

Mifflin se pomstyktivě usmál.

"Pokus nic nestojí."

"Co říkáš, bylo by někde trochu těch prevítů k mání? Pár stovek?"

"U sousedů z narkotického oddělení se něco najde. Proč?"

"Půjčíme si je. Copak si dal Barratt podvržení důkazů patentovat? Někdy během zítřka dostaneš hlášku, kde v jeho pokoji najdeš dvě stě narkotizovaných cigaret. Přitáhneš ho a přidržíš mu nos u loužičky. Nevypadá, že by vydržel velkou palbu. Počítám, že zajódluje"

Mifflin vyvalil oči.

"No to nemůžu! Kdyby Brandon objevil ... "

"Kdo mu o tom poví?"

Zíral na mě, zadumaně si drbal zátylek a vrtěl hlavou.

"Nelíbí se mi to, Vicu."

"Mně taky ne, ale jak jinak se mu chceš dostat na kobytku."

"No prosím. Ale jestli nepromluví, zapotíme se jak dveře od chlívků."

"Tvá starost. Pust' na něj MacGrawa. Stejně ho bolí srdce, že si mě nemohl podat."

Mifflin odešel. Byl pryč asi dvacet minut a vrátil se s malou dřevěnou skříňkou.

"Musel jsem šéfovi říct, na co ji chci. Už pár měsíců si na Barratta brousí zuby. Moc se mu náš nápad zalíbil." Mifflin byl otřesený. "Někteří policajti prostě nemají morálku."

Vzal jsem krabici a vstal.

"Mně chybí, když mám co dělat s takovým syčákem, jako je Barratt."

"Bacha, Vicu. Nelíbilo se mi, jak si tě Dedricková prohlížela."

"Mně rovněž ne. Co Perelli?"

"V pořádku. Dneska ráno s ním mluvil Francon. O něj nemusíš mít strach. Aspoň zatím ne."

"Je nějaká naděje, že bych ho mohl vidět?"

"Ani jiskřička. Brandon k němu postavil zvláštní stráž a přiblížit se nesmí kromě Francona ani noha."

"Jakmile se ti Barratt dostane do rukou, přinut' ho, aby mluvil, Time. Mám takovou tuchu, že ví, co je pod pokličkou."

"Jestli nějaké vědomosti má, dostanu je z něho," zdušoval se Mifflin.

Vyzvedl jsem si ve služební místnosti gramofon, vyšel jsem na ulici a zavolał taxíka.

Chybělo deset minut do jedenácté.

To byl zase jednou den.

## 20. Spadla klec

Nazítří jsem se hned ráno pustil do běžného vyřizování a pracoval jsem v kanceláři až do oběda. Chyběl mi Kerman, protože těch drobností, co se musí udělat, je tisíc, a jelikož byl Kerman v Paříži, zůstal jsem na všechno sám. Ale v jednu jsem měl čistý stůl a mohl jsem opět věnovat pozornost únosu pana Dedricka.

"Zajdu dnes odpoledne k Barrattovi," oznámil jsem Paule při našem rychlém obědě. "Mám pro něj dáreček a musím mu ho doma uchystat, aby nevěděl."

Vyprávěl jsem jí, co jsme s Mifflinem upekli.

"Jakmile budeme mít Barratta v hrsti a sólově, snad ho dokážeme zpracovat. Tím si aspoň myslí, že to půjde."

Paula náš nápad neschvalovala, jenže ona neschválí nikdy nic, při čem se karty nesnímají naprosto poctivě z vrchu.

"Jak to chceš udělat - počkáš, až vypadne?" zeptala se.

„Uhodlas. Bez peněz to nepůjde, ale jsem odhodlán nějakou zátku pustit. Podmáznu Maxieho, aby mi půjčil klíč.“

"Dej na sebe pozor, Vicu."

Zakřenil jsem se na ni.

"Pořád mi radiš, abych na sebe dával pozor. Co se to s tebou poslední čas děje? Před dvěma lety jsi tak nemluvila."

Tváří jí přelétl starostlivý úsměv.

"Snad tě víc znám. Ráda bych, Vicu, kdyby ses pořádně pustil do naší běžné práce a tyhle nebezpečné věci nechal plavat."

"Nedělám to pro legraci. Kdyby mi byl Perelli nezachránil kůži, nic na světě by mě nepřimělo, abych se do téhle záležitosti míchal. Riskovat kvůli němu je dost ošemetné, ale on pro mě riskoval. Moc nechybělo, a měl jsem Barrattovu kudlu v sobě. Myslím, že mám povinnost pokračovat tak dlouho, dokud to nebude jedna - jedna."

Před činžákem v Jeffersonově ulici jsem zaparkoval o půl druhé.

Když jsem procházel halou, rozvaloval se Maxie u stolu. U rozvodné desky nikdo. Telefon stál na pultíku Maxiemu na dosah.

"Chcete si vydělat?" spustil jsem naostro. "Trochu spolupráce a prachy jsou vaše."

Podezíravě si mě změnil.

"Prachy nikdy neodmítnu. Co byste rád?"

"Váš klíč."

Bůhví že rána z kanónu by ho tak nevydělala:

"Můj co?"

"Klíč, ale svižně. Je za to padesát dolarů a vysázím je na dřevo."

Očičky zamžikaly.

"Padesát?" toužebně vzdychl.

Vysázel jsem na pult pětkrát deset dolarů. Jestli to tak půjde dál, jsem za pár dnů holý jak lípa.

Mrkl na peníze, olízl si rty a podrbal se na nose.

"Za to by mě mohli vylejt," řekl tlumeně: "To nemůžu udělat."

Položil jsem na desku ještě dvakrát pět dolarů, sklonil se nad ně a zlehka do nich foukl.

"Tím končím," řekl jsem s úsměvem. "Rezervní klíč potřebuju na deset minut."

"Kam chcete jít?"

"K Barrattovi. Je pryč?"

Očička se roztáhly jako dva lívance.

"Jo; asi před hodinou vodošel."

"Tak čeho se bojíte? Váš kámoš přece není, či je?"

"Přijdu o chleba," zahuhlal. "Šedesát babek mi vydrží leda na tejden. To je moc legrace za málo peněz."

"Dobrá, když myslíte." Shrábl jsem bankovky do úhledné hromádky, přeložil je a zastrčil do boční kapsy. "Nerad bych vás připravil o klidné spaní."

"Moment, počkejte," přerušil mě, postrčil si klobouk do týlu a otřel si rukama lesklé čelo. "Spaní mi velkou hlavu nedělá. Zarovnejte to na sedumdesát a klíč je váš."

"Šedesát, výš nejdu. Berte anebo nechte být."

Chvilí bojoval se svědomím, pak zavrčel a přikývl.

"Klíč visí na desce. Račte cvakat."

Šoupl jsem mu šedesát dolarů a on honem nacpal peníze do kapsy.

"Určitě je Barratt pryč?" ověřoval jsem si.

"Jo, viděl jsem ho vycházet. Je tam čistej vzduch s kradným pohledem přejel halu. "Urazím zatím jedno pivo. Jen sebou mrskněte a proboha vás prosím, ne aby někdo viděl, až polezete do bytu."

Chvilí jsem počkal než zmizí, pak jsem se natáhl přes pult a sundal s háčku na zadní straně desky klíč.

Výtah mě vyvezl do třetího patra. Prošel jsem chodbou až k bytu 4 B 15. U sousedů hrálo rádio. Někde dál se nějaká ženská pronikavě chechtala. Přitiskl jsem ucho na výplň dveří, ale neslyšel jsem nic. Zaklepat jsem, poslouchal, čekal, ale zase nic. Rozhlédl jsem se napravo nalevo. Nikdo mě nesledoval. Tichounce jsem vsunul klíč do zámku, velezemně otočil a strčil do dveří.

Z křesla se na mě díval muž ve světlehnědém obleku. V klíně držel pětáctýřicítku a hlaveň mi cílila do prsou.

Skoupě, studeně se usmál.

"Jen dál," řekl. "Myslel, jsem si, že to budete vy."

V tu chvíli, kdy mi zazněl v uších ten zvučný baryton, věděl jsem, koho mám před sebou, a jenom jsem se divil, proč mě to nenapadlo dřív.

"Zdravíčko, Dedricku." Vstoupil jsem do pokoje a zavřel dveře.

"Žádný skopičiny, Malloyi," napomenul mě muž ve světlehnědém obleku a zvedl pistoli. "Výstřel na tomhle patře nikoho nevzruší a já jsem zralý provrtat vás. Sedněte si!" Volnou rukou mi ukázal křeslo a sám si svoje natočil proti mně z druhé strany křbu.

Na tuhle vzdálenost mě nemohl minout, a jelikož mi bylo jasné, že mluví smrtelně vážné, posadil jsem se.

"Vy jste hotová mlátička," pokračoval a opatrně si prsty ohledal zátylek. "Pár tejdů teď ani neotočím makovici!" Nemilosrdné černé oči mi přejely po tváři. "Máme kliku, že jste nám sem takhle napochodoval. Stejně jsme se už rozhodli, že se vás při první příležitosti zbavíme. Začínal jste jít na nervy."

"To jsem nevěděl," podivil jsem se. "Malér je, že teorii mám nad hlavu, ale důkaz žádný. Serena ví, že jste tady?"

Zavrtěl hlavou a ušklíbl se.

"Ne, ve snu by ji to nenapadlo. Udělejte si pohodlí. U lokte máte cigarety. Proč nezabít trochu času, než se dají věci do pohybu? Barratt si s vámi chce vyměnit pár slov. Jestli vás neomrzelo život, ztřeštěnosti si odpusťte, platí?"

Zapaloval jsem si cigaretu. Sledoval mě, prst zahnutý na spoušti pistole a hlaveň namířenou mně do čela.

"S tou bambitkou opatrně," upozornil jsem.

"Z téhle strany vypadá moc nebezpečně."

Zachechtal se.

"Co se bojíš? Spustí, jenom když se nebudeš slušně chovat." Zamáchl cigaretu a zapálil si novou. Seděl jsem jak myš. V nesmlouvaných černých očích jsem četl, že když bude muset, střílí.

"Kdybych byl tenkrát věděl, že do toho budete rejt jak do kompostu, nikdy jsem vám nevolal," spustil nanovo.

"Myslel jsem tenkrát, že to byl koumesácký tah. Ten výstup s telefonem jsem sehrál dobře, ne? A ta nevypitá whisky a hořící cigareta taky snad nebyly špatný fór."

"Jo, nádherný," řekl jsem. "Ale muset jste zastřelil Soukiho?"

"To jsem tedy musel." Zamračil se, jako by tuhle připomínku nerad slyšel. "Říkal si o malér, tak ho měl."

"Vaší zásluhou byl Perelli falešně obviněn?"

"V tom zapracoval Barratt. Má svůj styl na vyřizování účtů. Konečně Perelli mu jej připomněl. Byl to skvělý nápad. Jednu chvíli už jsme se začínali trochu smažit, ale když si teď Perelliho pěstují za mřížemi, všechno frčí vesele dál."

"Neříkal bych hop, dokud jsem nepřeskočil. Policie po vás jde za vraždu Grace Lehmannové."

"O mě nemusíš mít péči," řekl bezstarostně. "Dřív se strachuj o sebe."

Otevřely se dveře a vstoupil Barratt. Chvilku stál, jako když ho do země vrazí. Napřed na mě koukal, pak popošel dál a rozzářil se.

"Kde se tu vzal?" zeptal se.

"Měl klíč," vysvětlil muž ve světlehnědých šatech a vstal. "Radši ho prošacuj, jestli nemá bouchačku."

"Vstaň!" poručil mi Barratt.

Vstal jsem.

Přitočil se ke mně zezadu a rukama mi přejel po těle. Z podpažního pouzdra vytáhl osmatřicítku. Pak objevil krabici narkotizovaných cigaret.

Otevřel ji a dravě se na mě zašklebil.

"Salutuju. Kde žes je chtěl pohodit?"

"Tak, někde," vysvětlil jsem. "Nemůžeš čekat, že ti monopol na podrazy nikdo nevyfoukne."

Hodil krabičku na stůl a šfouchl do mne mým revolverem.

"Jak ses sem dostal?"

"Vzal jsem si rezervní klíč. Visí dolu za rozvodnou deskou. Tos nevěděl?"

Znovu mi prohledal kapsy. Našel klíč a mrskl jím na stůl.

Podíval se na Dedricka.

"Lže, co jiného. Určitě mu ho dal Maxie. No dobrá, je na čase Maxieho uzemnit." Vytáhl stříbrnou tabatěrku, vzal si z ní cigaretu a přilpil si ji na dolní ret. Když ji zapaloval, jezdil po mně očima. "Něco ti dluhuju, Malloyi. Zjistíš, že staré účty platím poctivě."

"Neumím si představit, že bys vůbec něco dělal poctivě, ale přijímám nabídku," řekl jsem.

"Co s ním uděláme?" optal se Dedrick.

Barratt přešel k zrcadlu, které viselo nad krbem, a zálibně se v něm zhlížel.

"Dáme mu adresu do dolu," řekl. "Neznám místo, kde by se vyjímal líp. Užije si tam, než chcípne."

Dedrick se ušklíbl.

"Proč mu neprohnat kuli hlavou a nenechat ho tady? Mně už se tam dolů znova nechce. Ta díra mi nahání hrůzu."

"Uděláš, co ti poručím," řekl Barratt a nehtem si přihladil knírek. "Svaž mu ruce."

Dedrick se vzdáčil. Za chvíli byl zpátky a nesl kotouč čtyřcentimetrové náplasti.

"Jeden chybný pohyb a nedejcháš," varoval mě Barratt a přizvedl zbraň. "Ruce dozadu."

Dal jsem ruce dozadu. Co jiného jsem mohl v té chvíli udělat. Dedrick mi ovázal pěkný kus náplasti kolem zápěstí. Povedlo se mu to.

"Ještě to kousavý," nezapomněl Barratt.

Dedrick mi zalepil ústa a horní ret mi div nerozmázl o zuby.

Barratt připochoďoval, stoupl si přede mne a ďábelsky se šklebil.

"Já tě naučím, co je to plést se mi do cesty. Brečet budeš," řekl a hlavní mě praštil do obličeje. Zavrával jsem. Jak jsem couval, narazil jsem na opěradlo křesla, to mi podlomilo kolena a já sebou žuchl, že se celý pokoj otřásl.

"Zabrzdi!" ozval se Dedrick vyplašeně. "Nemůžu potřebovat, aby nám sem někdo lezl."

Barratt na něj jenom zavřel, přestěhoval se ke mně a nakopl mne do žeber. Kopl pořádně, úplně jsem cítil, jak se mi žebra pod tím nárazem prohnula.

"Co s Maxiemi?" naléhal Dedrick. "Ztrácíme čas, Jeffe."

"Zovolej ho," řekl Barratt a znovu mě nabral.

Dedrick zvedl sluchátko.

"Pan Barratt by s vámi chtěl mluvit," řekl. "Přijďte laskavě nahoru."

Barratt mě chytil za kabát, švihl se mnou na nohy a vrazil mě do křesla.

"Vyřídíme Maxieho a zvedáme kotvy," řekl. "Nejvyšší čas, abych změnil adresu. Beru si ho na starost."

Opřel se o stěnu vedle dveří.

Dedrick stál proti nim.  
Čekali jsme asi pět minut, a pak se ozvalo zaklepání.  
"Vstupte," řekl Barratt.  
Dveře se otevřely. Vešel Maxie. Kulatý, tlustý obličej měl jako mračno a spodní ret bojovně vyšpulený.  
Dedrick držel zbraň u těla. nebylo ji vidět.  
"Pojďte dál a zavřete za sebou," vyzval Maxieho.  
Maxie na mě vytřeštil oči, zezelenal a provedl všechno; co mu Dedrick nařídil.  
"Co se to děje?" vyptával se Maxie.  
Dedrick zvedl pistoli a vzal si na mušku Maxieho panděro.  
"Dal jsi mu klíč?"  
Maxie mě probodl očima.  
"Jestli to povídal, tak lže. A co mi máváte před nosem tou bambitkou? Nevíte, že to smrdí felčarem?"  
"Třeba i krchovem," uchechtl se Dedrick.  
Zezadu se přikradl Barratt a poklepal Maxieho do ramene.  
"Ahoj, bráško!"  
Maxie div nevyletěl stropem.  
"Ty! Co jsou to za nápady? Kdo je ten chlap s bambitkou?" Snažil se pouštět hrůzu, ale na očích mu bylo vidět, jak je vyplašený. "V tomhle baráku jsou zbraně zakázané. Budu to muset hlásit."  
"Mám strach, že už to nestihneš," pravil Barratt. "Lezeš mi trochu na nervy, Maxie. A když jsme teď uklidili Grace, myslím, že je čas, abychom se zbavili i tebe."  
Maxiemu poklesla brada. Napřed se s hrůzou podíval na Dedricka, pak na Barratta. Jedna dvě měl vzpaženo.  
"Nebudu dělat žádné potíže, pane Barratt," ujišťoval. "Na mě se můžete spolehnout . . ."  
Když uviděl v Barrattově ruce nůž, sípavě lapl po vzduchu.  
"Je mi líto, Maxie." Barratt šťouchl Maxieho dýkou do boku. "Moc jsi viděl a mrzíš mě jako červivý pes. Jdi do koupelny."  
Maxie zesinal a padl na kolena.  
"Nechte mě být, pane Barratt," procedil zaťatými zuby. "Slibuju vám . . ."  
Barratt ho praštil pažbou do hlavy a srazil k zemi.  
Maxie zůstal na všech čtyřech, potřásl hlavou a bolestně hekal.  
"Pojď mi s ním píchnout," zavrčel Barratt.  
Spolu s Dedrickem Maxieho zvedli a vlekli ho přes pokoj do koupelny.  
Když Dedrick- Maxieho pustil, aby mohl otevřít, Maxie se nečekaně vzepjal, vytrhl se Barrattovi a vrávoravě vyrazil ke dveřím.  
Barratt se rozmáchl a znovu poslal pažbou Maxieho do kolen. Odtáhli ho do koupelny. Tam nastala rvačka a Maxie začal řvát. Dunivá těžká rána řev přetrhla. Pak se ozvalo sípání a Dedrick vycouval z koupelny strnulý a bleďý jako křída.  
Poslouchal jsem ho a dělalo se mi nanic. Teprve po chvíli trhané supění odumřelo.  
Ve dveřích se objevil Barratt. Našel si mě a vycenil zuby.  
"Ty přijdeš na řadu za chvíli, kamaráde," pravil. "Jenomže to budeš mít trochu složitější." Obrátil se na Dedricka.  
"Tak spakuj si ho. A po cestě bacha. Kdybys vletěl do nějakého svrabu, picni ho."  
"To jako myslíš, že se ho ujmu já sám, jo?"  
"Proč ne? Já musel vyřídít Maxieho a čeká nás stěhování. Čeho se bojíš? Když začne trojčit, bouchneš ho."  
"A v tu ránu mám zažádáno o provaz."  
"Nestrčíš jim do něj hlavu," uchechtl se Barratt.  
Dedrick se ještě chvíli rozmýšlel, pak pokrčil rameny.  
"Půjč mi radši nějakou plášť, abych mu schoval ruce. Až to vyřídím, přinesu ti ho zpátky."  
Barratt odešel do ložnice a za chvíli se vrátil s lehkým svrchníkem.  
Dedrick mě zvedl.  
"Vezmu si tvoje fáro," oznámil. "Jak se hneš, rozstřílím tě na mraky."  
Barratt mi přehodil plášť přes ramena a hedvábnou šálou mi zakryl ústa, aby nebylo vidět náplast.  
"Už se neuvidíme, Malloyi," řekl. "Možná že já tebe uvidím, ale ty mě už ne." Postrčil mě k Dedrickovi. "Odjezd."  
Dedrick mě chytil za paži a vyvedl mě do chodby.  
Do výtahu nás nespátřila nastupovat živá duše. Jakmile výtah v přízemí zastavil, zapíchl mi Dedrick do boku zbraň.  
„Nezapomeň, jedno krivý šlápnutí a jsi po smrti," opakoval. Všiml jsem si, jak se mu po tváři proudem řine pot.  
Prošli jsme do haly. Po pásu koberce mě postrkoval k východu, a pak se schodů rovnou k buicku. Vjezd přecházely dvě dívky. Lhostejně po nás hodily očima, přešly a zmizely v hale.  
Dedrick otevřel zadní dvířka.  
"Lez!"  
Když jsem se sklonil, abych mohl nastoupit, cvakl mě Dedrick pažbou do lebky.

Myšlenky se vynořovaly jako mátožné stíny z černé propasti. Vědomí se mi vracelo asi tak, jako když se člověk ráno probudí z pěkné opice a venku je mlha jak pytel. Nejdřív ze všeho jsem ucítil, jak mi tluče v hlavě, a když jsem otevřel oči, zjistil jsem, že ležím na zádech a po obličejí mi tančí světlo z baterky. Zasténal jsem, odvrátil hlavu a pokusil se posadit. Něčí ruka mě zatlačila zpátky k zemi.

"Hezky hajat," zabručel Dedrick. "Už pánovi stelu." Konečky prstů vzal za náplast, kterou jsem měl přelepená ústa. Jakmile držel slušný cípek, rychle a bezcitně trhl, až mi sedřel kůži. Bolelo to a já znovu zasténal.

Světlo mě děsilo, ale studený, plesnivý vzduch a tma za stuhou světla mi naháněly větší strach.

"Co se děje?" zahučel jsem.

"Uvidíš."

Cosí mě stahovalo v pase. Když jsem sklonil hlavu, viděl jsem, jak Dedrick zavěšuje zámek na silný řetěz, kterým mě omotal: Podíval jsem se za něj, na hrubě vytesané stěny podložené zčernalou výdřevou.

"Kde jsme - v dole?" zeptal jsem se.

"Jo, padesát metrů pod zemí." Sklapl zámek a ustoupil. "To jsem si nevymyslel já, Malloyi. Slyšels, co povídal. Mě nekoušeš. Kdyby záleželo na mně, proženu ti trochu olova hlavou hned. Jenže on si tě zítra přijde omrknout."

"Čili tu mám chcípnout hlady?" přeptal jsem se a zkusil, co dělá náplast na ruku. Pouto drželo jak helvetská víra.

"Nechcípneš hlady." Chvilí se odmlčel, než si zapálil cigaretu. Všiml jsem si, že se mu chvěje ruka. "Na to ti nezbude čas."

"Co tím chceš říct?"

"To poznáš. Když slíbíš, že nespustíš žádnou rotyku, než vypadnu, rozvážu ti ruce. Můžeš s nima aspoň strašit."

Začínal se mě zmocňovat děs.

"Rozvaž mi ruce a nejspíš tě uškrtím," řekl jsem. "Já se snadno leknu, ale tak snadno zase ne."

"Mluvíš jako blázen. Nemáš ponětí, co tě čeká. Otoč se. Povolím ti ruce."

Obrátil jsem se a Dedrick se mi opřel kolenem do zad. Sotva pouto uvolnil, byl z dosahu. Hrábl jsem naprázdno.

Podařilo se mi sednout. Stát jsem nemohl, na to byl řetěz příliš krátký, ale přece jen to byl ohromný pocit, mít zase volné ruce.

"Nechám ti tu světlo," pravil Dedrick. "To je tak nejlepší, co pro tebe můžu udělat."

"Moc svědomí nemáš." Když jsem si třel zápěstí, abych si oživil krevní oběh, zvedl jsem k němu oči. "Co teď přijde?"

"Nevím." Ohlédl se do dlouhého tunelu, zvedl svítilnu a vystřelil silný kužel světla do inkoustové tmy. "Koukni se tam. Hádat umíš zrovna tak dobře jako já."

Světlený pruh přistál na čemsi, co připomínalo kupu hadrů. Zbystřil jsem zrak a uviděl cáry a zbytky vycházkového oděvu.

„Pod těmi hadry je kostra," řekl Dedrick a já slyšel, jak mu hvízdlo v nose.

"Nechali jsme ho tu před nějakými dvanácti hodinami, dyl to nebude, a tohle z něj zbylo: hadry, kosti a víc ani ně."

"Kdo je to?" Hlas mi zazněl dutě.

"Na tom pendrek záleží."

Usoudil jsem, že to může být jedině Lute Ferris.

"Ferris, co?"

"Prostě ještě jeden, který překážel," řekl Dedrick a kapesníkem si otřel tvář. "Něco ho sežralo." Stísněně pohlédl do tmy. "Tam dole je nějaká potvora: možná rys." Vytáhl z postranní kapsy druhou svítilnu a podal mi ji. "Aby ti tu bylo veselejc. Jakmile uslyšíš, že se sem hrne Barratt, okamžitě ji zdekuj."

Kdyby zjistil, že jsem ti tu nechal světlo, zakroutí mi krkem."

"Že děkuju," řekl jsem a zabodl mu světelný proud do obličeje, "Co takhle dobrat karty a nechat mě běžet? Vždyť vám se to přičí, Dedricku. No tak, ještě pořád se můžete kriminálu vyhnout, a když mě odsud dostanete, píchnu vám, jak budu moct."

"Ani nápad," řekl. "Neznáš Barratta. Je to poslední chlap na světě, kterému by se člověk se zdravým rozumem vzepřel. Těbůh, Malloyi. Doufám, že to půjde rychle."

## 21. Sám v podzemí

Tiše jsem seděl a sledoval pramínek světla, jak se menší a menší, čím víc se Dedrick vzdaluje, až zanikl docela. Obklopila mě hnusná kalná tma, zalil mě studený pot. Nahmatal jsem svítilnu. Černá děsivá tma uskočila před bílým světlem jako něco živého. Ale krčila se za paprskem, připravená znovu mě zachvátit.

Nejdřív ze všeho jsem vyzkoušel řetěz, který mě poutal v pase. Kdepak přetřhnout jej, silný byl až hrůza a zámek taky řádně těžký kus železa. Sledoval jsem, kam řetěz vede. Byl přikován ke skobě a skoba napraná do skály. Oběma rukama jsem sevřel řetěz jako do kleští, jednu nohu jsem vzepřel proti skále a vši silou jsem vzpínal zpátky. Nic se nestalo. Znovu jsem se sebral a rval, rval, div se mi šlachy nestrhaly. Jenomže to jsem se mohl rovnou vypravit, že převrhnou Empire State Building.

Sesunul jsem se zas na zem, supěl jsem jako parní lokomotiva a místo srdce jsem měl buchar. Jestli se mám odtud vůbec nějak dostat, musím uvolnit skobu. Nikoho ani nenapadne, aby mě tu hledal. Paula se vypraví do činžáku v Jeffersonově ulici. Tam možná najde Maxieho. Ale to jí moc nepomůže a mně jakbysmet. Půjde za Mifflinem. Jenže co Mifflin dokáže? Proč by mě někdo hledal v šachtě opuštěného zasypaného dolu?

Zacloumala mnou panika. Já jsem tu vlastně zaživa pohřbený. Oči mi sklouzly na hromadu rozervaných šatů. Pár

metrů ode mě tu leží všechno, co zbylo z Ferrise.

Tam dole je nějaká potvora.

Dobrá, tak je. Běhy mám dobré, dokázal bych se spasit útekem - kdybych mohl běžet. Hlas mám jako zvon, můžu řvát o pomoc z plných plic - kdyby to k něčemu bylo. Už párkrát mě život vehnal do úzkých, ale tentokrát mi nachystal něco jiného.

Chvilí jsem seděl bez hnutí, odevzdán smrti, ale pak jsem se našel: ty troubo, přece se tomu nebudeš poddávat, vzpománej se, osle, o tasil jsem ty největší urážky a nadávky, jaké znám, jen abych zahnal strach, který mi táhl ramena k zemi a pořouchle křivil tvář.

Ustupující strach se však rozloučil se zpocenou, studenou troskou, ochablou jako cezené nudle.

Vytáhl jsem si cigarety, a než jsem jednu udržel v prstech, polovička mi jich upadla. Zapálil jsem si, opřel se zády o stěnu a vtahoval a zas vyfukoval kouř, oči upřené na bílou hranici světla, stojící mezi mnou a černým sametem.

Neměl jsem ponětí, kolik času tu takhle strávím. Baterie vydrží nepřetržitě svítit nejvýš pár hodin. Budu ji muset šetřit, i když to znamená sedět ve tmě.

Spočítal jsem cigarety. Měl jsem jich sedmáct. I červený oharek je milý, a když svítí ten, nemusí svítit baterka.

Zhasl jsem ji.

Znovu na mě padla skličující kalná tma, těžká jak břemeno, a s ní opět přišel strach. Loket se mi roztřásl a zas na mě vyrazil pot.

Seděl jsem v té příšerné ztuhlé tmě snad hodinu, kouřil jsem a díval se, jak žhavý konec cigarety světélkuje, jen abych nemusel myslet na černé stěny, které se na mě zlověstně tlačily.

Když jsem to nemohl déle snést, rozsvítil jsem. Šaty jsem měl skrznastrz a hodiny mi prozradily, že sedím potmě celých osm minut.

V tu chvíli mě sevřela úzkost: opravdová úzkost. Jestli jsem schopen po osmi minutách lézt po zdi, co budu dělat za hodinu, den, dva dny?

Položil jsem si svítilnu vedle a znovu nahmatal řetěz. Trhal jsem se na něm a rval čím dál víc jako šílenec, až jsem uslyšel, jak ten krám zuřivě proklínám. Přestal jsem řvát a sedl jsem si. Bylo mi, jako bych uběhl deset mil, i svaly na nohou se mi třáslly.

Pak jsem něco zaslechl.

Až dosud se v této staré šachtě padesát metrů pod zemí ozýval jen můj dech, bušení srdce a slabounký tikot hodinek. Teď však mě nový zvuk přiměl otočit hlavu a zadívat se do tmy.

Bez dechu, s ústy otevřenými a srdcem bijícím jsem napínal sluch. Nic. Pomalounku jsem sáhl po baterce a vystřelil pruh světla do tunelu. Pořád nic. Zhasl jsem a čekal. Minuty ubíhaly. Pak to přišlo znovu: tichý šramot, něco se obezřetně pohnulo; zaštěrkal kamínek. Pronikavé a násilné zvuky; zvuky, které jinde než v téhle šachtě, kde i pírkó snášející se k zemi znesvěcuje klid, lidské ucho ani nezachytí.

Zmáčkl jsem spínač u baterky. Kužel světla se zařizl do tmy jako se břitva zařizne do masa.

Na zlomek vteřiny jsem zahlédl cosi, co připomínalo dvě žhoucí jiskry: anebo oči nějakého zvířete; pak se ohničky ztratily a já se vyškřábal na kolena a natahoval se kupředu a poulil oči, jestli něco neuvidím.

Zjistíš, že staré účty platím poctivě.

To tedy platí, všechna čest. Posledních pár vteřin je nejhorší chvilka, jakou jsem kdy zažil, a když jsem pomyslel, že tohle zdaleka není konec, všechno se ve mně chorobně sevřelo.

Znovu jsem si zapálil a nechal rozsvíceno. Rozhodl jsem se, že budu svítit, dokud to baterka vydrží, a až dojde, smírím se s tím, ale můžu se skoro spolehnout, že ať je tam ve tmě co je, za světla se nepřiblíží.

Seděl jsem, kouřil, poslouchal, jak mi tluče srdce, a hledal nápad, jak dostat skobu ze skály. Ale jako když mám mozek ucpaný koudelí. Myšlenky vystřelovaly do tmy a zase do tmy; neužitečné, plné strachu.

Pak jsem spatřil řevavé uhlíky znovu: mimo světelný pruh. Nepohnul jsem se, ale ty dva žhoucí korálky, které visely ve tmě a pozorovaly mě, jsem nespustil z očí.

Čas odměřil další minuty. Nedokázal jsem určit, jestli se světýlka přibližují, nebo jestli se mi to jen zdá. Hrůzou ztuhlý jako kus ledu jsem tedy čekal, zatajoval dech, jak nejdéle to šlo, a když jsem se musel nadechnout, neslyšně jsem nabral vzduch otevřenými ústy.

Dvě rudé tečky se blížily: ostražitě a bez hluku z ničeho začal vyrůstat tvar. Dala se rozpoznat kunovitá hlava a oblý ulízaný obrys hřbetu. Ani teď jsem se nepohnul. Noha mi zdřevěněla, ale sotva jsem si toho všiml. Chtěl jsem jen jedno: poznat protivníka. Nemusel jsem čekat dlouho. V proudu světla se objevila krysa. Kdepak žádná obyčejná krysa. Monstrum: přízrak, příšera obrovská jako dorostlý kocour, od čumáku k ocasu dobře přes půl metru.

Popoběhla kousek, už ne tak obezřele, hladká hnědá srst se jí v tvrdém světle zaleskla a oči se upřely na mě.

U ruky mi ležel kámen. Prsty jsem jej nahmatal. Krysa se zastavila. Zvedl jsem kámen a rozmáchl se. Něco šustlo, mihla se hnědá čára a krysa byla pryč ještě dřív, než kámen zasáhl místo, kde předtím stála.

Teď jsem tedy věděl. Věděl jsem, co udělalo z Ferrise hromadu hadrů a kostí. Věděl jsem taky, že jakmile ta bestie dostane hlad, neutěče.

Pátral jsem po dalších kamenech a skládal z nich při ruce malou pyramidu. Prohrabal jsem kolem dokola zem. Pod vrstvou prachu a drobného kamení jsem našel krátký klacek. Chabá zbraň, ale přece jen zbraň. Měl jsem pocit, že když budu mít co dělat s tou jednou krysou, můžu ji umlátit i takhle přikovaný, ale podvědomí se ozvalo: co když tu není jen ta jedna, a když ne, kolik jich tu je? Oči mi znovu sklouzly k hromadě hadrů. Jedna krysa? Na tohle dílo hezky přidáš.

Pravačkou jsem chytil hůl, baterku jsem vzal do levé ruky a zády jsem se přitiskl ke stěně.

Čekal jsem, a někde ve tmě, docela blízko, byla krysa. Taky čekala.

Svítecí ručičky na hodinkách ukazovaly za deset minut půl páté. Byl jsem v šachtě něco přes dvě hodiny. Zbylo mi pět cigaret a baterka už začínala oranžově blikat. Poslední půlhodinu jsem ji vždycky po pěti minutách zhasínal a hlídal jen sluchem, aby mi vydržela co nejdéle.

Neslyšel jsem, neviděl nic. Z čpícího zatuchlého vzduchu na mě šlo spaní. Jedině cigareta mě vždycky udržela nad vodou, když jsem si zapálil a tvrdě se soustředil na zářící oharek. Abych kladl alespoň náznak odporu pro případ, že mě krysa napadne, ovázal jsem si krk kapesníkem. Hned mi pookřálo, jako bych si byl nevlékl brnění.

Strach jsem překonal - anebo spíš, vypotřeboval jsem ho. I strachu má člověk omezeně a za hodinu jsem byl zas já v sedle. Ale naději, že bych z téhle šlamastiky vyvázl, jsem vzdal. Myslel jsem jedině na to, že já musím zabít krysu dřív, než ona zabije mne. A tam byla zeď. Dál myšlenky nešly.

Dvě hodiny se vlekly jako dva měsíce. Nedokázal jsem nic jiného než kouřit a poslouchat a myslet na krysu. Kouřil jsem a poslouchal a myslel na krysu a hodinové ručičky se plížily dál.

Pak se ozval šramot znovu. Krysa zametla ocasem a kostní články tvrdě zaharašily o zem. Hodil jsem tím směrem kámen a zaslechl drobné zacupání. Ještě tedy nemá hlad. Praštil jsem kamenem znovu, abych ji zahnal dál.

S úzkostí jsem sledoval, jak baterka dosluhuje. Zhasl jsem ji a zůstal potmě. Nějakých deset minut jsem seděl se zavřenýma očima a podle všeho jsem si zdříml. Protože další událost mi srazila krev v žilách a doslova mě zburcovala: něco mi zavadilo o nohu a podél lýtky lezlo vzhůru.

Popadl jsem baterku a levačkou našmátral klacek. Po zádech mi přejel mráz. Děsuplnou vteřinu jsem hleděl na to, jak se krysa přitisknutá k zemi na pár centimetrů ode mě blíží, jak rudé oči divoce planou. Jakmile ji zasáhl žlutý paprsek, švihla sebou a zmizela. Já zůstal jako zkamenělý, jen pot ze mě lil, a lapal jsem po dechu.

Pak najednou připluly do tmy čtyři páry malých jisker a zaujaly půlkruh kousek přede mnou. Už čtyři, ne jedna.

Vyřval jsem jako zběsilý, až to uši rvalo, ale krysy se ani nepohnuly. Zvedl jsem plnou hrst kamení a zasypal je. Rudé ohničky zmizely, ale zasvítily znovu, tentokrát hned o něco blíž. Znovu jsem zaječet.

"Vicu!"

Trhl jsem sebou.

Ozvalo se vzdálené volání ve tmě, nebo se mi to zdálo? Pozvedl jsem hlas a zařval tak, že ozvěna proběhla chodbou jako hromobití.

"Vicu! Kde jsi?"

"Tady! V chodbě!"

Rozčilením jsem zapomněl i na krysy. Hulákal jsem jako šílenec, ale pak jsem začal znovu ječet smrtelnou hrůzou. Do světla skočilo hnědé chlupaté tělo a zuby se s cvaknutím začaly do záhybů kapesníku, který jsem měl kolem krku.

Div jsem nepozbyl rozumu. Rval jsem, trhal to hnusné tělo pryč. Cítil jsem, jak se mi svíjí pod rukama. Odporná hlava sebou mrskala napravo nalevo a zuby ostré jako břitva se mi zakusovaly do zápěstí. V záchvatu zuřivosti jsem zabořil prsty do srsti a zakroutil zvířeti páteří. Krysa pronikavě zapištěla a uvolnila stisk. Než se stihla zakousnout nanovo, praštil jsem ji do hřbetu a cítil jsem, že mi kost povolila pod prsty, jako když praskne suchý klacek.

Otřásl jsem se hrůzou a zahodil bestii pryč.

"Vicu!"

"Tady!"

Hlas se mi zlomil.

No konci chodby jsem viděl tečku světla.

"Už jdu!" Paulin hlas: nejlíbeznější zvuk na světě.

"Sem dolů!" Dej pozor! Jsou tu krysy!"

"Už jdu!"

Světlo se blížilo, bylo jasnější a jasnější. Snad za minutu u mě Paula klečela a držela mě za obě ruce.

"Ach, Vicu!"

Nadechl jsem se z plných plic a pokusil se na Paulu usmát, ale obličej jsem měl ještě pořád jako kus ledu.

"Paulo! Božínku! Jak jsem rád, že tě vidím! Jak jsi se sem dostala?"

Pohládla mě po tváři.

"Až potom. Není ti nic?"

Zvedl jsem ruku. Ze zápěstí mi tekla krev. Nemít kapesník na krku, ta bestie mě zakousla.

"Není to tak zlé. Chtěla mě tu pobavit jedna krysa."

Paula si sundala bílou hedvábnou šálku a pevně mi utáhla ránu.

"Vážně krysa?"

"Jo. Zabil jsem ji. Máš ji za sebou."

Rychle se ohlédla. Kužel světla dopadl na čerstvou chciplotinu. Paula lapla po dechu a vykřikla:

"Hu! Je tu těch potvor víc?"

"Jedna nebo dvě. Jenže tahle byla obzvlášť drzá. Připadalo ti, že mám moc nahnáno?"

Popošla kousek a po očku si krysu prohlížela, pak se zachvěním couvla.

"Úplné hovado. Pojď odsud."

"Jsem přikovaný ke stěně Barratt si myslel, že tak nejlíp splatí dluh!"

Zatímco zkoumala řetěz, vyprávěl jsem jí stručně, co všechno se sběhlo.

"Mám pistoli, Vicu. Co myslíš, dokázat bys jeden článek přestřelit?"

"Můžu to zkusit. Ukaž, dej mi ji a jdi kus dál. Střela se může svést."

Podala mi pětadvacítku a stáhla se kousek dál do chodby. Třetí rána článek přerazila. Z ohlušujícího rachotu mi zalehlo v uších.

Pomalů jsem vstával. Všecko mě bolelo. Paula mě podepřela.

"Hned budu jako křepelka. Jen jsem se přeseděl." Pajdal jsem pár kroků tam a pár zpátky, abych si rozpumpoval krev. "Ještě jsi mi neprozradila, jak jsi se sem dostala? Kde ses dozvěděla, že jsem v téhle díře?"

"Telefonovala mi nějaká žena. Nepředstavila se.

Řekla jenom: „Jestli chcete zachránit Malloye, koukněte sebou hodit. Odtáhli ho do dolu Monte Verde. A zavěsila. Nestačila jsem se jí ani zeptat kdo je, ani jak to ví. Popadla jsem světlo a pistole a rozjela se jako bez rozumu sem."

Potřásla kající hlavou. "Měla jsem vzít s sebou Miffлина. Úplně jsem ztratila hlavu, Vicu. Nevím, na co jsem myslela."

"Nic se neděje. Jsi tady, já jsem volný, tak co na tom záleží?"

"Právě že moc. Bloudím tady už kolik hodin. Kdybych tě nebyla slyšela rvát, začala jsem křičet sama. Ty nevíš, jak příšerné to tu vypadá. Jedna chodba jako druhá."

"Vyvedu tě odtud. Pojď, zkusíme to."

"Co je tohle?"

Hleděla na kupu hadrů a kostí.

"Lute Ferris," vysvětlil jsem a dopajdal k hromadě. Posvítíl jsem na ni. I lebka byla holá. Vprostřed čela zel malý otvor. "Tak oni ho zastřelili. Proč asi." Prohledal jsem zbytky obleku a našel koženou náprsní tašku. Byla tam registrační známka vozu vystavená na jméno Lute Ferris, dvakrát pět dolarů a fotografie dívky, v níž jsem poznal paní Ferrisovou. Hodil jsem tašku zpátky a vstal jsem.

"Musíme sem poslat Miffлина."

Paula zírala na hromádku kostí.

"Udělal to krysy?" zašeptala zděšeně.

"No, něco to udělalo. Pojď. Jdeme."

Bázlivě nahlédla do tmy.

"Nepustí se za námi, Vicu, vid' že ne?"

"Ne. Nechají nás na pokoji. Pojď."

## 22. Bloudění

Zamířili jsme na konec chodby. Svítíl jsem svou baterkou. Světlo za moc nestálo, ale jestli se nám cestování protáhne, bude se nám Paulina hodit později.

V půli cesty jsme narazili na další chodbu, která vedla ostře doleva. Vzpomněl jsem si, že tudy odcházel Dedrick.

"Doleva," řekl jsem.

"Proč ne rovně?"

"Dedrick tudy šel."

Zabočili jsme doleva a ušli nějakých padesát metrů. Na konci chodby další chodba, tentokrát příčná, s rameny

ubíhajícími napravo i nalevo, jak libo.

"Kudy teď?"

"Na to si můžem hodit pětníkem. Vím stejně co ty."

"Pojď doprava."

Vydali jsme se doprava. Zem byla nerovná a za chvíli jsem poznal, že sestupujeme.

"Počkej moment. Tady to klesá. Měli bychom se škrábat nahoru. Radši se vrátíme a zkusíme to tím levým, směrem."

"Už ti to došlo?" zeptala se podrážděně. Nikdy jsem ji neslyšel tak mluvit.

"Přesně tohle se mi stalo. Hodiny jsem tu pochodovala."

Vrátili jsme se na místo, kde se chodby protínaly, a vydali se tentokrát na levou stranu. Šlapali jsme pět minut a najednou byli čelem na skále.

"Semizdá, že nemáš o moc lepší nápady než já," řekla Paula udýchaně.

"Jen klid." Začínal jsem se o ni bát. Měla vždycky tak chladnou hlavu a nic ji nevyvedlo z míry. Napadlo mi, že v tuto chvíli asi nemá daleko k hysterii.

"Třeba ta druhá cesta vede napřed dolů, a pak zas nahoru. Zkusíme to."

"Byla jsem blázen. Sem se vydat sama!" Chytila se mě za paži. "Proč jsem nezavolala Miffina? Jsme ztraceni, Vicu. Takhle tu můžeme bloudit týdný."

"Pojď," řekl jsem ostře. "Nemá cenu zabíjet čas hloupým žvstáním. Za deset minut jsme venku."

Sebrala všechnu sílu a promluvila už klidně.

"Odpusť, Vicu, celá se třesu. Děsí mě, že jsme tak hluboko pod zemí. Připadám si tu zavřená, pochovaná."

"Já vím. Ale teď se vzpamatuj. Jakmile nad sebou začneš brečet, je konec. Pojď, děvče." Vzal jsem ji pod paži a znovu jsme vykročili.

Zem se pod námi hrboleatě svažovala a začali jsme klesat do jakési černé jámy.

Pak mi došla baterka.

Paula se ke mně přimkla a zdušeně vykřikla.

"Nic, nic. Rozsviť svoji," řekl jsem. "Ta moje už právem dosloužila. Vůbec je zázrak, že vydržela tak dlouho."

Nastavila ruku se svítilnou.

"Radši si pospěšme, Vicu. Nebude svítit dlouho."

"Určitě tak dlouho, jak potřebujeme."

Bylo mi líp, když jsem měl koho chlácholit. Ale přidali jsme do kroku, protože jsme oba věděli, jak trudný úděl by nás stihl, kdyby nám světlo vypovědělo dřív, než najdeme cestu z dolu.

Stále jsme sestupovali a čím dál, tím hůř se nám dýchalo. Aby snad potíží nebylo málo, začal se strop každým krokem snižovat.

Paula se znenadání zastavila.

"Tohle není ta cesta!" vřískala. "Vím, že není. Pojď zpátky."

"Musí to být ona. Dedrick zahrnul v chodbě doleva. Dával jsem pozor. Pojď, podíváme se ještě kousek."

"Vicu, já se bojím."

Odvrátila se ode mne. Slyšel jsem, jak prudce oddychuje; a posvítíl jsem jí do obličeje. Byla bílá a oči jí divoce planuly.

"Já - já už to nevydržím! Vráť se! Nemůžu dýchat!"

Nebyl jsem na tom o nic lépe. Na prsou jsem cítil tlak a o každý doušek vzduchu jsem se musel prát.

"Ještě padesát metrů. Jestli se nikam nedostaneme, vrátíme se."

Chytil jsem ji za ruku a táhl ji ze sebou. Po dvaceti metrech se chodbo znovu štěpila. O vzduchu už se vůbec nedalo mluvit.

"No vidíš," řekl jsem. "Co jsem povídal, že na něco narazíme. Půjdeme doprava a jestli tam chodba klesá, vrátíme se a zkusíme to opačným směrem."

Poslechla.

Každá chodba, do které jsme vstoupili, byla vždycky navlas stejná jako ty předtím. Mohli jsme si pochvalovat, kdovíjak se nedostáváme kupředu, a zatím šlapat z jednoho konce chodby na druhý. Šlo se nám mizerně. Nohy jsem měl jako centy a jen s krajním vypětím jsem vůbec dokázal s nimi pohnout. Paula sotva popadala dech, musel jsem jí pomáhat.

Ale nakonec se nám země pod nohama přestala klonit. A dokonce se zvedala.

"Určitě jdeme správně, supěl jsem. "Stoupáme."

Paula se na mě ztěžka pověsila.

"Ten vzduch je strašný. Já už - já už daleko nedojdu."

Vzal jsem ji kolem pasu a podpíral ji. Strop se opět snížil a museli jsme sklonit hlavu. Po deseti metrech jsme se plížili v předklonu.

Zastavili jsme a chytali dech.

"Musíme se vrátit, Vicu!"

Odstrčila mě a zaškobrtala směrem, odkud jsme přišli. Strhl jsem ji zpátky a otočil ji.

"Přestaň se chovat jako blázen, Paulo! Hezky šlapej. Začíná tě sbírat panika."

"Já vím." Přitiskla se ke mně. "Nemůžu za to. Všechno je z té příšerné tmy."

Cítil jsem, jak se chvěje.

"Na chvíli si sednem. Dostaneme se z toho, jenom musíš zůstat klidná."

Posadili jsme se, a v zápětí jsme zjistili, že u země je vzduch lepší. Paulu jsem uložil a sám jsem si lehl vedle.

Zanedlouho tlak v prsou zmizel a nohy rovněž shodily závaží.

"No vida, už je mi líp."

"Mně taky." Paula se nadzvedla a shrnula si vlasy z tváře. "Chovala jsem se pod psa. Odpusť. Vynasnažím se, aby to bylo naposled."

"Už na to nemysli," řekl jsem a vzal ji za ruku. "Trochu si tě podala klaustrofobie, víš, strach z uzavřených prostor. Ale to přejde. Co říkáš, zvládneš zase kousek? Pár metrů budeme muset po břiše. Dýchej hezky u země. Lezu první. Plazili jsme se po hrbatém dnu, dělali si ruce a kolena. Za chvíli jsme museli znovu přestat. Potil jsem se a v krku jsem měl hotové struhadlo. Paula klesla vedle mě: vyčerpaná.

"Vážně myslíš, že se odtud nedostaneme?" zapípala.

"Toseví, dostaneme." Jenže moc přesvědčení se mi v hlase neozvalo. "Chvilku si orazíme, a pak půjdeme dál."

Pomalu jsem chápal, že Dedrick touto cestou nemohl jít. Všecko vypadalo, že jsme někde špatně zahrnuli. Z pomýšlení, že nás důl bude dál věznit, mi vstávaly vlasy na hlavě.

Paula mě popadla za rameno.

"Co je to?"

Poslouchal jsem.

Někde v dole, neměl jsem ponětí jak daleko či jak blízko, se ozýval šelest, připomínající padání deště a šustot suchého listí.

"Co je to, Vicu?"

"Nevím."

"Jako když prší."

"Kde by to přelo. Bud' zticha!"

Naslouchali jsme bez hnutí.

Víření se přiblížilo: jako když tisíc kožených šlapátek peláší po kamenité zemi. Věděl jsem, co ten šramot znamená. Už jsem jej slyšel: jenomže tentokrát nebyla ani jedna, ani čtyři, tentokrát jich byly stovky.

Stovky krys se daly na pochod!

Vyskočil jsem.

"Pojď! Zkusíme, jak rychle umíš běžet."

"Co je to?" zeptala se Paula a pracně se zvedla.

Chytil jsem ji za ruku.

"Krysy! No pojď! Neboj se. Utečeme jim."

V předklonu jsme utíkali chodbou. Víření za námi sílilo. Klopýtali jsme, škobrtali o kameny, naráželi do drsných stěn, ale přece se nám dařilo udržet jakés takés tempo. Chodba zatáčela doprava; hned za rohem byla také vyšší a po několika metrech jsme se mohli narovnat.

"Přidej," popoháněl jsem Paulu a sám jsem zvýšil rychlost a táhl ji za sebou.

Cesta teď byla snadnější. Nezastavili jsme se. Supěli jsme a slepě utíkali dál do tmy. Najednou Paula zavravorala, a kdybych ji byl nepřitáhl a nezachytil, upadla. Opřela se o mě a lapala po dechu.

"Jsem hotová!" vzlykla. "Nemůžu na krok."

"Můžeš, a taky pošlapeš!"

Objal jsem ji a strkal dopředu, ale ušli jsme sto metrů a Paula poklesla v kolenou a skácela se k zemi.

"Nech mě minutu. Zas bude dobře. Jenom minutu mi nech."

Opřel jsem se o zeď, nastražil uši a snažil se co možná vyrovnat dech. Víření zmlklo, ale já věděl, že jestli se trest odkládá, pak jenom na chvilíčku.

"Musíme jít."

V dále znovu zabubnoval dupot. Paula se mátožně zvedla.

"Pojď," řekl jsem, a znovu jsme přes kameny a od stěny ke stěně klopýtali kupředu.

Za chvíli chytila Paula druhý dech a znovu jsme se dali do běhu. Zvuk za námi se zlověstně blížil.

Pišťení a dupot jako by nám nasadily ostruhy. Běželi jsme rychleji. Narazili jsme na další průsek, já bez rozmyslu švihl oblouk doprava a Paulu jsem strhl sebou. Řítili jsme se dlouhou vysokou chodbou.

Před námi se zužovala. Zvedl jsem baterku, abych viděl, kam nás cesta vede. Měli jsme před sebou klenutý průchod, díru ve zdi, nic víc.

"Tudy," hekl jsem, strčil Paulu do průchodu a doškrábal se za ní.

Octli jsme se v ohromné vysoké jeskyni. Když jsem přejížděl světlem zdi, všiml jsem si, že uprostřed jeskyně se vrší hromada beden.

"Nikde není východ Vicu!" vykřikla Paula.

Měla pravdu. Dotrmáceli jsme se do slepé uličky. Teď už nebylo úniku. Zpátky jsme nemohli. Krysy už pádily přílehlou chodbou.

"Honem! Bedny ke vchodu! Jinou naději nemáme!"

Vrhli jsme se k hromadě, popadli každý jednu bednu, doklopýtali s ní k otvoru, shodili na zem a skočili pro další dvě. Krysy jsme ucítili, když jsme dorovnali první řadu.

V pachu, který táhl z dlouhé chodby do jeskyně, čím víc se přibližoval dusot nesčetných nohou, bylo cosi příšerného. Až stydla krev.

"Zaber! Jak nejvíc můžeš."

Popadl jsem dvě bedny naráz, odtáhl je po zemi a hodil na místo. Když běžela Paula pro další, stočil jsem světlo do tunelu. Stačil pohled a po těle mi přel mláz.

Úzkou chodbu zaplňoval od kraje ke kraji koberec hnědých chlupatých těl. Lezavý pískot, švihání ocasů a dusot se slévaly v nejčernější hlas děsu. Vytrhl jsem pistoli a dvakrát vystřelil do klopýtající masy. Výstřel se převálil tunelem, ohlušil mě a třeskl mnohonásobnou ozvěnou.

Hnusný hnědý koberec zakolísal, ale nebylo kam se stáhnout. Nové houfy, které sem pádily chodbou, bránily těm prvním, aby se daly na útěk.

Tři bestie pod ranami padly. Ostatní se vrhly na kořist, lezly po sobě, přišerně pištěly a ostrými zuby trhaly a rvaly své sousto.

Uložil jsem bednu, kterou přinesla Paula, vyrazil pro další dvě a narovnal je nahoru.

Když Paula usazovala další, proskočila otvorem krysa a napadla ji.

Paula vyrazila nepřítelny křik. Skočil jsem k ní.

Ležela na zádech a oběma rukama odrážela krysu, která se divoce snažila překonat hradbu bijících pěstí a zakousnout se jí do hrdla.

Rozmáchl jsem se a praštil krysu pažbou do hřbetu, chytil ji a odhodil do kouta za bedny.

Neměl jsem kdy zjišťovat, jestli se Paule něco stalo. Bednu, kterou upustila, jsem nastrčil k díře a hnal se pro novou.

Paula už se zvedla a klopýtala mi na pomoc. Dorovnali jsme druhou řadu a zabežili tak průchod do výšky půldruhého metru. Ale to nestačilo. Máme-li být v bezpečí, nesmí zůstat nikde ani škvírka. I když stejně není záruka, že naše improvizované opevnění odolá, až se do něho krysy celou váhou a v plném počtu opřou.

"Dál," zasípal jsem. "Dvojitě."

Lopotili jsme se znovu, tahali bedny, rovnali, vraceli se pro další.

Hluk na druhé straně nám naháněl hrůzu, a čím dál tím častěji se bedny zakymácely pod novým nápořem útočících těl.

"Je tu nová!" zavřeštěla Paula.

Upustila bednu a uskočila, ruce přitisknuté k hrdlu jako štít. Zakroužil jsem baterkou a spatřil, jak přede mnou cosi prolétlo vzduchem a přistálo mi na paži.

Krysa se zakousla jenom do rukávu, visela dolů a pokoušela se vyhrabat.

Pustil jsem svítilnu, chňapl krysu za krk, špatný hmat, znovu hledám kde zmáčkнуть, a vtom cítím, jak se mi zuby zahryzly do ruky. Když si hryzla po druhé, podařilo se mi stisknout a zlomit jí vaz. Vyhodil jsem ji zbylým otvorem, zvedl poslední bednu a definitivně stěnu ucpal.

Paula zvedla svítilnu a přinesla mi ji. Prohlédli jsme si náš dřevěný zátaras. Krysy škrábaly a dobývaly se, ale stěna držela.

"Jedem," řekl jsem. "Ještě jednu řadu a jsme v bezpečí."

"Teče ti krev."

"To nic. Pojd', zarovnáme to do třetice."

A zase jsme stěhovali. Jeden jak druhý jsme sotva stáli na nohou, ale bůhví jak jsme to přece vydrželi, dokud třetí řada nestála. Pak jsme se oba vyčerpáním složili a padli na zem.

Pavla se po chvíli vzbudila a sedla si.

"Dej mi kapesník, zavážu ti ruku."

Ovázala mi ránu a znovu se svalila vedle mě.

"Co bych teď dal za láhev skotské!" zamručel jsem, lehce Pavlu ovinul a přitiskl k sobě. "Ale nemůžeš říct, že bychom se nudili, vid'?"

"Radši takové vzrušení oželím," řekla Pavla rozčesáním hlasem. "V životě jsem nezažila tolik strachu. Myslíš, že odtáhnou?"

Odporná vřava v chodbě spíš nasvědčovala, že tu krysy hodlají strávit vánoce.

"Nevím. Rozhodně to nebude hned. Ale neměj strach, sem se nedostanou."

"Jenže my nemůžeme odtud, Vicu. I kdyby odtáhly, my stejně netrefíme ven a baterka už moc dlouho nevydrží."

Poslouchal jsem, co říká, a pátral jsem při tom světlem po stěnách. Nakonec paprsek spočinul na bednách, které zůstaly uprostřed jeskyně. "Pojd', kouknem se, co je vevnitř," navrhl jsem a strnule vstal. "Ty si zatím odpočiň."

Sundal jsem si jednu bednu a nahmatl přibité víko. Když jsem ji párkrát pustil na roh, sama se otevřela. Uvnitř byly několika řadami narovnané cigarety.

"Majoránka!" vykřikl jsem. "Tohle je jistě Barrattovo skladiště. No lovu zdar! Váží se jich tu pěkné milióny."

Pavla se s vypětím zvedla a dotápala ke mně.

"Tenhle náklad sem nikdy nemohl tahat chodbou, co jsme šli my," uvažoval jsem vzrušeně. "Hledej. Někde musí být druhý východ."

Ve stěnách jsme nenašli ani škvírku, takže jsme stočili směr pátrání k podlaze. Paula objevila ten chytře zamaskovaný poklop. Stačilo na jednu stranu přislápnout a z druhé už se snadno daly padací dveře odklopit.

Zvedli jsme je spolu. Do jeskyně vtrhl příboj čerstvého vzduchu.

"To je ono," zajásal jsem a posvítil si do tmavé jámy. Hrubé schody vedly dolů do chodby. Šel jsem první. Jakmile jsme došli na poslední schod, viděli jsme v jícnu svítit slunce.

Prošli jsme sloji až na konec. Slunce nás na chvíli oslepilo. Pod námi křovinatá pustina a písek. Zřejmě jsme vyšli na té straně, kde byl hluboký lom. Vedla k němu klikatá stezka.

Stál jsem v slunci a Paula se hrála krok za mnou. Vtom jsem z dálky zaslechl pokřik.

Teprve v tu chvíli jsem daleko před námi spatřil v houští ukryté dva nákladáky a nějakých šest chlapů. Ukazovali si na mě. Sotva jsem couvl zpět do tmy, rozběhli se proti nám.

### 23. Z deště pod okap

"Barrattovi maníci!" řekl jsem a postrčil Paulu zpátky do tunelu. "Nemohli tě vidět. Vyběhnu a vypíchnu je odtud. Jakmile uvidíš, že vypadli od cesty, vem nohy na ramena: Když se ti to podaří, skoč do některého nákladáku. Uháněj k prvnímu telefonu a zavolej Miffilina. Tryskem ho sem doprav! Platí?"

Paula nikdy neodmlouvala, když šlo do tuhého: Stiskla mi paži, přikývla, že rozumí, a zůstala sama. Já vyběhl znovu do sluneční lázně.

Chlapi postupovali po klikaté stezce pode mnou. Šplhali, jak nejrychleji to šlo, ale úhel stoupání byl příkrý a notně jim bral dech. Když jsem se zastavil, abych bleskově obhlédl terén, hulákali na mě.

Stezka vedla kolem vstupu do šachty a vybíhala na vrchol lomu. Utíkal jsem po ní a měli mě v tu chvíli jako na talíři.

Doběhl jsem k temeni lomu. Předě mnou se prostíraly duny, křoviska a zduřelý povrch pouště, rozkládající se za dolem Monte Verde. Po levé ruce jsem měl silnici San Diego: na té bych se nádherně ztratil, ale San Diego je také úniková cesta pro Paulu. Když se po ní pustím já, zůstane Paula trčet za pronásledovateli a nikam se nehne. Musím je odlákat. Paule pomůžu, jedině když se budu držet pořád doprava, tam co se táhnou písečné přesypy a pusté pláň, nabízející bohatou možnost úkrytu.

Zlehka jsem klusal v sypkém písku a jen tu a tam jsem zakličkoval od keře ke keři, abych si kryl záda.

Když jsem urazil asi dvě stě metrů, ohlédl jsem se. Zatím po nich na temeni lomu nebylo ani památky a už mě napadlo, jestli neobjevili Paulu. Ale slyšel jsem je hulákat a usoudil jsem, že nejvíc za minutu jsou nahoře. Skrčil jsem se za košatý keř a čekal.

Téměř vzápětí se nad okrajem objevila první hlava. Pak se vynořili čtyři chlapi, rozhlíželi se napravo nalevo, a za nimi vylezli další tři.

Parta vazounů, jakým se člověk raději vyhne: čtyři měli na sobě červenobílé pruhované košile, jaké nosí rybáři z Coral Gables. Zbýlá trojice byla městského ražení: sportovní oblečení, byť nevalné, je řadilo mezi povaleče z nároží.

Na povel je podle všeho měl malý hranatý chlápek. Dával pokyny. Čtyři rybáři odklusali nalevo. Zbýlá skupina se rozestoupila do půlkruhu a postupovala proti mně.

Hluboko jsem se sehnul, vyrazil z houští, a kryt jeho hradbou jsem přeběhl k dalšímu chumáči křovin. Znovu jsem se ohlédl. Rojnice se zastavila. Chlapi marně odhadovali, kudy jsem zmizel.

Usoudil jsem, že jestli si nedám pozor, vrátí se do šachty a dopadnou Paulu. Vyběhl jsem.

Křik prozradil, že mě viděli. Nasadil jsem tempo. Slunce rychle zapadalo a zalévalo poušť rudým přísvitem. Bylo však pořád vedro a rozpálený písek vybíral od běžce pernou daň.

Hlídal jsem si, co se děje vzadu. K lovcům se přidali čtyři rybáři. Skupina se teď roztáhla do širokého oblouku, snažila se odříznout mi cestu k silnici a zatlačila mě dál do pouště. Jenže také jim to nešlo tak rychle. Vedro je deptalo zřejmě víc než mě. Jestli si do západu slunce dokážu udržet dost velký náskok, mám slušnou naději, že jim pláchnu.

Zřejmě jim mozek zapracoval stejně, protože za mnou tleskl výstřel a kolem hlavy mi hvízdla kulka.

Že bych se dvakrát polekal, to zas ne. Věděl jsem, že dokud běžím, nemusím se strachovat. Zkuste trefit z revolveru pohyblivý terč. Na to musí být nějaký pan střelec. Přesto jsem neriskoval a raději co chvíli změnil směr.

Znovu jsem se ohlédl. Lovci byli daleko. Postupovali, copak o to, ale já získal takový předstih, že jsem si teď mohl trochu odfouknout. Připadal jsem si jako v pamí lázni.

Bal jsem se o Paulu. Jestli nechali u nákladáku stráž, padne jim do rány. Jenže co můžu dělat? Dál šlapat, víc nic. Není nejmenší naděje, že bych jim proklouzl. A přístup k silnici mi odřízl taky. Bylo mi jasné, že dokud si mě takhle udrží v šachu, časem se jejich půlkruh kolem mě sevře.

Připomínalo mi to hru na lišku. Zatím mám za zády neprostupnou zeď. Brzy se budu muset otočit a podniknout všechno, abych jí prorazil. Jenže to všechno se dá udělat až po setmění.

Běžel jsem dál, teď už jen mírným klusem. Chlapi za mnou rovněž zpomalili a rozestup se nezměnil. Kus dál po pravé straně jsem spatřil první srázy na úpatí hor. To je zlé, řekl jsem si. Za chvíli mi hřeben zahradí cestu a chlapi v rojnici mě pak snadno k bariéře přimáčknou. Nepřijít na to, vletěl jsem jim rovnou do pastí.

Rozhodl jsem se, že zkusím prorazit obklíčení ještě na planině.

Prudce jsem vystartoval a pádil přímým směrem, pak jsem nabral ostrý oblouk doleva.

Okamžitě se za mnou ozval pokřik.

Když jsem se ohlédl, viděl jsem, jak tři chlapi dusají písek, aby mi nadběhli. Zvýšil jsem rychlost, ale přede mnou ležel daleko větší kus země. Hekal jsem a co chvíli jsem v měkkém písku škobrtl.

Jeden z rybářů, vysoký a statný chlap, věděl, co je to utíkat. Dlouhé nohy se svižně vznášely nad zemí a já musel opustit směr.

Závodili jsme, kdo dřív dostihne průrvu na úpatí. Zvítězím-li nad ním, znovu mám možnost spasit se v otevřené krajině. Zvítězí-li on, budu se tlouct na tenkém pásu pouště, až mě dostanou.

Odhadl jsem vzdálenost a bylo mi jasné, že je ve výhodě. Zařal jsem zuby, zapnul ještě víc a uháněl kupředu. Zbytek party beznadějně odpadl, ale ten jeden se mě držel jako klišť. Roklina se přiblížila. Běžci už jsem viděl do tváře: byl rudý, zpod čepice se mu řinuly proudy potu a hrubý obličej měl křečovitě stažený. Nadběhl si a řítil se proti mně jako

rozzuřený býk.

Uskočil jsem, ale s tím on počítal. Vzal mě obchvatem a drapl mě za kabát.

Švihl jsem pěstí, ale on se ráně vyhnul a zmáčkl mě jako medvěd. Škobrtli jsme, ztratili v zápasu rovnováhu a svalili se na zem.

Praštil jsem ho do hlavy, ale byl to jen krátký úder a chyběla mu pára. Dostal mě pod sebe a bušil mi do obličeje pěstí. Podařilo se mi ucuknout a nabrat ho parádně do prsou, že se překotil a padl na záda.

Byl jsem na nohou dřív než on, a ještě jsem mu stihl překazit další výpad tvrdým zásahem pod zuby. Hlava mu odletěla a já se do něho navezl oběma rukama. Jednu ránu chytil na čelist a v tu chvíli se mu podlomila kolena. Dlouhý úder vedený pravačkou zespodu ho uložil do písku. Cesta se znovu otevřela, ale já byl u konce s dechem a taktak jsem pletl nohama.

"Stůj!"

V hlase zněla hrozba. Otočil jsem se.

Dusal ke mně malý ramenatý chlapík a mířil na mě pětačtyřicítkou.

Zůstal jsem stát.

"No tak, pošimrat vobláčky!"

Zvedl jsem ruce. Byla to vlastně úleva, stát a volně oddychovat. Jestli nás štěstí nadobro neopustilo, je už Paula bezpečně na silnici.

Rybář, kterého jsem složil, vstal. Přiloudal se ke mně s připitomělym úsměvem.

"Prošacuj ho, Macu." poručil ramenáč.

Mac po mně přešel rukama a pětadvacítku, kterou našel, hodil svému společníkovi.

"Všecko, Joe," řekl a ustoupil. Joe naopak přišel blíž; zkoumavě si mě prohlížel.

"Co jsi zač? Nikdy jsem tě neviděl," zadrmolil zmateně.

"Jmenuju se Malloy."

"To je ten, co nám o něm vykládala," ožil Mac.

Joe se zamračil.

"Jo; to hraje. Pán strkal rypák do Barrattových věcí, co?" vyptával se a přizvedl pistoli.

"Jak je libo," přikývl jsem. "Neráčil vás informovat?"

Joe se zakřenil.

"Poplet sis adresu. My nepatříme k Barrattovi. My jsme taková malá partička docela pro sebe."

Přihlítilo se zbývajících pět. Supěli a hekali a výhružně se shlukovali kosem mě, ale Joe je odehnal.

"Macu, vem kluky a dojeďte ten melouch. Já ho dopravím na chatrč. Až budete hotoví, vraťte se za námi."

Mac přikývl, přidružil se k pěti a vykročil přes písčnou pláň k dolu. Zůstali jsme s Joem sami.

"Poslyš, kamaráde," řekl Joe a šťouchl mě revolverem, "dělej, co se ti řekne, a nezkřivíš se ti ani vlasek na hlavě. Nerad bych tě provrtal, ale jak mě budeš pokoušet, udělám to."

Natolik jsem se uklidnil, že jsem si ho mohl důkladně prohlédnout. Patřil mezi čtyřicátníky, měl kulatý krevnatý obličej, malé oči, úzké rty, a po pravdě řečeno ještě jsem neviděl, že by se v pět hodin odpoledne za někým kladl tak rozložitý stín. Byl malý, ale podle stavby ramen, krátkého krku a rukou jako lopaty jsem byl ochoten tvrdit, že má sílu gorily.

"Vykroč," nařídil, "a šlapej pořád rovně. Já ti řeknu, kdy zastavit." Máchl neurčitě ke kopcům. "Čeká nás menší špacír, tak ať natahuješ perka. Jediný číhnutí dozadu a dáváš světu sbohem. Rozumíš?"

Dal jsem najevo, že rozumím.

"Tak se jde."

Vykročil jsem. Bůhví kam to šlapu, slyším jen, jak za mnou funí, příliš daleko, abych mu mohl skočit po krku, ale sdostatek blízko, aby mě případně trefil.

Ptal jsem se v duchu, co je to za tlupu. Kde se vzala? Kam se vraceli a co mají dokončit? Velmi mě potěšila myšlenka, že dost možná padnou do náruče Mifflinovi a jeho zbrojnošům.

To je ten, co nám o něm vykládala ...

Vykládala. Tedy žena. Která?

Octli jsme se v kopcích a cesta byla namáhavá. Šplhali jsme. Čas od času Joe zavrčel: "Po tý pěšině doprava," nebo "zahni doleva," ale zachovával odstup a mně nezbývalo, než držet krok.

Slunce se sklánělo za obzor a světlo chřadlo. Zanedlouho se setmí. A snad mi tma poskytne lepší příležitost, doufal jsem, i když jsem věděl, že si musím dát pozor. Joe budil, dojem, že už se s pistolí v ruce narodil, takže mám vedle něj šanci, jedině až bude tma jako v pytli.

"Prr, kamaráde," ozval se náhle. "Bude se hačat. Musíme se vydejchat. Čelem vpřed a sedni si."

Otočil jsem se a stál proti němu.

Byl asi dva metry ode mne a potil se jako dveře od chlívku. To šplhání po kopcích mu v takovém vedru nesvědčilo.

Poslal mě k jednomu balvanu a sám si taky jeden vybral. Šťasten, že můžu odpočívat, složil jsem se na kámen jako kláda.

"Dej si čouda." nabídl mi, když vytahoval paklík Lucky Strike. Jednu cigaretu si vzal a celou krabičku hodil ke mně.

"Jak to tam vypadá? Myslím v dole," zeptal se, když si zapálil a nosem vyfoukl stuhu kouře.

"Na letní byt si člověk vyjede jinam," ušklíbl jsem se a hodil mu paklík zpátky. "Kde ho nesežerou krysy."

Oči měl navrch hlavy.

"Krysy? Slyšel jsem, že tam jsou, ale kde bych tomu věřil." Sklopil zrak k cigaretě. "A viděls tam nákou točenou majaránku?"

"Jsou tam milióny cigaret: Neměl jsem kdy je počítat, ale hádám střizlivě."  
Zakřenil se, až se ukázaly drobné vyžrané zuby.  
"No těbůh! Říkáš milióny? Povídal jsem jí, že nikde jinde nemůže mít skladiště, ale pořád tomu nechtěla rozumět. Jak jsou zapakovaný?"  
"V bednách. Kdo tomu nechtěl rozumět?"  
Zamračil se.  
"Na otázky jsem tu já, kamaráde. Ty jenom odpovídáš."  
Najednou jsem dostal nápad.  
"Co máte v plánu?" zeptal jsem se. "Štípnout Barrattovi kontraband?"  
"Dobře hádáš, kamaráde. Přebíráme tu zásobíčku do vlastní péče." Vstal. "Odstartujeme. Pořád do kopce a drž si pravý směr. Plav."  
Opět jsme stoupali do vrchu. Ve tmě jsem skoro neviděl, kam šlapu, ale Joe měl zřejmě oči jako rys. Hulákal na mě povely, upozorňoval na každé skalisko a keř, jako kdyby byl den.  
Náhle se ozval: "Zastav!"  
Zarazil jsem se a čekal.  
Pronikavě hvízdli. Chvilí na to se kousek před námi rozhořelo světlo a já uviděl ve stráni, v spleti stromů a křovin, chytře ukrytý srub.  
„Pěkně, co?“ prohodil Joe. "Ten jsme si stavěli sami. Dá se objevit, jedině když na něj přímo narazíš. Ale než si stačíš nabourat čumák, máš v sobě olova jak na kostelní věži. Jdi, a rovnou napochoduj dovnitř."  
Šel jsem.  
Dveře byly dokořán. Překročil jsem práh velké, narychlo zařízené světnice. U ohně s rukama za zády a s cigaretou v ústech stála Mary Jeromová.

#### 24. Příběh Mary Jeromové

Kolem petrolejky visící na prostředním trámu poletovala bílá můrka a s ní na podlaze tančil obří stín. Pak se můra světlu vymkla, chvíli se bezmocně třepetala z místa na místo, a když letěla kolem Joea, rozpráhl se, srazil ji k zemi a zašlápl.  
Nevšímal jsem si ho. Pozoroval jsem Mary Jeromovou; poslední bytost, kterou bych byl v tomhle hnízdě čekal.  
Měla na sobě žlutočervenou kovbojskou košili, ostře žluté kalhoty a na hlavě rudý hedvábný turban. Byla bledší a unavenější než posledně, ale pořád byla radost na ni pohledět.  
"Dobry večer," pozdravil jsem. "Nebudete mi věřit, ale já vás dodneška sháněl jako posedlý."  
"Sklapni, kamaráde," napomenul mě Joe. "Nikdo ti neřikal o proslov. Táhle si kecni a mlč."  
Nabral mě zbraní mezi lopatky a dostrkal mě k židli u ohniště.  
Sedl jsem si.  
"Kde jste ho našli?" zeptala se Mary Jeromová.  
Joe se na ni pyšně zazubil.  
"Byl v dole. Narazili jsme na něj, akorát když vystrčil hlavu z horní šachty. Napikoval si to rovnou do pouště, ale chytli jsme ho."  
"Byl sám?"  
"Co, toseví."  
"Tak proč utíkal do pouště?"  
Joe se zachmuřil a projel si prsty krátkou kadeřavou hřívu.  
"No a co?"  
"Jestli chtěl prchnout, musel přece utíkat k silnici, ne?" trpělivě rozvedla otázku.  
V Joeovi by se v tu chvíli krve nedořezal. Zuřivě se ke mně obrátil.  
"Tak teda podraz, jo? Tys nebyl sám?"  
"Nebyl. Měl jsem s sebou děvče," vysvětlil jsem.  
"Poslal jsem ji pro policii."  
Mary hodila odevzdaně rameny.  
"Já se na to vykašlu, Joe," řekla otráveně. "Na co sáhneš, všechno zvoráš."  
"Držte mě, držte mě!" vybuchl Joe a zrudl. "Jak jsem to měl vědět?"  
"No dobře. Ale koukej něco dělat, abys to na pravil."  
"No jo." Zašklebil se a hodil po mně pohledem. "Vrata malovaný! Teď abych se vláčil do toho pitomýho dolu zpátky. Dohlídneš na toho pacholka?"  
Přikývla.  
"Pohlídám ho. Ty si radši přichvátň, Joe."  
"Chceš mou bouchačku?"  
Vzala si od něho pětačtyřicítka a potěžkala ji.  
"Jdi už, Joe."  
Naposledy se na mě ohlédl.  
"Kdyby ses utěšoval, že s tím kanónem neumíš zacházet, moc by ses mejlil. Ona to dovede."  
A vyšel ze srubu.

Poslouchal jsem, jak se prodírá roštím dolů ze strážě. Dřív jak za půl hodiny se k dolu nedostane.

A tou dobou už tam bude Mifflin.

Mary Jeromová odstoupila od ohniště a posadila se čelem ke mně, i když na druhém konci světnice. Revolver nechala spadnout do klína a záda i hlavu si pohodlně opřela o čalouněné opěradlo.

Zvažoval jsem, jak by to dopadlo, kdybych se střemhlav vrhl přes pokoj. Jak asi. Přistál bych s dírou v lebce.

"Připadá mi, že jsme se viděli hrozně dávno," začal jsem. "To vy jste Paule volala, že jsem v dole?"

"Já. A neptejte se mě proč. Asi bačkorovatím." Mluvila jako člověk, který má všeho dost.

"Kdopak je Joe? Váš domácí přítel?"

"To zrovna ne." Zvedla hlavu a upřeně se na mne zadívala. "Vidím, že můžete prasknout zvědavostí. Tak do toho, ptejte se. Toho věčného vychytralého uhýbání už mám plné zuby. Vypadnu odtud. Myslela jsem, že Joea zvládnou, ale nedá se."

"Pojďte, vypadneme spolu."

Zavrtěla hlavou.

"Kdepak. Joe by se našel a já si roztržku nemůžu dovolit. Chvilí počkáme. Když se nevrátí, můžete jít."

"Ale co když se vrátí?" přeptal jsem se a poposedl na kraj židle. "Co se mnou bude?"

Pokrčila rameny.

"Neublíží vám. Joe není zlý. Prostě vás tu bude držet tak dlouho, dokud sám nebude moct zmizet. Nedělejte si starosti." Zvedla revolver a namířila na mě. "Sedněte si pořádně a dejte si pohov. Nehnete se odtud, dokud se Joe nevrátí."

Moc mě tím nepoděsila, protože jsem skoro najisto počítal, že Joe se už nikdy nevrátí.

"Rád bych věděl, co v tomhle spolku děláte."

Hořce se usmála.

"Nic vás nenapadlo? Jsem manželka Lee Dedricka."

Znovu jsem nadsedl a vytřeštil na ni oči.

"Dedricka?"

"Přesně jak povídám."

"Oženil se přece se Serenou Marshlandovou!"

"Napřed se oženil se mnou." Podala mi krabičku cigaret, zapálila si a zachmuřeně pohlédla do ohně. "Takovou prkotinu jako dvojženství zvládne Lee levou rukou."

"Chcete říct, že sňatek se Serenou byla jen bouda?"

"Ano. Ona tenkrát samozřejmě nic nevěděla. Teď ví." A znovu se hořce usmála.

"Řekla jste jí to?"

"Jejímu otci jsem všechno řekla."

"Tak proto za vámi přišel do hotelu Přímoří?"

Povyáhla obočí.

"Co vy všechno nevíte. Ano, tenkrát jsem mu to řekla. Potřebovala jsem peníze. Byla jsem úplně černá. Dal mi tisíc dolarů, abych se zdejchla."

"Moment, ne tak hopem. Co kdybychom vůbec začali pěkně od kraje. Kdy jste se provdala za Dedricka?"

"Jsou to asi čtyři roky, datum si přesně nepamatuju. Nemám proč si uchovávat vzpomínky. Manželství s Dedrickem nebyl žádný romantický sen. Poznala jsem ho v Paříži a na první pohled jsem ztratila hlavu. Patří k těm neodolatelným krasavcům, pro které ztratí hlavu každá. Nevím, proč si mě vzal, ale vzal si mě. Měl vždycky řihu peněz a zdálo se, že jakživo nemáke na práci. Skoro bych řekla, že mě ty peníze lákaly. Nuže mám, co jsem chtěla."

Zahodila zbytek cigarety do ohně a podala si novou. "Přišla jsem na to, že pašuje do Paříže drogy. Jeli v tom dohromady s Joem. Přemlouval mě abych mu pomáhala taky." Usmála se na mne. "Nemáte představu, jak ten umí přesvědčovat. No a pak potkal Marshlandovou. Neměla jsem potuchy, že se děje něco nekalého. Když začal na celé týdny odjíždět, myslela jsem, že obstarává zboží."

A pak se zčistajasna bez výstrahy ztratil. Museli jsme se s Joem sami starat o kšeft. Joe dělal co uměl, ale jemu pro tuhle práci něco chybí. Málem nás chytla policie. Rychle jsme vypadli z Francie a přijeli sem. A tady jsem se dověděla, že se oženil se Serenou Marshlandovou. Šla jsem za Barratem. Víte, kdo je Barratt?"

Připustil jsem, že to bych tedy věděl.

"Před tím si musí dát člověk bacha," řekla o obličeji se jí nelítostně stáhl. "Napálil mě, rošťák, dokonale. Tvrdil, že Lee se oženil se Serenou kvůli prachům, a jakmile mu budou říkat pane, zase se ke mně vrátí. Barratt žádal, abych jim byla nápomocná. Měla jsem se stáhnout do ústraní a nechat Leeovi volnou ruku. Já blázen mu na to skočila. Bydlela jsem v hotelu Chandos, a když jsem se vracela od Barratta domů, někdo po mně střílel. Rozsvítilo se mi, že mě chce Barratt uklidit. Proto jsem se přestěhovala." Pohlédla na mne a zeptala se: "Baví vás to?"

"Jak se to vezme," řekl jsem. "Počítal jsem, že uslyším něco jiného, ale to nic. Pokračujte."

"Co jste čekal?"

"Dopovězte, co zbývá. Pak vám to povím."

"Moc už toho nemám. Myslela jsem si, jen ho vidět, potkat se s ním, určitě ho přemluvím, aby se vrátil. Vypátrala jsem, že se chystá do Ocean Endu, a rozjela jsem se za ním. Tam jsem padla do rány vám a doslechla se, že snad byl unesen. Nebyl, vidíte že ne?"

"Ne. Ale tím, že vlastní únos tak krásně narařičil, vytáhl ze Sereny půl miliónu dolarů. Maličkost, co? Naposledy jsem ho viděl u Barratta."

"Četla jsem o těch penězích. Ano, půl miliónu přesně stačí, aby mohl spokojeně prasknout do bot. A to je vlastně

všechno. Věděla jsem, že Barratt přechovává narkotizované cigarety v dole. Dali jsme se s Joem dohromady. Chtěla jsem si s Barrattem vyrovnat účty. Můj plán byl podpálit skladiště, jsou v tom tisíce dolarů. Ale Joe měl jiný nápad. Vzal si do hlavy, že zásoby Jeffovi vyfoukne a zařídí se pro sebe. Mně kšefty s tímhle neřádem smrdí. Už jich mám po krk. Joe žádnou díru do světa neudělá. Nemá na to buňky. A já balím. Začíná si moc dovolovat." Našpulila rty, jak přemáhalo úsměv. "Ženská vůbec chlapa pod jednou střechou dlouho nesnese. Dřív nebo později ji žere jako mor."

"Každou taky ne," usmál jsem se.

A vtom nás jako blesk z čistého nebe vyburcoval vzdálený třesk palných zbraní.

"Co je to?" vyhrkla ostře Mary a rozběhla se k oknu.

"Policie asi honí Joea," řekl jsem s tajnou nadějí, "ale pro jistotu zhasnu."

Když jsem stahoval knot, rozlehly se mnohem blíž další výstřely. Strhl jsem petrolejky z háku a chvatně sfoukl kmitající plamínek.

"To je Joe s Macem!" řekla Mary a prudce otevřela dveře.

Tmou projel záblesk výstřelu. Z údolí šlehlo několik blesků v odpověď a na dřevěné střeše zamlaskaly střely.

Joe s Macem vpadli do světnice a se supěním přibouchli dveře.

## 25. Obklíčení ve srubu

Chvilí ani jeden nedokázal promluvit. Opření o zeď popadali dech o do silných stěn chaty zatím bubnovaly střely a údolím se převaloval rachot palby.

"Pušky," zasupěl Joe. "To je Barratt!"

Mary přešla světnici. Slyšel jsem, jak otvírá skříň. Zpátky nesla dvě pušky, jednu pro Joea, druhou pro Maca.

"Jdeš s námi?" zeptala se tak klidně, jako by ji čekalo posezení u čaje.

"Jo, když je to Barratt, jdu," pravil jsem.

Vrátila se k polici a vydolovala další dvě pušky a pytlík nábojů.

"Co se stalo, Joe?" zeptala se, když jsme nabíjeli sumky.

"Ani se neptej! Kluci jim vlítli rovnou do rány.

Je jich tam nejmiň deset a Barratt. Počítám, že si přišli odlifrovat ten svůj artikl. Zmerčili určitě naše sypáky, a tak na nás vyrukovali."

"Co to prosím tě vykládáš?" zavrčel Mac. "Vždyť jsi u toho vůbec nebyl." Klečel u okna a otočil se k Mary. "Byli na temeni lomu. My dole. Stříleli nás jako králíky. První salvu odnesl Harry, Lu a George. My zbylí jsme zalezli za autáky. Jenže oni se plížili po vršku a vybírali nás jednoho po druhém jako kachny na vejcích: Až jsem zbyl sám. Natáh jsem se a čekal. Nakonec usoudili, že nás dostali všechny, tak si to přišli jako ověřit. Harry a George ještě žili. Zraněný byli těžce, ale pořád dejchali. Barratt je oba střelil do hlavy. Rychle jsem se odplížil, než si prohlídnou ostatní. Vyškřábal jsem se na vršek, a vtom si to hasí Joe. Viděli ho. Ten blbec kouřil. Ohlašoval se jako semafor, takže se pustili za námi. Povídám mu, Joe, ne abys střílel, ale kdepak by nechal ten svůj kanón v klidu, a tak oni nenechali v klidu nás. Myslel jsem, že potmě by se nám třeba podařilo fouknout, ale při tom jeho ohňostroji? Celej kraj jako na dlani. Takže jsme tady a oni tam venku a bude z toho docela pěkněj mejdan."

"Dva jsem odepsal," bránil se Joe. "Podle tebe jsem snad měl spolknout, ať si ta banda po mně stílí, a nechat je bejt?"

Zatímco se dohadovali, já zkoumal údolí pod chatou. Než se dostanou pod kopec, nemají moc naděje, že by se skryli. Ale jakmile se octnou na úpatí, nikdo je neuvidí až do chvíle, kdy se objeví přede dveřmi.

Vysunul jsem pušku přes okenní rám, namířil do tmy a nahnátl spoušť. Téměř vzápětí šlehly na druhé straně údolí blesky a jako sršní se do stěn srubu zakously střely.

"Jsou na druhé straně," řekl jsem. "Jestli přejdou ve zdravý údolí, jsme v loži."

"Za pár minut se vyhoupne měsíc," pravil Mac.

"Když jsme se sem drápali byl už za vršíčkem. Ten nám posvítí jako na divadle."

Měl jsem dojem, že se dole cosi pohnulo. Přezkoušel jsem mušku a vypálil.

Malý temný obrys uskočil zpátky do úkrytu. Joe i Mac vypálili současně. Třeskl výstřel a vzápětí se ozval dušený výkřik. Ti dva možná neměli dokonale vybavenou myslivnu, ale střílet uměli.

"Zas jeden neřád," spokojeně si odfoukl Joe.

Vzal jsem Mary za paži a přitáhl ji těsně k sobě.

"Dá se odtud vypadnout jinudy než dveřmi?" zašeptal jsem.  
Zavrtěla hlavou.  
"Co po střeše?"  
"Na střechu se dá vylézt po žebříku, ale tím to končí, dál se nedostanete."  
"Určitě?"  
„Možná po provaze, ale těžko."  
"Trochu to omrknu," rozhodl jsem se. "Máte provaz?"  
"V kuchyni."  
Znenadání Joe znovu vypálil. "Bacha!" zaječel. "Už jdou."  
Rozpoznali jsme, že údolím přebíhá šest nebo sedm postav. Pálili jsme všichni ránu za ranou, jak rychle jsme stačili nabíjet. Dvě postavy padly k zemi. Ti ostatní se znovu skryli za písečný předěl.  
"Ten provaz," řekl jsem Mary. "A otevřte vikýř. Může nám taky hořet za patama."  
„Co si tam vy dva šuškáte," zahučel Joe podezřívavě.  
"Připravujeme terén pro ústup," vysvětlil jsem. "Po střeše."  
"Moc chytrý," zavrčel. "Sotva vyjde měsíc, vychmátnou si tě tam jako králíka."  
"Třeba nám nic jiného nezbude," řekl jsem a sledoval, jak přes vrcholek hory vystřeluje měsíc šípy prvních paprsků.  
"Už je to tady."  
Za pár minut zalil údolí přival bludného světla.  
„No, když nic jiného, o moc líp na tom nejsou," pravil Mac. Seděl si na patách a rozumoval: "Odtud je nemůžeme minout."  
"Co to na nás zkoušej?" zeptal se stísněně Joe.  
"Už pět minut si nevzli."  
"A proč taky?" pravil jsem. "Čekají, až jim měsíček pěkně posvítí a vyloupne srub jako perníkovou chaloupku. To nebude dlouho trvat, a pak nám uvidí až do talíře."  
"Mám provaz," volala Mary z vedlejší světnice.  
"Lezu na střechu," oznámil jsem. "Hlídejte je."  
"Koukni radši uhlídat sebe," usadil mě kousavě Joe. "Kytky na funus nečekej."  
Vstoupil jsem do zadní místnosti.  
Mary držela baterku, a když jsem vešel, posvítla mi na krátký žebřík, který vedl k vikýři.  
"Neměl byste tam lézt," řekla. "Určitě vás uvidí."  
"Hej, vy dva! Kapánek mě kryjte palbou," houkl jsem do světnice. "Lezu."  
"Doufám, že nezmokneš," zasmál se Mac.  
A začali střílet do údolí. Čekal jsem, poslouchal, ale v odvetu se neozvala ani rána.  
"To bych rád věděl, co to zkoušej," hučel jsem si pod nos. "No nic, do toho. Podíváme se, o co kráčí."  
Vyšplhat jsem se po žebříku a velmi opatrně nadzvedl dvířka. Odsunul jsem je a číhavě okukoval plochou střechu. Měsíční jas se do ní zpřímá zakusoval a světlo tu bylo málem jako ve dne.  
Hora, která se přikře tyčila nade mnou, nabízela mizernou ochranu: stráž skoro holá a opory poskrovnu. Pokoušet se v tomhle světle vyškřábat ze střechy na kopec je rovnou říkat si čertu o starý dluh. Jediná možnost je počkat, až se měsíc přehoupne a přivracený svah se zahalí stínem. Jenže máme tolik času? Nevěděl jsem.  
Slezl jsem zase dolů.  
"Na draka. Provaz si můžem naložit. Je tam moc světla. Za hodinu to možná půjde, ale teď ne."  
"Za hodinu budeme čuchat fialky odspodu," ozval se z druhé světnice bujaře Joe.  
"Co trochu kávy?" navrhl jsem Mary. "Možná že tu chvíli zkejsnem. Půjdu vedle a budu hlídat, než ji uvaříte."  
Vrátil jsem se k dvěma strážcům.  
Mac převaloval v ústech nezapálenou cigaretu a upřeně hleděl do údolí. Joe posedával no krajičku židle a číhal, co se děje za okny.  
Obrátil jsem se na Maca.  
"Neviděl jsi v lomu děvče, vid?"  
"Ne - proč?"  
"Byli jsme tam dva, když jste mě zblejskli. Poslal jsem ji pro policii."  
"To je nám houbelec platný. Z údolí nikdy neuslyšíš ani ránu. Nevím, jak je to možný, ale je to fakt. Dokavad' nás sem nepřijdou rovnou hledat, můžem tu válčit jak chceme a nic se nedovědí," řekl Joe. "A potom, tak hluboko jsem nekles, aby mě museli zachraňovat chlupatý."  
"Já bych nebyl tak háklivej," uchechtl se Mac.  
"Radši ať mě lízne policajt, než aby mě dostal Barratt do drápů."  
"Co myslíte, nebude nebezpečný dát si čouda?" optal se Joe.  
"Sedni si na zem, když už musíš hult," pravil jsem. "Vystřídám tě."  
"Jsi kámoš, bráško. Raduju se, že jsem tě nezastřelil."  
"Já taky."  
Usadil se na podlaze a zapálil si.  
"Že by ti neřádi byli moc čilí, to nejsou, že jo?" poznamenal Mac. "Třeba už odprejskli."  
"Vylez a uvidíš," řekl Joe. "Dám krk, že něco kujou."  
Měl jsem stejný názor. Dokud je údolí miskou plnou měsíční záře, nemusím bádat, proč se neukazují. Ale stačí, aby světlo zmizelo, a skoro jistě vyrazí.

Mary přinesla hrnky s kávou. Joe vytáhl z kapsy placatou lahvičku a přilepšil si.  
"Chce někdo rum?" mával lahvičkou na všechny strany.  
Mac si posloužil, podal bernardýna mně, ale já zavrtěl hlavou.  
"Já bez."  
"Malujete si, jak se odtud dostanete?" zeptal se Joe, když si hlasitě usrkl.  
"A proč ne?"  
"Dej pokoj, Joe," okřikl ho Mac. "Takhle vyvoláš jen zoufalství a tíseň. O tebe nikdo brečet nebude, když zařveš."  
"To je lež!" vzplanul Joe. "Chudák maminka by pro mě plakala." Vstal a šel si na druhý konec světnice nalít nový hrnek. "A pak mám taky celý hejno animírek. Těm by se všem stejskalo."  
Vtom zarachotila dlouhá palebná dávka. Zbraň v dále zarepetila píseň smrti a jeden z keřů jako by při tom chytil plamenem.  
"K zemi!" zařval jsem a švihl sebou na podlahu.  
Joe se zapotácel na dva kroky ke dveřím, stočil se na patách a klesl.  
Zůstali jsme jako sochy. Samopal štěkal dál. Střely hvízdaly oknem, prosekávaly dveře a zakusovaly se do protější stěny. Pak střelba zmlkla: konec stejně nečekaný jako začátek.  
"Dávej pozor," vyzval jsem Maca a sám jsem se doplížil k Joeovi. Chytil dávku do prsou. Střely mu protály hrud', že se roztrhla jako cár.  
"Je mrtvý?" zeptala se Mary a z toho, jak se jí chvěl hlas, jsem poznal, že je zle vyděšená.  
"Je."  
"Doufám teda, že se odtud dostanu, abych to moh vyřídit jeho mámě," ozval se Mac. "Počkejte, jak vyvěsí fangle. Odjakživa jí ten pacholek pil krev."  
"Nevystavujte se nikde a držte se u země," radil jsem a plížil se k oknu, kde klečela Mary.  
"Bez starosti," řekl Mac. "Říkal jsem si, že ten všivák má něco za lubem."  
Pak spustil vražedný kolovrátek nanovo. Střely svištěly křížemkrážem, a potom na nás Mac zařval. "Pozor! Jdou!"  
Ve svitu měsíce jsem viděl několik běžců. Kličkovali vpravo vlevo, takže bylo nemožné vzít si je na mušku. Jednoho Mac dostal, ale zbylých pět úspěšně přeběhlo kotlinu a ztratilo se v křoví.  
"To je štěstí," ulevil jsem si a rychle se skrčil, když další střely vyštíply kus okenního rámu. "Za chvíli je tu máme. Dostanou se až na práh, ani nebudeme vědět jak."  
"Bez kanonády sem nevlezou," pravil Mac. "Kde je ten rum, co měl Joe? Dal bych si loka."  
Přešel k Joeovi, obrátil ho a z boční kapsy vytáhl lahvičku.  
Samopal zmlkl. Zvedl jsem pušku a poslal rychle za sebou tři rány do křoví, odkud předtím šlehalý záblesky výstřelů. Keř se najednou zavlnil, chlap se samopalem vyskočil a křachl obličejem k zemi.  
"Pěkná trefa," ocenil Mac můj zásah a vrátil se k oknu. "Jestli teďko budou ti smradí chtít svůj moždíř zpátky, musej si pro něj dojít na plac."  
Výstřel práskl tak blízko, že jsme všichni uskočili. Střely vyrobily z dveří řešeto.  
"Jsou venku," pošeptal jsem Mary. "Jděte vedle."  
"Proč?" Zbledé tváře na mě hledě! Vystrašený pár obrovských očí.  
"Jděte a neptejte se."  
Poslechla a po kolenou se odplížila.  
Naklonil jsem se k Macovi a zaševelil mu do ucha: "Máš pistoli?"  
Přikývl.  
"Joe taky."  
Přešel jsem k Joeovi, vyhledal osmatřicítku, urovnal mu kalhoty a vrátil se k Macovi.  
"Poslyš: já vylezu na střechu. V tu chvíli, kdy začnu pálit, ty rozrazíš dveře. Když budeme mít jen trochu štěstí, zblejsknou tě, až bude pozdě. Rány fofrem odsypeš a žádná nesmí jít vedle. Pamatuj, že je jich pět."  
"Sundaj tě, sotva vystrčíš hlavu."  
"Risknu to."  
Ze tmy zahřimal hlas: "Vylezte, nebo si tam pro vás šmátnem."  
Protáhl jsem se po zemi do zadní světničky.  
Mary na mě čekala.  
"Lezu nahoru," řekl jsem. "Jsou přímo před chatou, třeba je překvapíme. Zapíchněte se tu a mějte oči na št'opkách. Nemusí to projít hladce."  
Cestou po žebříku jsem si uvědomil, jaký je ta poslední věta nádherný příklad svaté lži.  
S dvířky u vikýře jsem nakládal jako s porcelánem. Odstrčil jsem je, čekal, poslouchal. Pak jsem pomalu povylezl natolik, že mi z otvoru vyčuhovala hlava a ramena. Nic se nestalo. V duchu jsem se ptal, jestlipak někdo sleduje střechu z druhé strany údolí? Doufal jsem, že nikdo. Přesunoval jsem se do jiskřivého měsíčního světla a bylo mi úzko, ale neustal jsem.  
Nahore jsem se celým tělem přimáčkl ke střeše a ve vhodné chvíli se vždycky kousek poposunul, dával jsem pozor, abych nezaharašil, a čekal jsem, kdy z údolí přiletí kulička.  
Střecha byla nekonečná. Čím blíže k okraji, tím pomaleji jsem se plížil, až jsem nakonec lezl jako šnek.  
Pak mě vyděsily zas nové výstřely. Ale Barrattovi hoši pálili do dveří, na mě zatím ne. Využil jsem rámusu a naklonil se přes okraj střechy, až jsem viděl dolů.  
Otevřel se mi pohled na sráz, spadající příkrě do údolí a zarostlý křovinami a mlázím. Chvilku se mi zdálo, že se nikde nehne ani list. Pak jsem asi dvacet metrů od chaty zpozoroval chlapa, jak se krčí za balvanem. Tiše, bez dechu jsem

zkoumal plochu pod sebou. A potom jsem objevil další: v půlkruhu kolem chaty. Bylo beznadějně brát si je na mušku. Všichni se kryli za kamenem nebo v křoví.

Odepíšeš jednoho a možná dva, říkal jsem si, ale jestli nebude Mac rychlejší, pořád mi ještě tři mohou zatopit. Usoudil jsem, že moudřejší a bezpečnější bude, když Macovi prozradím, kde se skrývají, a teprve pak se do nich pustím zoztra.

Když jsem se začal soukat nazpátek, jeden z banditů zvedl hlavu a spatřil mě. Zařval a vypálil. Kulka mi foukla kolem tváře. Naslepo jsem po něm práskl, vidím, chlap padá, otočím se a vystřelím na druhého v rojnici, ten vyskočí, pode mnou třesne dávka a já se odkulím právě včas, aby tam, kde jsem měl před vteřinou hlavu, střely vyštíply jen kus okapu.

V hlubokém předklonu se hledím spasit ve vikýři, a vtom se z druhé strany údolí rozlehne střelba. Slyšel jsem, jak za mnou střely hvízdaly, ještě když jsem napůl slézal a napůl se řítíl z žebříku.

"Stalo se vám něco?" ptala se napjatě Mary.

"Ne."

Pádil jsem rovnou do přední světnice a zastihl ještě Maca, jak stojí na prahu a pálí na nepřítele, že by se mu generál Custer nevyrovnal.

Když jsem se octl vedle něho, ut'al kanonádu a schoval se ve dveřích.

"Kamaráde, dostali jsme je!" sděloval. "Všech pět. Co takhle nečekat, až si sem vyšlápnou další, a skočit do houští?"

Přišla Mary.

"Pojďte," řekl jsem. "Teď máme možnost. Mac pošlape první. Potom vy. A já nakonec. Rovnýma nohama do křoví. Připraveni?"

Přikývla.

"Jdem."

Mac jedním skokem prolétl dveřmi a zapíchl se v hustém podrostu.

## 26. Krysy, krysy, krysy

Potmě, hezký kus od chaty, jsme leželi v rozbujelém houští a sledovali roklinu. Na protější stráni se nic nepohnulo, neozval se jediný výstřel, ani hlásek nezašpitnul.

Mac si přejel rukou obličej a schoulil se. V poušti se ochladilo a horský vítr ošklivě bodal do tváře.

"Jsou něk zticha, co?" prohodil tlumeně a podal mi načatou láhev kořalky.

"To jsou." Vzal jsem láhev a nabídl, Mary. "Napijte se honem, než to ten dobrák všecko vylohní."

Zavrtěla hlavou.

"Nepotřebuju."

Zvedl jsem láhev a spláchl si hrdlo neředěným lihem. Dobré pití si představuju jinak, ale tohle byl ten pravý materiál pro zahřátí.

"Myslím, že můžeme vyrazit," navrhl jsem. "Nemá smysl takhle tu trčet, když nejdou."

"Co myslíte, nevrátili se do dolu?" zeptala se Mary.

"Možná. Zvedneme se a očihnem to. Třeba si Barratt řekl, že je lepší vrátit se a odlifrovat trochu majoránky, než ztratit další maníky. A když to klapne, padne policajtům rovnou do rány."

"Jestli mu nepadlo do rány to tvoje děvče," pravil Mac a vstal.

"Jdeme. Zkusíme se na to podívat."

Šel jsem první a hezky zčerstva, ale přece jen jsem neriskoval a stále se kryl. Cesta utíkala s kopce a porost a křoviny před námi řidly, až se úpatí pomalu spojilo s rovinkou v údolí. Ještě slabých padesát metrů a byli jsme na kraji otevřené planiny, rovné jako stůl.

Zarazili jsme a zkoumali terén. V písku se zrcadlila měsíční zář. Bylo na půl míle vidět, kde se co šustne.

"Jestli zůstali v kopcích, tak tady je to místo, kde jim padneme ranou do týla," mumlal Mac. "Máme to štěstí vůbec zkoušet?"

"Jo. Vy dva tu zůstaňte. Když přeběhnu ve zdraví, vydejte se za mnou."

"Taky se musíš do všeho namočit, vid?" řekl Mac a uštědřil mi přátelskou herdu do zad.

Mary se k němu připojila klidným a věcným tónem: "Podle mě tam nahoře nezůstali. Ti jsou určitě v dole."

Když jsem klouzal s vršku na písek, utvzoval jsem se v naději, že má Mary pravdu. A pak jsem se rozběhl. Nahrbil jsem ramena a trochu zakličkoval a tempem zdolával vzdálenost. Nic se nestalo. Když jsem tak urazil nějakých dvě stě metrů, zastavil jsem se a otočil. Mac a Mary utíkali za mnou. Počkal jsem, aby mě dohonili.

"Jsou v dole," potvrdil jsem. "Trochu se rozprskněte a nezastavovat. Jakmile to někde práskne, okamžitě k zemi."

Vyběhli jsme po zčeřeném písku k dolu. Občas jsme zastavili trochu se vydýchat, ale hned jsem je zase popoháněl dál. Měl jsem starost o Paulu, ptal jsem se v duchu: proklouzla či neproklouzla? Ticho mě děsilo. Kdyby byl dorazil Mifflin, střílelo by se jak o pouti.

Zanedlouho se nám v dohledu objevil strmý okraj lomu. Dal jsem znamení, aby se Mary s Macem zastavili, o kývl jsem, ať přijdou ke mně.

"Tady už půjdeme při zemi," řekl jsem. "Barratt tu mohl nechat někoho na hlídce a nemusíme mu padnout do rány. Vy se držte zpátky," radil jsem Mary. "My to s Macem vyřídíme."

Znovu jsme postupovali, tentokrát pomalu, a kryli se za vším, co slibovalo náznak úkrytu, tiše a bez dechu.

Najednou Mac zvedl prst a já se podíval, kam ukazuje. Na obzoru se mi přesné promítl obrys hlavy. Chlap klečel v mlázi a díval se naším směrem.

Mac mi zašeptal do ucha.

"Sejmu ho. Bejval jsem u hraničního útvaru. Znam tohle řemeslo jak své boty."

Přikývl jsem a sledoval, jak se obloukem blíží k předsunutému pozorovateli.

Mary sklouzla do písku a zalehla vedle mne. Také si všimla hlavy na obzoru.

Čekali jsme. Nic se nedělo a já už si začal lámat hlavu, co tam Mac vyvádí.

Muž na hlídce se znenadání zvedl a díval se k nám. V měsíčním světle byl na písku ten nejnádhernější terč. Pak chrčivě zakašlal a padl tvář k zemi.

Mac zamával a znovu mi zmizel za písečným předělem. Popolezl jsem mu vstříc a Mary jsem zaháněl, aby se držela zpátky.

"Ani o tom nevěděl," zašeptal Mac, když jsme se setkali. "Začíná se mi to líbit."

Doplížili jsme se na okraj lomu a pohlédli dolů.

Reflektory dvou nákladňáků byly rozsvícené a vykrajovaly ze tmy představení ohromující činnosti.

Několik mužů nakládalo bedny na valník, jiní škobrtali po příkré stezce ze štoly, protože jim nestačilo nosit bedny po jedné. Jeden kamión už byl naložený plně, druhý napůl.

Před vstupem do šachetní chodby stál, rozháněl se rukama a řvaním všechny popoháněl Barratt.

Mac zvedl ruku a náměrná osmatčítka se zastavila Barrattovi na prsou, ale já jsem mu zápěstí strhl.

"Ne! Mám tam děvče. Určitě nevyvázla. Musím ji najít. Kdyby mě objevili, začni střílet, a Barratta zkrouhni prvního."

Přikývl a já se začal pomalu spouštět do lomu. Nebyla to legrace; co chvíli jsem udrolil pršku kamení, rychle se skříl za nějaký keř a zatajoval dech. Ale ti chlapi pode mnou měli tak napilno, aby natahali všechny bedny do kamiónů, že dávat pozor už nestačili.

Stále ve stínu jsem se dostal až na dno. Schovávaček tu bylo habaděj, takže jsem si nehlučně razil cestu rovnou k autům.

Slyšel jsem až tady, jak Barratt nadává chlapům, z kterých jen lilo, aby přidali. Postupoval jsem k naloženému kamiónu. Na kryté straně jsem se napřímil a nahlédl do kabiny.

Paula tam seděla. Ruce a nohy svázané, v ústech roubík. Otočila hlavu a pohlédli jsme na sebe.

Otevřel jsem dveře a protáhl se do kabiny k ní.

Byla bledá a trochu vyděšená, ale jakmile jsem ji zbavil roubíku, usmála se.

"To jsem ráda, že tě zas vidím," řekla ochraptěle.

"Takže jsme dva," usmál jsem se a přeřizl provaz, který jí poutal zápěstí. "Co se stalo? Padlas jim přímo do náruče?"

Přikývla a třela si zápěstí, já ji zatím rozvazoval kotníky.

"Je přesvědčen, že ještě sedíš v dole," vysvětlovala. "Nemá tušení, že jsem tam už byla. Usoudil, že hledám, kudy dovnitř. Jakmile budou mít všechno na voze, prý mě tam šoupne a nechá."

"To si myslí. Pojď; musíme nahoru, tam na vršek lomu. Máme tam přátele."

Stále kryti za odvráceným bokem nákladňáku jsme se kousek po kousku vraceli cestou, kterou jsem přišel. Když jsme byli asi v polovině srázu, rozlehl se za námi řev a zmrazil nás no místě. Ohlédli jsme se. Barratt zíral do důlní chodby. Tři muži, kteří měli předtím co dělat u kamiónu, rovněž zírali do vstupní štoly. Nepřičetný řev, při němž sedala krev, se ozval znovu. Pak Barratt do jícnu vypálil, vykřikl a jako šílený pádlil po stezce k autům.

"Krysy!" řekl jsem a chytil Paulu za loket. "Nahoru, jak nejrychleji umíš."

Škrábali jsme se do příkrého svahu a Mary s Macem zatím pálili do lomu. Slyšeli jsme výstřely a křik, ale neohlédli jsme se a nezastavili, dokud nás nevzalo pod ochranu mlázi přerůstající okraj lomu. Padli jsme a vyčerpaně oddechovali.

Mac brousil kolem, až nás našel.

"Krysy!" Ukazoval nám, krevnatý obličej stažený hrůzou. "Koukněte na ně. Nic ty chlapy nezachrání."

Podíval jsem se do lomu. Hemžil se kryсами. Rojily se kolem pěti mužů, ti se shlukli a stříleli do nich. Viděl jsem, jak Barratt rozhazuje rukama a vřeští. Tři obrovská zvířata po něm skočila a vzedmuté moře hladkých hnědých těl se nad ním zavřelo. Z důlní chodby se řítily nové a nové vlny pištících krys, zběsile se ženoucí za kořistí, a přival strhl i ostatní muže.

Vzal jsem Paulu za ruku.

"Pojďte odtud."

Všichni čtyři jsme pelášili k silnici.

## 27. Kde je Dedrick ...

Bylo těsně po půlnoci, když jsme pěkně v řadě napochodovali k Brandonovi do kanceláře. Mary Jeromová, Francon, Paula, já - a na konci průvodu, jak se slušelo, rudolící Mifflin.

Brandon seděl za stolem a upřeně sledoval náš nástup. Nevypadal dneska jako ztělesnění dokonalosti. Mifflin ho vytáhl z postele, aby si přišel vyslechnout mou výpověď.

"Tak se posaďte," zavrčel Brandon a pokynul k židlím, rozestaveným před stolem do půlkruhu. Ztěžka se otočil a upřel pohled na Mifflina. "Co máte?"

"Dva kamióny narkotizovaného kuřiva a šestnáct mrtvol." hlásil Mifflin. "Barratt je nebožtík. Když jsme dorazili, žil z celé bandy jediný, a ten promluvil. Jenže to všechno zažil Malloy. Nechcete, aby vám tu historku vyprávěl radši sám?"

Brandon vytáhl zásuvku a vyndal z ní krabici s doutníky. Poutil mě přitom pohledem těžkým jako bouřkový mrak, vybral si doutník, nikomu nenabídl a zase se pohodlně opřel.

"Proto tu snad je," pravil, zapíchl tlustý prst směrem k Mary Jeromové a vznesl dotaz: "Kdo je to?"

"Manželka Lee Dedricka," vysvětlil jsem.

Škubl sebou a zůstal na mě civět.

"Kdo?"

"Manželka Lee Dedricka."

Otočil se k Mary Jeromové.

"Je to pravda?"

"Ano," přisvědčila studeně a hluše.

"Kdy jste se za něj provdala?"

"Asi před čtyřmi lety."

Položil doutník a zajel si pěstěnými prsty do husté bílé hřívy.

"Znamená to, že sňatek s Marshlandovou je bigamie?" zeptal se příškrčeně.

"Znamená," přisvědčil jsem a s potěšením se pásl na jeho ohromení. "Přejete si, abych začal od začátku, nebo mi raději chcete klást otázky?"

Znovu chňapl doutník a divoce do něho píchal koncem sirky.

"Paní Dedricková - Serena Marshlandová o tom ví?"

"Už ano."

Otráveně svěsil koutky, odevzdaně nadhodil sádelnatá ramena a mávl rukou.

"Spust', ale nemaluj si, že ti uvěřím."

"Jsou to většinou dohady," začal jsem a poposedl si na kraj židle. "Některé mohou být prokázány; většina ne. Nevíme s určitostí, jestli byl Barratt hlavou pašerácké tlupy. Lee Dedrick a Lute Ferris byli pomocníci. Dedrick měl na starosti pařížský kanál a Ferris pašoval zboží z Mexika. Na to máme důkazy. Víme taky, že se Dedrick oženil s touto dívkou" - pokynul jsem k Mary Jeromové - "která neměla ponětí, jaký je to čachrář. Opustil ji, uzavřel sňatek se Serenou Marshlandovou a vrátil se do New Yorku. Jediné, co chtěl, byly Sereniny peníze. A tady se začínám domýšlet. Šouki Dedricka odhalil. Snad ho zkoušel vydírat. Nevím. Ale je docela možné, že Dedricka ohrozil. A když Dedrick viděl, že se mu plány na ovládnutí Serenina bohatství sypou pod rukama, jednoduše Soukiho umlčel. Aby zakryl vraždu a zároveň dostal ze Sereny co nejvíc, sehrál tu komedii s vlastním únosem. Nápad vyšel. Nikdo ho nepodezíral, že zabil Soukiho, a nikdo nepochyboval, že byl unesen. Barratt mu pomohl. Ukryl ho u sebe v bytě, převzal výkupné a falešně obvinil z únosu Perelliho. Bylo to snadné. Perelli bydlel hned naproti a Barratt ho z duše nenáviděl. Schoval prut, část výkupného a pistoli v Perelliho pokoji a upozornil policii. Policie tu byla jedna dvě a Perelliho zatkla."

Brandon sklouzl pohledem na Mifflina a zasupěl.

"Viš, jak mi to připadá?" Probodával mě očima a bušil do stolu. "Jako typická Malloyova fantasmagorie. Snažíš se vytáhnout Perelliho z rejže. Ale ještě mě nic z tvých povídaček nepřesvědčilo, že Dedricka neunesl. Co máš dalšího?"

"Recepční Grace Lehmannová, zaměstnaná v domě, kde Barratt bydlí, viděla Barratta s prutem. Zkoušela ho vydírat. Dedrick ji navštívil a zabil."

Brandon se posměšně zachechtal.

"Kdo říkáš, že ji zabil?"

"Dedrick, muž ve světlehnědých šatech. Muž, kterého s Grace Lehmannovou viděla Joy Dreadonová."

"Pohádka jedna radost. Lehmannová spáchala sebevraždu. Jediný tvůj svědek je náhodný chodec. Myslíš, že ji uvěřím? Vůbec se jdi se všemi svědky vycpat."

Pokrčil jsem rameny.

"Jak víš, že ten chlap ve světlehnědých šatech byl Dedrick?" naléhal.

"Poznal jsem ho po hlase. Jestli si vzpomínáte, mluvil se mnou telefonicky, když předstíral únos. Jeho hlas nemůžete

zapomenout."

"Jdi a zkus tohle vykládat porotě. Uvidíš, kam se dostaneš," posmíval se Brandon. "Sedí jenom to, že Barratt kočíroval pašeráckou bandu. To ti podepisuju, ale víc už nic. Všecko ostatní je fantasmagorie."

Vyhledal jsem očima Francona, ale ten potřásl hlavou.

"No dobře, myslím, že půjdeme všichni spát," řekl jsem Brandonovi. "Já tohle sezení nesvolal, a jestli se někomu nechce věřit tomu, co povídám, je mi to úplně fuk."

"My si to zopakujeme," pravil Brandon.

Zřejmě se začínal bavit. "A hned taky zaprotokolujeme." Kývl na Mifflina, ten otevřel dveře a zavolal na seržanta MacGrawa.

MacGraw se za chvíli objevil. Byl bledý a v schlíplé tváři měl zcela krotký výraz. Sedl si ke stolu, položil před sebe složku s papíry a čekal.

Začal jsem vyprávět znovu, od začátku, a pak od události k události až do dnešního dne. Chvíli to trvalo. Poté se Brandon pokoušel nabourat mi výpověď, snažil se nabourat ji Mary Jeromové a dokonce i Paule. Zůstalo při pokusu.

"Tohle jsou snůšky a ne svědecký materiál," shrnul nakonec svůj názor. "Vylezte s touhle motanicí u soudu a uvidíte, jak ji prokurátor rozcupuje." Obrátil se k Franconovi. "Co se mě týče, Perelli Dedricka unesl. Pražádný objev tohohle salónního detektiva na tom nic nemění. Všichni jeho svědci jsou buď mrtví, či nespolehliví. Jestli si myslíte, že před soudem obstojí Perelliho alibi s Lolou, no tak vám přeskočilo. A teď vypadněte, všichni! Už jsem s vámi proflákal času až bůh brání. Přineste mi sem Dedricka o snad vám uvěřím, ale to je poslední slovo!"

Na chodbě jsme se všichni čtyři na sebe podívali.

"Tak to vypadá," řekl Francon. "On má pravdu, Vicu. Hezky se to poslouchá, ale u soudu s tou historkou nemůžeme prorazit. Nebude nám, než najít Dedricka."

Na konci chodby se k nám přidal Mifflin.

„Pojďte, pojďte," bručel. "Copak se vám, lidi, nechce do postele?"

"Pátráte po Dedrickovi?" zeptal jsem se.

"Hledáme chlapa ve světlehnědých šatech," opravil mě Mifflin. "Hledáme ho od toho dne, co byla zavražděna Lehmannová. Brandona nesmíš brát vážně. Ví, že Grace Lehmanová byla zavražděna. Chtěl to jenom odkopnout."

"A když ho hledáte, proč jste ho ještě nenašli?"

Mifflin zrudl jako krocán.

"Když bude zapotřebí, najde se. Jedovatosti si můžeš odpustit. Být ve městě, dávno jsme ho měli."

"Pokud není někde zalezlý. Dům od domu jste neprohledali," odporoval jsem. "A jinak na něj nepřijdete."

Francona začaly naše dohady nudit.

"Půjdu se myslím vyspat. Mám před sebou perný den," loučil se. "Přeličení s Perellim je za týden. Čekám dva dny, a pak sbohem, lásko. Nepůjdu před soud s holýma rukama, Vicu. Varoval jsem tě a trvám na tom."

Dal se na odchod dřív, než jsem ho stihl všelijak zapřísahat.

Vyšli jsme s Paulou a Mary se schodů na ulici. Sotva jsme stáli na nohou a bylo nám těžko.

"Nemám vzít paní Dedrickovou k sobě?" zeptala se Paula.

"Když chceš. Sejdeme se zítra v kanceláři. Snad mě do té doby něco napadne."

Sehnal jsem jim taxi a zamával jim, a když jsem se vracel k buicku, přidal se ke mně Mifflin.

"Nezlob se, Vicu," řekl. "Nemůžu vážně nic dělat."

"Já vím." Opřel jsem se o vůz a hrábl si pro cigaretu. "Myslíš, že se Dedrick nějakým způsobem dostal z města?"

Mifflin pokrčil rameny.

"Nemám zdání. Na silnicích, na letišti, na nádraží, všude jsou hlídky. Má kliku, jestli se mu to podařilo. Buď někde šťastně prorazil kordón, anebo si našel takovou skrýš, že ho tam nikdo ani ve snu nebude hledat. Co jiného."

Přikývl jsem.

Prošťárali jsme po čichu všechny kouty," pokračoval Mifflin. "Jestli si našel skrýš, je dokonalá."

Najednou mi svítl.

"Tak," řekl jsem. "Dám krk, že nevytáhl paty z města. Zapích se někde blízko, Time. Určitě jsem teď na něco přišel. Nechoď ještě spát. Možná že ti zavolám. Budeš doma?"

"Právě tam mířím," pravil Mifflin. "Jaký máš nápad? Kde myslíš, že vězí?"

Vklouzl jsem do buicku a nastartoval.

"Tam, kde by sis nikdy netroufal ho hledat," houkl jsem z okna. "V Ocean Endu, chlapče,"

Volal za mnou, ale já zařadil rychlost a ujížděl pryč.

Když jsem stočil auto na soukromou cestu k Ocean Endu, vypnul jsem světla.

To nejnepravděpodobnější, a přece nad slunce jasnější místo, kde by se Dedrick mohl schovávat, je Oceán End. Jestliže Marshland odcestoval a Serena je v domě sama, Dedrickovi určitě nedalo moc práce vymyslet si nějakou báčorku a umluvit Serenu, aby mu poskytla asyl.

Byl to jen nápad, ale i když jsem zoufale toužil, spát, věděl jsem, že dokud myšlenku nepodrobím zkoušce, nebudu mít klid.

V půli cesty jsem zastavil a vystoupil z vozu. Nerad sice, ale logicky jsem usoudil, že bude přece jen bezpečnější zbytek dojít pěšky.

Hlavní brána byla uzavřena a já už slyšel o různých poplašných zařízeních, políčených na zloděje, takže jsem pro jistotu bránu nechal branou. Kráčel jsem podél vysoké zdi, až jsem narazil na popínavý keř budící důvěru, že se pode mnou neutrhne. S jistým úsilím jsem se vyškrábal až na zeď a obhlédl si měsícem ozářenou zahradu.

Tiše jsem seskočil a zapíchl se do hlíny v záhoně růží.

V dále bylo vidět dům. Blíží! jsem se k němu obezřetně, pohyboval jsem se ve stínu a kryl se na každém kroku, až jsem dorazil na terasu.

V přízemí všude tma, zato dvě horní okna svítila. Bylo skoro půl třetí.

Stoupal jsem po schodech na terasu jako duch a gumové podrážky mě nezahlavily. Z jednoho okna se lilo světlo přímo na terasu a vrhalo na zem ostrý, jasný čtverec. Nebylo těžké vyšplhat se nahoru. Okno vedlo na balkón, takže když jsem si stoupl na zábradlí terasy, snadno jsem se vyšvihl. Chytil jsem se oběma rukama, vytáhl se a nahlédl holým oknem dovnitř.

Ne, tolik štěstí snad ani nemůžu mít. Na posteli ležel muž ve světlehnědém obleku. V jedné ruce držel sklenici s whisky, v druhé časopis. Cigareta mu mezi tenkými rty vyrovnaně hořela a četl tak soustředěně, že se až mračil.

Nevsádl jsem víc než na slabou předtuchu - a ta se vyplnila. I když stačí trochu přemýšlet a je jasné, že úspěch zdaleka není dílem štěstí, ale zdravého rozumu. Kde jinde by byl bezpečnější?

Rozhodl jsem se, že na vlastní pěst nic nepodniknu. Chtěl jsem svědky. S lítostí jsem se zase spustil dolů na terasu. Snažil jsem se upamatovat, kde je tu nejbližší telefonní budka: všude daleko. Nepustím ho přece z dohledu, když mi tu tak pěkně sedí. Snad bych si troufl odejít a shánět se po telefonu někde venku, kdyby byl v posteli a spal. Ale když mu co chvíli může lupnout v hlavě a vezme nohy na ramena? Ne ne.

Vzpomněl jsem si, že v hale je telefon.

Jako tichošlápek jsem přešel terasu ke křídlovému oknu, vedoucímu do haly. V jasném měsíčním světle jsem prozkoumal, jestli snad nejsou dveře opatřeny poplašným zařízením, ale nenašel jsem nic, co by tomu nasvědčovalo. Přesto jsem se rozhodl, že nežli se vloupám do domu, přece jen zkusím, není-li někde otevřené okno.

Šťastná noc. Ve dvoře mě čekalo jedno okno, kde zapomněli otočit klikou. Zlehka jsem je otevřel, nastrčil hlavu do tmy a zaposlouchal se. Ticho. Hrábl jsem do kapsy a vyndal Paulinu baterku. Bylo dost vysvěcená, ale její blikání mi pomohlo rozpoznat, že mám před sebou chodbu vedoucí do haly. Velmi opatrně jsem se vytáhl, proklouzl oknem, zavřel je a měkce našlapoval chodbou.

Dům tonul v mlčení a klidu.

Chvilku jsem postál a naslouchal, teprve pak jsem vkročil do haly. Zavřel jsem dveře.

Telefon stál na stolečku u pohovky. Posadil jsem se, zvedl sluchátko a vytočil Mifflinovo číslo do bytu.

Poslouchal jsem, jak určí linka, trr - trrr, a zároveň dával pozor, jestli se neozývá nic na schodech.

Potom v aparátu cvaklo a Mifflinův hlas zabručel: "Haló."

Přitiskl jsem ústa až k mušli. "Našel jsem ho. Je v Ocean Endu. Za jak dlouho tu můžeš být?"

"Nemějš se?" Mifflinovi vzrušeně přeskočil hlas.

"Ne, neměj. Viděl jsem ho. A teď dávej pozor, Time. Vyzvedni Paulu a paní Dedrickovou. Chci, aby mi svědčily. Zaparkuj o chvíli dřív. Budete muset přes zeď. Bráně se vyhni. Pak se přesuň k terase a počkej, až tě zavolám. Paule řekni, aby mi pořídila přesný záznam. Platí?"

"Máš opravdu jistotu, že tam je?" zeptal se Mifflin. "Letím v tu ránu, jestli ..."

"Nikam nepoleťš! Radši sebou hoď. Děvčata budou připravená, až pro ně přijedeš. Čekám tě za dvacet minut." Zavěsil jsem a další námitky mu zarazil.

Hned nato jsem vytočil Paulino číslo.

"Hoď na sebe nějaký hábit," řekl jsem, když se mi ozvala, "a paní Dedrickovou taky vzbud'. Za deset minut se pro vás zastaví Mifflin: Potřebuju, abyste přišli do Ocean Endu. Objevil jsem Dedricka."

Paula pravila: že se připraví. Nemarnila čas vyptáváním.

Zavěsil jsem a zapálil si cigaretu. Rozčilením ze mně teklo.

Kdesi v tichém pokoji pilně tikaly hodiny. Natáhl jsem se na pohovku a snažil se zachovat klid. Jen trochu štěstí a uděláme za případem tečku. Jestli to vyjde jak doufám, zítra je Perelli volný.

Zavřel jsem oči. Je to pomalu věčnost, co jsem naposledy spal. Od chvíle, kdy mi dal Maxie klíč od Barrattova bytu, se odehrálo tolik věcí. Člověku se ani nechce dost věřit, že za hodinu všechno skončí.

A pak někde v patře zdušeně škytl výstřel.

Proletěl jsem pokojem a měl dveře dokořán ještě dřív, než ozvěna výstřelu v tichém domě odumřela.

Stál jsem v hale, oči upřené do tmy, zbystřený sluch. Někde se otevřely dveře. Rozsvítilo se. Kdosi utíkal po galerii a mihl se nad schody. Jen letmo jsem zahlédl, že je to žena v modrém hedvábném kimonu. Otevřely se jiné dveře, a pak se rozlehl divý výkřik.

Vystartoval jsem. Schody jsem bral po třech, a když jsem byl skoro nahoře, prodrál se z osvětleného vchodu na konci chodby zoufalý vřískot nanovo.

Doběhl jsem ke dveřím o koutě do pokoje: Dedrickova pokoje.

Serena se skláněla nad lůžkem a nepřičetně třásla za ramena muže, který ležel na posteli klidný a němý.

"Lee!" křičela jako beze smyslu. "Cos to udělal! Lee! Miláčku! Odpověz!"

Vpadl jsem do pokoje. Stačil pohled a bylo jasné, kolik uhořelo. Muž na lůžku měl prostřelený spánek a po obličeji až na bílou košili se mu řinula krev.

Vzal jsem Serenu za paži.

"No tak," řekl jsem přísně. "Tady nic nezmůžete."

Vysmekla se mi a vytřeštila na mě oči planoucí děsem. Bledá byla jako smrt. Začala nanovo ječet, zvedla ruce, jako když mě chce odstrčit, ale pak obrátila oči v sloup o v mdlobách se mi skácela do náruče."

Opatrně jsem ji uložil na podlahu a sklonil se k mrtvému.

Kolt střední ráže ležel na posteli u jeho pravé ruky. Z hlavně se ještě kouřilo. Šklebil se na mne obličej ztuhlý

předsmrtnou hrůzou a viděl jsem i místo, kde kůži sežehl prach.

"Co se děje?"

Otočil jsem se.

Ve dveřích - na sobě vyrudlý červený župan, vlasy zježené - stál Wadlock.

"Zastřelil se," řekl jsem úsečně. "Pusťte, odnesu paní Dedrickovou."

Sklonil jsem se, zvedl Serenu a odnášel ji.

Wadlock mi ustoupil. Ve staré šedivé tváři mu křečovitě škubalo.

Snesl jsem Serenu se schodů do salónu a tam jsem ji uložil na pohovku.

"Otevřte dveře na balkón, ať sem jde trochu vzduchu." nařídil jsem Wadlockovi, když rozsvěcel. Zatímco plnil, co měl uloženo, nalil jsem sklenku whisky a vrátil se k Sereně. Když jsem si vedle ní klekl, otevřela oči.

"Jen klid," chlácholil jsem ji. "Tumáte, napijte se kapku."

Odstrčila mě o napůl se zvedla.

"Lee!"

"No tak, jemu už nepomůžete. Nikdo už mu nepomůže. Buďte rozumná."

Padla zpátky na polštář a obličej utopila v dlaních.

"Lee, proč jsi to udělal?" vzlykala spíš pro sebe. "Miláčku; proč jsi to udělal?"

Přiblížil se Wadlock a bezmocně na ni hleděl.

"Zavolejte policii," řekl jsem. "Povězte jim, co se stalo, a tady se nemotejte."

"Nic nechápu," vzdychl zmateně. "Co tu děláte?"

"Na tom nezáleží. Zavolejte policii."

Už měl něco no jazyku, ale pak se rozmyslel a pomalu se vytratil z pokoje. Slyšel jsem, jak se šourá po schodech.

"Vypijte to," znovu jsem se obrátil k Sereně. "Budete to potřebovat. Poslechněte. Páni od policie budou řídit, až zjistí, že jste ho tu schovávala."

Sáhla po skleničce, trochu upila, otřásla se a dala whisky pryč.

"Proč by řádili? Musela jsem mu slíbit, že nic neohlásím. Vrátil se předevčirem. Uprchl. Říkal, že ho zabijí, když přijdou na to, kde je. Ani Wadlockovi jsem nesměla nic říct."

"Řekl vám, kdo byli ti únosci?"

"Barratt a Perelli," zasípala. "Barratt prý si Perelliho najal, jelikož Lee chtěl s minulým životem skoncovat."

Přesně to, co jsem nechtěl slyšet.

"Víte jistě, že řekl Perelli?"

Zaznamenal jsem na terase menší šum a spočítal jsem si, že je tu Mifflin.

Serena uhnula pohledem.

"Proč bych si měla vymýšlet?"

Přešel jsem ke křídlovým dveřím. Mifflin, Paula i Mary Jeromová čekali. Kývl jsem na Mifflina, ale Paule a Mary Jeromové jsem naznačil, aby zatím zůstaly venku.

Mifflin vstoupil do salónu jako do lví klece.

Serena sebou trhla a vytřeštila na něj oči.

„Dedrick je nahoře," vysvětlil jsem Mifflinovi. "Je mrtvý. Sebevražda."

Mifflin zasupěl a rázným krokem zamířil ke dveřím.

"Cože - co ten tu dělá?" vyjekla Serena a ruce jí vylétly k hrdlu.

"Předpokládal jsem, že tady Dedrick je. A když jsem ho pak oknem viděl, zatelefonoval jsem Mifflinovi."

"Vy - vy jste telefonoval?"

Přítakal jsem.

"Takže Lee o vás určitě věděl a slyšel vás mluvit. Proto - proto se tedy zastřelil."

Vytřeštil jsem na ni oči.

"Proč by se střílel?"

Uhnula pohledem.

"Policie ho přece stíhá pro vraždu - nebo ne?"

„Nu ano - stíhá. Nenapadlo mě, že by to mohlo vzít takový konec. Díval jsem se, jestli je linka protažená k němu do pokoje. Ale zjistil jsem, že není."

mlčela.

Pak jsem dostal nový nápad: dneska v noci je zrovna sypu z rukávu.

"Věděla jste, že už byl jednou ženatý, když si vás bral?" zeptal jsem se tiše.

Trhla sebou; tvář jí zkameněla.

"O tom se nehodlám bavit!"

"Myslel jsem, že byste ji třeba ráda poznala. Čeká venku."

Serena vyskočila.

"Nechci ji tu! Ta mi sem nevkočí!"

„Ale bude muset identifikovat Dedricka. Obávám se, že sem bude muset vkročit."

"Ne! Zakazuju, aby přestoupila práh tohoto domu!"

Celá zpopelavěla a obrovské jiskřící oči jako by zapadly do propasti.

"Milovala jsem ho!" pokračovala divoce. "Nesnesu, aby se k němu ta ženská přibližovala!"

Přistoupil jsem ke dveřím na balkón.

„Pojďte dál," pozval jsem Mary Jeromovou. "Prosím vás, jděte nahoru a podívejte se na Dedricka. Jí si nevšímejte."

Dohlédnu, aby ... "

Další jsem spolkl.

Serena byla skokem u psacího stolu na druhém konci místnosti, vytrhla zásuvku a otočila se k nám.

V ruce držela malou pistoli.

"Ani se nehne!"

Mary stála klidně mezi dveřmi a chladně, pohrdavě si Serenu měřila.

"Čeho se bojíte?" zeptal jsem se a nenápadně k ní vykročil,

"Ani hnout!"

Viděl jsem, jak kloub pevněji obemkl spoušť, a zůstal jsem stát.

"Pozor," varoval jsem ji.

"Vyžeňte tu ženskou, ať ji nevidím! K němu se nepřibliž!"

"Co se tu děje?"

To vešel Mifflin.

A venku zakvičely brzdy, na terase zazněl dupot. Do pokoje vrazil seržant MacGraw a dva strážníci. Serena cukla o krok zpátky. Nepustil jsem ji z očí. Sledoval jsem, jak zvedá pistoli a obrací ji proti sobě. S chorobným strachem v očích si zbraň přitiskla ke spánku. Na ten pohyb jsem čekal. Skočil jsem, a když rána vyšla, váleli jsme se už oba na zemi.

Mifflin také vystartoval, padl na kolena a snažil se jí vykrotit zbraň z ruky.

Já jsem se odkutálel.

Serena ležela na boku a hlavu opřenou na paži vzlykala.

"Stalo se jí něco?" hekal Mifflin.

Ukázal jsem na rýhu, kterou v podlaze vyškrábala střela, a zavrtěl jsem hlavou.

"Krucinál, co se tu děje?" vyštěkl MacGraw. "Co má ten cirkus znamenat?"

"Odved'te ji nahoru a ukažte jí Dedricka," požádal jsem a mávl rukou k Mary Jeromové. "I když to sama neví, jediná ona nám může dát odpověď."

"Jenže ... " nakousl Mifflin.

"Odved't ji nahoru. Bude lepší, když to uslyšíš přímo, než když ti to potom budu vypravovat."

Pokrčil rameny a ukázal palcem ke dveřím.

"Jen jděte," řekl jsem Mary. "Všecko je v pořádku. Ničeho se nemusíte bát."

Vykročila za Mifflinem, a když spolu stoupali po schodech, zvedl jsem Serenu a odnesl ji na divan.

Ležela na boku, obličej schovaný, a vzlykala, až se celá třásla.

MacGraw na mě vycenil zuby.

"Podívejme se, ten hošík nedá pokoj," šklebil se. "Jen aby nám moh říct, jak to všechno bylo."

"Aspoň že někdo se stará, jak to všechno bylo," odsekl jsem a přešel na druhou stranu k Paule.

"O co jde, Vicu?" zeptala se.

"Drž palce. Snad o Perelliho důkaz nevinu."

Čekali jsme.

Za chvíli se po schodech vracela Mary a za ní Mifflin.

"Viš to?" ztěžka ze sebe vypravil Mifflin. "Ten chlap nahoře není Dedrick. Je prý to Lute Ferris, říkala. Vyhledal očima MacGrawa. "Ty Ferrise znáš. Jdi a podívej se."

MacGraw vyběhl po schodech.

Mifflin se ke mně obrátil: "Tvrдила přece, že je to Dedrick, ne?" Pokývl hlavou k ležící Sereně.

Přisvědčil jsem.

Nad zábradlím se objevil MacGraw.

"Přesně. Je to Ferris," volal.

"Krucinál, kde je potom ale Dedrick?" rozčílil se Mifflin.

"Zeptej se. Ona ti to poví," ukázal jsem na Serenu. "Já dám krk, že Dedrick je hromada kostí a hadrů v dole."

Serena se náhle posadila. Byla bledá a oči ji žhnuly.

"Zastřelila jsem ho," řekla skoro šeptem. "A Ferrise taky. Naložte se mnou jak chcete. Všecko je mi jedno. Dělejte si se mnou co chcete."

## 28. Jak to bylo doopravdy

Druhý den odpoledne se někdy kolem páté otevřely dveře a do kanceláře nepochodoval Mifflin.

Já jsem se povaloval za stolem, Paula se tyčila nad Jackem Kermanem, jenž našel odpočinku na našem služebním gauči. Vrátil se zrovna z Paříže a v tuto chvíli se snažil obhájit soupis vynaložených prostředků, připomínající spíš daňové přiznání Dannyho Kaye.

"Za večer dvacet dolarů na šampaňské," bouřila se Paula a neblahým kusem papíru mávala Kermanovi před nosem.

"A co jsi za to přinesl v zubech? Nic."

Kerman se nepovedeně usmál.

"No no, nemusíš se hned dívat na všechno tak černě. Když se má člověk pohybovat ..."

"Jen pojď dál. Time," vítal jsem Mifflina a rychle stáhl nohy se stolu. "Však jsem se těšil, že zaskočíš. Posad' se. Hele, Jacku, přestaň se válet a nalej poručíkovi whisky."

"Copak na tohle je Jack machr," jedovatě utrousila Paula.

"Jsem rád, že aspoň v něčem si mě ceníš," odsekl Kerman. Skulil se s gauče a dal se do připravování skleniček.

Mifflin se zatím potopil do křesla na druhé straně stolu.

"Myslel jsem si, že tě bude zajímat, jak to všechno skončilo," řekl. "Pěkný tanec. Brandon se div nesložil." Odfoukl si. "Serena nedělala potíže. Vysypala všechno. Je to stejně psina: jakmile ženská jednou rozváže, doví se člověk věci!"

"Muži se v tomto směru nedají zahanbit," připomněla mu Paula taktně.

Natáhl se pro whisky, kterou mu Kerman nalil, a mrkl na mne.

"Tohle mi udělá dobře," pochválil si, upil a blaženě vzdychl. "No jo, je výborná, a potřebuju ji jako sůl. Sereninu obhajobu převzal Francon. Trefa jako hrom. Když jsem ji přivedl, byl zrovna u Perelliho. Až mi šla hlava kolem, jak rychle přepřáhl.

Perelliho nechali běžet před hodinou. Brandon ho pouštěl k smrti nerad, ale když vyslechl Serenu, nic jiného mu nezbývalo. Perelli povídal, že se jenom zastaví pro děvče a hned tě navštíví. Mluvil něco, že se to musí oslavit."

"Hurá ... !" zajásal Kerman. "My mu roztočíme mejdan!"

"A ty ho můžeš zacvakat," neodpustila si Paula.

"Chceš slyšet celou historii, jak ji Serena vyprávěla Brandonovi?" zeptal se Mifflin.

"Že se ptáš."

"Daleko od pravdy jsi nebyl. Všecko začal Souki. Nemohl Dedricka ani vidět, a když bydlel Dedrick u Marshlanda, prohrabal mu šofér zavazadla. Objevil důkazy, že Dedrick pašuje drogy, a taky doklad o sňatku s Mary Jeromovou. Ještě než stačil svůj objev ohlásit Sereně, musel s Dedrickem odjet do Orchid City. Nechal svědecký materiál v Serenině pokoji. Jakmile jej našla, okamžitě spředla plán a rozjela se za Dedrickem. V Ocean Endu se sešli. Souki se vrátil do hotelu s tím, že v deset Dedricka vyzvedne. Serena obvinila Dedricka z bigamie. Vysmál se jí a přiznal, že si ji bral jenom pro milióny, které z ní může vymáčkout. A Marshlandovi zřejmě nejsou na takový tón zvyklí. Zastřelila ho.

Dedrick měl ovšem předtím v Ocean Endu smlouvenou schůzku s Barrattem a Ferrisem. Dostavili se pár vteřin po výstřelu, takže jim Serena nemusela nic vykládat. Barratt zavěťřil svou příležitost a popadl ji. Dokud zůstane zločin utajen, má Serenu v hrsti. Nabídl se, že za jistou sumu teď a za další peníze časem je ochoten vraždu krýt. Neměla na vybranou.

Ferris naložil Dedrickovo tělo do auta a schoval je v dole. Barratt zatím odvezl Serenu na letiště. Oba se vrátili do Ocean Endu a čekali, až se objeví Souki. Odpráskli ho a Ferris ti pak telefonoval a předstíral, že je Dedrick. Zavraždění Soukiho a telefonický hovor jim umožnily načasovat falšovaný únos na deset, zatímco Dedrick zemřel už v osm. Serena měla alibi.

Zbytek znáš. Když se Ferris dověděl, že Barratt skápnul, rozjel se do Ocean Endu a přinutit Serenu, aby ho schovala. Slyšela tě, když jsi mi telefonoval. a poslouchala tě na své paralelce. Věděla, že jakmile se nám Ferris dostane do rukou, promluví. Proč by váhala umlčet ho? Vždyť doufala, že ho budeme považovat za Dedricka. Byl to hazard, ale kde je psáno, že se nepovede? Přeběhla do pokoje k Ferrisovi, zastřelila ho a nahrála všechno na sebevraždu. Nebýt Mary Jeromové, nejspíš jí o prošlo."

Zavrtěl jsem hlavou.

"Těžko. Myslím, že by ji byl shodil Wadlock. Znal Dedricka. A kromě toho sama šlápla vedle. Tvrdila, že Ferris poslouchal náš rozhovor. Jenže neměl v pokoji telefon. Říkal jsem si, co že se zastřelil tak náhle a zrovna v ten pravý moment. Napadlo mi, že to možná ani není Dedrick. Copak ji čeká, Time?"

Mifflin pokrčil rameny.

"Když má takového ochránce, jako je Francon, možná všelicos. Člověk žasne, co dokážou peníze."

"Ani Francon ji nespasí. Jestli se dostane na veřejnost všechno, tak ne. A co Mary?"

"V pořádku. Půjde k soudu jako korunní svědek, ale nic na ni nemáme." Mifflin se vysoukal z křesla.

"Myslím, že vypadnu. Zdálo se mi, že Perelli nechová k policajtům velkou náklonnost. Nechtěl bych mu kazit oslavu."

Když odešel, Kerman jen tak letmo prohodil: "Jak vypadá ta Perelliho slečna - kus?"

"Kus nekus, ty si teď radši lámej hlavu jinými věcmi," usměnila ho Paula. Vzala si soupis vydání. "Co je tohle - padesát dolarů za voňavku?"

Pohodlně jsem se usadil a znovu se začal bavit při Kermanově rozčileném a nepřesvědčivém vysvětlování.

#### James Hadley CHASE

James Hadley CHASE, anglický autor kriminálních románů patří k tzv. "drsné škole", kterou přivedl k rozkvětu D. Hammett a R. Chandler. Jeho díla nemají stálého hrdinu či detektiva a mnohdy najdeme až otřesné scény, jako v jeho prvotině Žádné orchideje pro slečnu Blandishovou, čerpající námět z gangsterského prostředí. Nicméně dokonalá fabulační schopnost, vynalézavost a tzv. dvojí rozuzlení mu získaly neobyčejnou popularitu na obou stranách oceánu. Chase napsal na půl stovky knih, z nichž byla asi polovina zfilmována. Pro zajímavost uvádíme názvy několika z nich: Položte ji mezi liliemi - Na všem je cenovka - Jednoho krásného letního rána - Cade - Tohle je fakt - Tygra za ocas chytat ... - Rakev z Hongkongu aj.

??

??

??

??

James Hadley Chase - Chytrému napověz

Krimi

1 stránka z 1